Jordi Sierra i Fabra

Fiicele furtunilor

Crucea Nilului

Corint

FIICELE FURTUNILOR

2

CRUCEA NILULUI

JORDI SIERRA I FABRA

Traducere de Monica Got

CORINT

Redactare: Marieva Cătălina Ionescu
Tehnoredactare: Corneliu Frumosu
Ilustraţia de pe copertă: statuetă reprezentând-o pe zeiţa-pisică Bastet (bronz, aur şi argint, circa 600 î. Chr.)

Las Hijas de las Tormentas. La cruz del Nilo

Prima ediţie în limba spaniolă a fost publicată de EDEBE în 2008 Paseo de San Juan Bosco, 62
08017 Barcelona, Spania
www.edebe.com
Desenele din interior aparţin autorului.

Descrierea C1P a Bibliotecii Naţionale a României
SIERRA I FABRA, JORDI
Fiicele furtunilor – Crucea Nilului / Jordi Sierra i Fabra; trad.: Monica Got. – Bucureşti: Corint, 2010
ISBN 978-973-135-563-4

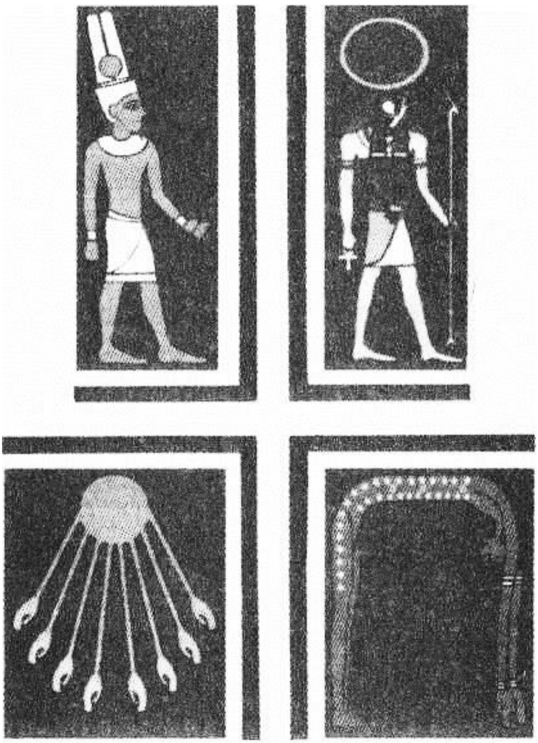
I. Got, Monica (trad.)

821.134.2-31=135.1

PRIMA PARTE

Egipt

(de la 29 martie la 4 aprilie 2013)

1

Soneria telefonului o făcu să sară din pat ca arsă, cuprinsă de spaimă. Numai ce adormise, furată pentru prima oară de un somn adânc şi odihnitor, aşa că şocul fu cu atât mai puternic. La început nu îşi dădu prea bine seama dacă nu cumva era un coşmar. Trebui să facă un efort ca să-şi aducă aminte unde se află.

Peste tot în jur era beznă.

Se uită la ceas pe micul ecran luminos al mobilului, în timp ce acesta continua să vibreze; prefera o sonerie neutră în locul nenumăratelor melodioare prosteşti cu care dependenţii de mobile îşi împopoţonau aparatele. Două dimineaţa.

— Cine o fi…

Pe ecran apărea un număr necunoscut.

Iar numărul ei îl ştia foarte puţină lume…

Îşi controlă respiraţia, încercând să se dezmeticească.

— Da? – răspunse.

— Georgina?

Voce de bărbat. În vârstă. Rezervată. Din moment ce îi spunea Georgina, nu făcea parte din restrânsul, extrem de restrânsul ei cerc de prieteni, pentru că ei îi spuneau Joa. Acest lucru o făcu să răspundă, din nou, precaut.

Ca întotdeauna.

— Cine e?

— Sunt Gonzalo Nieto. Îţi aduci aminte de mine?

Gonzalo Nieto, profesor şi prieten al tatălui ei, un arheolog la fel de important şi de faimos ca acesta, o eminenţă în domeniul egiptologiei. Îl cunoscuse cu ocazia unei prezentări, la Muzeul Egiptului din Barcelona, cu şase sau şapte ani în urmă. Apoi nu-l mai văzuse decât de două sau de trei ori. Un om cald, de modă veche, apropiindu-se de vârsta de şaptezeci de ani, însă cu o vocaţie şi cu o capacitate de muncă neatinse de trecerea timpului. Tatăl

ei avea o încredere oarbă în el, descriindu-l ca pe un om de onoare şi cu capacităţi intelectuale excepţionale. Prima, o calitate rar întâlnită în acele vremuri dominate de un egoism universal.

Însă cel mai important era faptul că ştia întreaga poveste: despre dispariţia mamei sale şi despre originea ei extraterestră, despre faptul că tatăl ei o căutase…

Joa se trezi brusc.

Cineva aproape necunoscut, dar căruia întâmplările din trecut nu-i erau străine, o suna la două dimineaţa.

Şi cu siguranţă nu ca să-i ureze noapte bună.

— Bineînţeles că-mi aduc aminte de dumneavoastră, domnule Nieto; întinse mâna, luă lanterna şi o aprinse, împrăştiind prima rază de lumină în cortul de campanie minuscul în care se afla. Ce faceţi?

— Iată o întrebare foarte bună şi foarte formală, răspunse râzând arheologul. Eu sunt cel care ar trebui să te întrebe ce faci sau… mai bine zis unde eşti, pentru că, în funcţie de asta, probabil că îţi aminteşti de toţi morţii mei.

Joa recunoscu veşnica lui bună dispoziţie.

Un om capabil să râdă şi de propria umbră, cu toate că în munca sa era cel mai serios cu putinţă.

— Sunt în Angkor, îi dezvălui.

— Cambodgia? spuse el – vocea îi tremură puţin. Asta înseamnă că, acolo la tine, acum trebuie să fie… – făcu un calcul rapid – ora două sau trei noaptea.

— Cam aşa ceva, zâmbi ea.

— O, nu! Îmi pare rău, draga mea. Nu ştiam…

— De unde era să ştiţi?

— Urmăreşti vreun indiciu? Ceva important?

Joa se trezise deja de-a binelea. Lanterna, pe care o ţinea încă în mână, îi lumina fantomatic hainele sărăcăcioase, cizmele groase, rucsacul ticsit. Dincolo de cortul de culoare albastră, minuscul dar extrem de practic, se întindea pădurea cambodgiană, ca un surprinzător ocean de linişte, de parcă măcelurile khmerilor roşii, din urmă cu patruzeci de ani, dăinuiau încă, iar animalele înseşi amuţiseră.

— Nu, trebui ea să recunoască, fără să lase să i se simtă în voce iritarea. Nimic relevant, domnule Nieto.

— Nu stabiliserăm să-mi spui Gonzalo?

— De acord, Gonzalo.

— Ascultă, Georgina. N-am de gând să te reţin prea mult. Ţi-o spun de-a dreptul şi gata.

Joa tresări.

Are ceva să-i spună, direct.

Ce anume?

— Trebuie să vii în Egipt.

— Când?

— Cât mai repede cu putinţă, deşi eu voi rămâne aici câteva săptămâni. Sau poate luni. Fac parte dintr-o echipă care explorează noile morminte găsite în Valea Regilor. Spania a primit din partea Guvernului egiptean licenţa şi permisiunea de a lucra într-unul dintre ele.

— Are legătură cu mama mea?

— Da.

Răspunsul veni atât de categoric, atât de clar, încât Joa se înfioră. Avea senzaţia că un val de curent electric îi străbătea terminaţiile nervoase, aşa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme.

— Ce aţi găsit, Gonzalo? – îndrăzni să întrebe.

— Vrei să-ţi spun prin telefon, la două dimineaţa, în Cambodgia?

— Ajung cât de repede pot, însă aş vrea…

— Draga mea, nici eu nu sunt foarte sigur, dar cred că am dat peste… o poartă, sau cel puţin peste cheia care o poate deschide în cazul în care o vom găsi.

O poartă. O cheie.

— Asta înseamnă că aş putea să…?

— Intri cumva în legătură cu ei, da.

— Dar cum anume…?

— Nu ştiu, de aceea am nevoie de tine aici.

Joa închise ochii. De când tatăl ei urcase pe navă la Chichén Itzá, exact asta căuta, peste tot unde se aflau indicii extraterestre, direcţii sau posibile probe ale trecerii lor pe Pământ cu ani, cu secole în urmă. Tatăl ei îşi

petrecuse viaţa căutând-o pe femeia pe care o iubise, iar ea era dispusă să-şi folosească toată energia ca să-şi caute părinţii.

De fiecare dată când privea spre cer îşi imagina că-i vede acolo, în vreo stea îndepărtată ori pe acea navă imensă…

— Domnule profesor…, încercă ea să mai spună, cu voce pierită.

— Stai liniştită, bine? încercă el s-o calmeze. Poate că nu-i nimic, însă mi-ar plăcea să stăm de vorbă şi să examinăm împreună ipoteza mea. Dacă am dreptate, ar putea fi ceva mai important decât descoperirea a o mie de morminte egiptene, pentru că vorbim aici nu numai despre trecutul umanităţii, ci şi despre posibilitatea de a călători spre stele.

— Vin cât de repede pot, fiţi fără grijă. Trebuie să ajung la Phnom Penh şi să găsesc un zbor până la Cairo. Acolo o să merg la hotelul Le Meridien Pyramids. Cum pot să vă găsesc?

— O să-ţi comunic numărul meu de mobil. Sună-mă când aterizezi sau când eşti deja în Cairo. Şi o să vin imediat să te văd, micuţo.

Micuţo.

În ianuarie împlinise nouăsprezece ani.

Pentru oricine a cunoscut-o în copilărie sau în adolescenţă, va rămâne mereu o copilă, mai ales dacă este vorba despre unul dintre prietenii tatălui ei, oameni de ştiinţă, străini de viaţa normală a muritorilor de rând. Ei sunt oameni ancoraţi mai degrabă în trecutul umanităţii.

— O clipă, caut ceva pe care să-mi notez.

Se târî prin patul improvizat până la rucsac. Nu găsi niciun pix, aşa că îşi luă agenda electronică, aproape nefolosită, pentru că nu avusese niciodată nevoie de ea. Ar fi putut memora numărul fără probleme, ca întotdeauna, pentru că avea o memorie fotografică foarte bună, dar măcar o dată, în plină noapte, preferă să nu rişte, deşi ştia că nu o să mai reuşească să adoarmă la loc. Luă din nou mobilul şi spuse:

— Da.

Gonzalo Nieto îi dictă numărul.

— Mulţumesc pentru telefon, îşi luă Joa la revedere.

— Ştii ceva, draga mea? – adăugă bărbatul pe un ton amabil, calm şi apropiat. – Toate au legătură între ele.

— Tata spunea mereu asta.

— Avea dreptate. Mayaşii în America, egiptenii în Orientul Apropiat, dogonii în Mali… Există indicii peste tot pe Pământ. Şi au existat dintotdeauna, materie primă pentru atâtea teorii îndrăzneţe care nu au fost niciodată luate în serios, pentru că le-a lipsit baza ştiinţifică. Ei bine, cine ştie, poate că acum toate astea se vor schimba. Te aştept!

— Pe curând, Gonzalo!

— Te sărut, Georgina. Mai presus de orice, îmi face mare plăcere să te revăd.

— Mulţumesc.

Fu ultimul ei cuvânt. Apoi încheie convorbirea.

Trei ore şi jumătate mai târziu, Joa era tot trează, stând pe gânduri în faţa cortului, tăcută, năpădită de amintiri şi imagini, iar peste tot în jur, pădurea din apropierea impresionantului Angkor, cea mai mare dintre relicvele arheologice cambodgiene.

Mama ei înainte de a dispărea.

Tatăl ei înainte de a se sacrifica din dragoste.

Întâmplările prin care trecuse în urmă cu un an, între noiembrie şi decembrie, o făcuseră să înţeleagă cine era şi ce natură avea.

Răsăritul soarelui o eliberă şi de ultima legătură. Porni înapoi spre Phnom Penh, de unde putea să ia un avion spre Cairo.

2

În aeroporturi se simţea şi mai singură decât de obicei, în aşteptarea curselor care uneori întârziau ore întregi sau pur şi simplu erau anulate. Dar cel mai rău se simţea odată ajunsă la destinaţie, când, în prima noapte, deschidea uşa camerei vreunui hotel unde avea să locuiască o zi, două, poate o săptămână, iar impersonalitatea acesteia o copleşea imediat, aproape sufocând-o. O palmă peste suflet. Se obişnuia rapid cu locul, îşi limpezea mintea şi îşi repeta singură că atingerea oricărui scop cerea, înainte, un sacrificiu. Dar în acele lungi săptămâni sacrificiul i se părea deja mai mult decât dureros, mai ales pentru că simţea că înaintează asemenea unui orb bâjbâind cu bastonul, victimă a unei furii surde şi disperate care o împingea să continue, să meargă mai departe, chiar dacă uneori nu cunoştea calea.

Situaţia aceasta era poate pe cale să se schimbe.

Pentru prima oară după atâta timp, avea într-adevăr o speranţă.

Altfel Gonzalo Nieto n-ar fi sunat-o şi nici n-ar fi determinat-o să traverseze cu avionul o jumătate de lume ca să se întâlnească.

O poartă. Sau o cheie cu care ar putea fi deschisă o poartă.

La ce s-o fi referind?

Şi tocmai în Egipt.

Unul dintre leagănele civilizaţiei şi în continuare un mister pentru specialiştii în istoria îndepărtată.

Îşi ridică privirea şi verifică întârzierea la decolare a avionului. Încă două ore. O veşnicie. O lume. Detesta să se plimbe de la un magazin *Duty Free* la altul, fiindcă preţurile erau la fel de abuzive ca şi în oraş, iar febra consumistă se simţea acolo chiar mai puternic decât în alte părţi. Bărbaţi cărând cartuşe de ţigări şi baxuri de băuturi

alcoolice, femei încărcate cu parfumuri sau cu alte produse de înfrumuseţare, copii înnebuniţi de jocurile electronice… Asta nemaipunând la socoteală că toată lumea mânca acolo *junk food.* Parcă nu pentru a-şi omorî foamea, ci pentru a se sinucide, cu încetinitorul.

Se gândea să-l sune abia de la Cairo, dar deja nu mai avea răbdare.

După ce calculă în gând cât era ceasul în Spania, îşi scoase mobilul şi căută numărul în agendă, ca să nu mai facă efortul de a tasta toate cifrele. Apăsă butonul de apel şi aşteptă câteva secunde, împreunându-şi mâinile şi rugându-se ca şi el să aibă telefonul deschis. Şi, mai ales, să poată vorbi.

Să vorbească non stop acele două ore blestemate, dacă era cazul.

David nu mai trebui să întrebe cine era.

— Joa!

Ea închise ochii, fulgerată brusc de un fel de durere, şi lăsă să-i scape un suspin.

— Bună, dragule, murmură.

— Unde eşti?

Cum de nu au mai vorbit de o săptămână?

— În aeroportul din Phnom Penh.

— În Cambodgia?

— Da.

— E o escală…?

— Am fost în Angkor, urmărind o pistă falsă.

— Ca toate celelalte din ultimele trei luni.

Observă tonul de reproş, de nemulţumire.

De ce nu accepta faptul că-i simţea lipsa şi de ce nu-l lăsa s-o însoţească? De ce trebuia să facă totul singură? De teamă? Ca să-şi dovedească sieşi ceva? Ca să-l protejeze în cazul în care…?

În cazul în care ce?

— Vom găsi şi o pistă bună, David, îi şopti ea.

— Te întorci acasă?

— Merg la Cairo – nu-i spuse că pentru a ajunge acolo trebuia să facă trei escale: Bangkok, Mumbai şi Abu Dabi.

— De ce mergi la Cairo? – întrebă David din nou îmbufnat.

— M-a sunat profesorul Nieto, Gonzalo Nieto. Era un bun prieten al tatălui meu, arheolog ca şi el, un veteran călit într-o mie de bătălii, expediţii şi săpături. E la curent cu tot… aşa că atunci când mi-a cerut să merg să-l văd… nu am stat nicio clipă la-ndoială. Sunt trei luni de când mă învârt pe loc, ca într-un cerc, fără să ajung nicăieri. Iar dacă el crede că a găsit ceva, atunci cu siguranţă e cazul să-l iau în serios.

— Ce a găsit?

— Nu a fost foarte explicit. Mi-a spus numai ceva despre o poartă, sau despre o cheie cu care ar putea fi deschisă o poartă.

— Ce fel de poartă?

— O legătură cu ei.

— Joa…

— Ştiu, ştiu – îi întrerupse ea încercarea de protest. Sună ireal, imposibil… Spune-i cum vrei. Tocmai acum, după ce fiicele furtunilor au dispărut din nou pe nava aceea, să putem găsi o modalitate de a intra în legătură cu ei… Dar dacă modalitatea asta ne-a fost la îndemână dintotdeauna, fără ca noi să ne dăm seama, şi abia acum, că am aflat de existenţa lor, tot ceea ce înainte nu avea nicio logică începe să capete brusc sens?

— Te agăţi de o iluzie.

— Şi mă voi agăţa de câte iluzii e nevoie, David! – ridică ea vocea.

Un cuplu de japonezi, discreţi ca toţi japonezii, îi aruncară o privire plină de dispreţ.

— Eu nu spun să nu te agăţi de iluzii, dar nu uita lucrul cel mai important!

— Şi care e lucrul cel mai important?

— Să trăieşti!

Cuvintele lui David o tulburară. În copilărie, până să dispară mama ei, dusese un anumit tip de viaţă. Începând cu acel moment şi până la revelaţia cu privire la identitatea şi natura ei, viaţa i se schimbase complet. Iar

viaţa actuală, în sfârşit, îşi avea rădăcina în acel punct, de care se simţea încă extrem de legată, căutându-şi, fără să-l găsească, locul.

Jumătatea ei umană o sfătuia să se liniştească, iar jumătatea ei extraterestră o îndemna să se revolte.

— Nu pot să uit, David.

— Spune-mi un lucru: la ce-ţi va servi să deschizi acea poartă sau să găseşti acea cheie, să iei legătura cu ei?

— Trebuie să ştiu.

— Ştii deja destule! – nu era prima dată şi poate nici ultima când se certau la telefon. Ei au lăsat cincizeci şi două de femei ca martori, ca să urmărească ce facem şi cum evoluăm. Trei dintre ele au avut copii, fete, şi pentru asta au fost luate primele. Celelalte au plecat între 21 şi 23 decembrie anul trecut, la exact 15 000 de zile de când au sosit pe Pământ. Poate că a fost ultima dată când am auzit de ele sau poate că va mai trece încă o mie de ani până să se-ntoarcă!

— Şi tata?

— S-a reîntâlnit cu mama ta! Asta îşi şi dorea! A făcut-o din dragoste!

— Pe mine de ce nu m-au luat? De ce n-am putut intra pe navă?

— Nu ţi-au dat voie, şi cu asta basta.

— De ce, David?

— Poate că nu e încă momentul. Poate că ai o misiune de îndeplinit aici. Împreună cu celelalte două fete cărora le-au dat naştere fiicele furtunilor.

— Şi m-au lăsat singură?

— Nu mai eşti o copilă, ai crescut, şi mă ai pe mine.

— David, te rog…

— Joa, Joa, ştiu că vrei răspunsuri şi că vrei să-ţi vezi părinţii, să ştii ce fac, să rezolvi enigma a ceea ce s-a petrecut sau poate se va petrece într-o zi, dar nu poţi să-ţi refuzi dreptul la o viaţă liniştită.

— Părinţii mei au spus că se vor întoarce.

— Atunci aşteaptă-i!

— Dar poate că acolo timpul nu trece la fel ca aici.

Era o conversaţie inutilă, şi o ştiau amândoi. Disperarea în luptă cu îndârjirea. Disperarea lui David împotriva îndârjirii lui Joa. Primului nu-i rămâneau decât rugăminţile.

— Lasă-mă să vin cu tine.

— Nu.

— Trebuie să te văd!

— Şi eu pe tine, dragule, dar nu acum. Mai mult ca sigur că, dacă ai veni cu mine, mi-aş da seama cât sunt de fericită şi aş uita de toate celelalte. E un lux pe care nu mi-l pot permite. Te-am sunat pentru că voiam… simţeam nevoia să-ţi aud vocea. În e-mail-uri nu se simte întotdeauna tonul cu care sunt scrise.

— Barcelona e minunată acum, la început de primăvară.

— Îmi imaginez – i se strânse inima.

— Tot nu ai nevoie de nimic?

— Ştii doar că aş putea să trăiesc şi două vieţi cu banii pe care mi i-au lăsat în cont. E marele meu noroc, altfel nu aş fi putut să călătoresc şi să fac ce vreau.

— Şi puterile tale?

Mereu o întreba de ele, de parcă ea ar fi fost în stare să le descătuşeze subit pe toate deodată sau de parcă s-ar fi manifestat singure, din senin, ca o ploaie de vară.

— Nu mă mai întreba asta, te rog – îl rugă, cu o voce plângăreaţă.

— De ce? – se alarmă el.

— Pentru că sunt în continuare de necontrolat, mărturisi cu sinceritate. Apar din senin, când mă aştept mai puţin.

— Poţi deja să zbori?

Prima glumă după o conversaţie atât de serioasă.

— Nu fi prost.

— Şi întâmplarea de la Turnurile Petronas din Kuala Lumpur?

Provocase un scurtcircuit care lăsase turnurile complet paralizate vreme de două ore. Ziarele din ziua următoare nu găsiseră nicio explicaţie pentru ciudatul fenomen. Spuseseră doar că turnurile trebuiau verificate de o comisie de experţi. Era vorba despre bijuteriile Malaeziei,

oglinda unei întregi ţări, deja la fel de faimoase în întreaga lume ca şi Empire-ul newyorkez sau clădirea Sears din Chicago.

— Ce să-i faci, sunt periculoasă – ridică ea din umeri.

Periculoasă şi metisă.

Un rezultat îngrijorător.

Rămaseră amândoi tăcuţi un moment. O tăcere ciudată, pe care n-o experimentau decât atunci când erau singuri şi se priveau în ochi.

Dragostea o surprindea încă.

Ea, ciudata, care părea să nu se adapteze niciodată la nimic, ea, care timp de optsprezece ani n-a avut niciun iubit, fata perfectă din punct de vedere genetic, capabilă să memoreze orice şi să înveţe orice în câteva secunde…

Cum de s-a îndrăgostit…

Nu vru să se lase pradă durerii.

— David – căută ea forţe noi, deşi se demobilizase complet –, s-a mai aflat ceva despre judecători?

— Nimic. De parcă, după eşecul de atunci, i-ar fi înghiţit pământul.

— Nu e ciudat?

— Nu. Ei s-au mobilizat special pentru momentul acela, au sperat să anihileze ameninţarea extraterestră şi n-au reuşit. În plus, au văzut că nimic din cele prezise de ei nu s-a întâmplat, nici n-au venit pe Pământ maşini distrugătoare ca din *Războiul lumilor,* nici n-au coborât monstruleţi verzi cu antene ca să ne colonizeze. Misiunea lor a devenit inutilă, şi au şi înţeles asta.

— Dar americanii?

— Joa se înfioră, ca de fiecare dată când îşi amintea experienţa de la Guantánamo, cu colonelul Travis.

— Dumnezeu ştie.

— Au vrut să-mi intre în minte, dar uite, sunt încă aici. Pentru ei, reprezint în continuare o oportunitate. Din când în când mai arunc câte-o privire peste umăr, în caz că… Nu pot să scap de senzaţia că mă urmăresc.

— Poate că şi-au învăţat lecţia şi n-or să mai rişte. Dar pun pariu cu tine pe ce vrei că şi-au dat seama că eşti

diferită.

— Şi cumva vulnerabilă.

— De ce-ai fi vulnerabilă?

— Fiindcă nu există fiinţă, omenească sau nu, invulnerabilă.

Se opri în faţa unui perete de ecrane. Toate arătau aceeaşi imagine. Două duzini de guri şi de perechi de ochi, în diferite nuanţe de culoare, de pe chipul unei frumoase prezentatoare de ştiri. Vorbea despre schimbările climatice, fiindcă sus în dreapta, în chenarul care îi însoţea prezentarea, apăreau din când în când scene din diverse părţi ale lumii, de la deşerturi fierbinţi la întinderile de gheaţă din Oceanul Arctic, de la uraganele din Statele Unite la inundaţiile din Bangladesh şi de la tsunami-urile din Oceanul Indian la incendiile de pădure din Europa. Tonul experţilor nu mai era doar alarmat. Se transforma într-un strigăt.

— La ce te gândeşti? – se auzi din nou vocea lui David, gata s-o smulgă din hipnoza parţială în care se cufundase.

— În decembrie, când a venit nava… nu ţi se pare uimitor că n-a detectat-o nimeni?

— Americanii au spus că au făcut nişte manevre, în caz că nu-ţi aduci aminte. Crezi că a fost pură întâmplare?

— Dacă ştiu, de ce nu spun nimic?

— Din precauţie? Ca să evite declanşarea panicii la nivel mondial? Îmi vin în minte o mie de teorii, draga mea. Cei de la NASA nu sunt nişte idioţi. Dar cu siguranţă că n-au putut face nimic. Nava a plecat aşa cum a şi apărut. Şi i-a lăsat cu ochii-n soare.

Pe ecranul celor două duzini de televizoare apăru o altă imagine, din spaţiu.

Cometa Apophis va trece pe lângă Terra pentru prima oară în anul 2029 şi, prezentând deja un mare risc pentru umanitate, încă o dată, în 2036. Vorbiseră despre asta în Iucatan, atunci când rezolvaseră enigma maya, reuşind să găsească nava.

Joa avu una dintre tresăririle ei premonitorii.

Însă nu-i spuse nimic lui David.

Nu voia să mai vorbească despre toată povestea aceea.

— Tu unde eşti? – vru ea să afle.

— Acasă la mine.

Nu fusese niciodată la el acasă. Se cunoscuseră şi se iubiseră în Mexic. După cele întâmplate la Chichén Itzá, nu se întorsese la Barcelona. David îi trimisese poze pe Internet, iar atunci când apucau să vorbească faţă-n faţă cu ajutorul unui *webcam,* se teleporta în lumea lui. Dar nimic nu putea înlocui prezenţa lui reală, oricât l-ar fi privit sau şi l-ar fi imaginat alături de ea acolo.

— Ai fost la cinema weekendul ăsta?

— Da.

— Povesteşte-mi.

— Joa…

— Povesteşte-mi, te rog.

Închise ochii şi aşteptă ca David să înceapă din nou să vorbească.

— Un film spaniol, povestea unui…

Joa se sprijini de un zid şi lăsă ca vocea aceea să îi pătrundă în suflet, să o învăluie din creştet până-n tălpi şi să o liniştească.

Numai mâinile şi ochii lui David reuşeau mai multe decât vocea lui.

Cu condiţia să o asculte pe viu, nu aflându-se la mii de kilometri distanţă unul de celălalt.

3

Nu mai fusese niciodată la Cairo, aşa că prima senzaţie pe care o avu, chiar la coborârea din avion, fu aceea a unui puternic val de căldură, a unui vârtej de aer care îi pătrunse în piele şi în plămâni. Ca şi când s-ar fi aflat în Bogotá, Quito sau Mexic, la mai mult de două mii cinci sute de metri sub nivelul mării, prima măsură pe care o luă fu să respire adânc de mai multe ori, pentru a-şi acomoda funcţiile vitale cu noul mediu. Nu era vorba despre rău de înălţime, dar – luând în considerare ce simţea – ar fi fost foarte posibil. Focul o ardea din ce în ce mai puţin cu fiecare respiraţie, dar – după ce făcu câţiva paşi – simţi cum pielea i se acoperă de o peliculă de transpiraţie. Aceasta se transformă în pojghiţă de gheaţă de îndată ce ieşi în terminal, unde era mult mai rece, din pricina aerului condiţionat pornit la maximum.

Căldura o izbi din nou imediat ce ieşi de acolo, cu o geantă într-o mână şi cu bagajul în cealaltă. Îşi păstra în continuare obiceiul de a călători cât mai puţin încărcată. Prefera să cumpere orice avea nevoie de unde se afla. Schimbase şi bani înainte de a deveni egipteancă, suficienţi pentru cât avea să stea acolo. Urcă într-un taxi şi îi dădu şoferului adresa hotelului, silabisind rar fiecare cuvânt.

— Hotelul Le Meridien Pyramids.

Taximetristul, un bărbat sfrijit purtând o barbă foarte deasă, o privi în oglinda retrovizoare şi calculă probabil toate posibilităţile de a îndeplini acea tradiţie pe care toţi taximetriştii din toate aeroporturile lumii o urmează cu sfinţenie: să o înşele ducând-o pe drumul cel mai lung. Se şi convinsese că da, într-adevăr, pasagera lui era o turistă, şi în plus una foarte tânără, când Joa îi tăie cheful de câştigat bani pe spezele ei, demonstrându-i că era o bună cunoscătoare a oraşului sau că venise bine informată şi

blindată cu hărţi.

— Luaţi-o vă rog pe Shari Ramses spre Abbasiya, apoi pe Shari el-Gala până la Gezira, pe Podul 6 octombrie, iar de acolo spre sud, înţelegeţi?

Îi vorbi rar, în limba engleză, explicându-i de asemenea prin semne, pentru a se face înţeleasă. Bărbatul dădu din cap afirmativ, fără să-şi ascundă enervarea. Porni taxiul şi plonjă pe dată în traficul haotic al capitalei Egiptului, la fel de faimoasă pentru blocajele rutiere ca şi pentru uşurinţa cu care, până la urmă, maşinile reuşeau de fiecare dată să avanseze, fără să se mai oprească mai mult de câteva secunde. Asigurându-se că îi erau urmate instrucţiunile, Joa îşi văzu de treaba ei. Trecuse prin destule ore de călătorie cu avionul şi aşteptase destul prin aeroporturi zborurile de legătură ca să-i mai pese de cele câteva minute în plus sau în minus ale acestui drum spre hotelul unde avea să se trântească într-un pat adevărat şi să doarmă zece ore, sau chiar douăzeci, dacă trupul i-o cerea.

Iar dacă individul tot o să facă cumva şi-o să ocolească o parte din drum, naiba să-l ia.

Nu aţipi de-a binelea, dar nici mult nu mai avea. O ţinea trează agitaţia de dincolo de geamul portierei, aglomerarea pestriţă de oameni, densitatea trupurilor şi a maşinilor luptându-se pentru un petic de loc, de spaţiu vital în mijlocul acelui haos organizat şi fără capăt. În minutele următoare, taximetristul i se adresă o singură dată, punându-i o întrebare pe care n-o înţelese, iar peste ceva timp ea îi ceru să dea mai încet aerul condiţionat.

Omului nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— *No wind?* – întrebă acesta într-o engleză stricată.

— *No, no wind, no cold, thank you,* confirmă ea, ca să fie clar.

Şoferul îi făcu pe plac, fără să-şi ascundă iritarea.

Ajunseră la hotelul Le Meridien Pyramids după patruzeci de minute, pe înserate. Îi plăti şoferului suma exactă, la care adăugă un bacşiş de cinci la sută. Faţa bărbatului se lumină imediat: cu ani în urmă, şoferul stabilea preţul de comun acord cu clientul, înainte să înceapă cursa, însă iată

că ţara se modernizase până şi în privinţa asta.

Un valet în uniformă îi luă genţile şi o conduse la recepţie. Un recepţioner tot atât de dichisit, care stăpânea perfect limba engleză, o întrebă dacă are rezervare şi o asigură apoi că hotelul este plin. Joa nu schiţă niciun gest. Ştia trucul. Scoase cardul VISA şi ceru două apartamente la un etaj de nefumători. Recepţionerul se schimbă la faţă, exact ca taximetristul la vederea bacşişului. Dacă e vorba de apartamente, nicio problemă. Nimic de adăugat. În afară de motivul pentru care cerea două apartamente.

Se uită în spatele lui Joa, încercând să vadă dacă mai era cu cineva.

— Două apartamente, îi sublinie ea. Cu uşă comună. Se poate?

Se poate.

Întâlnise recepționerul clienţi şi mai ciudaţi de-atât. Ca de exemplu câteva staruri rock.

Nu-i mai puse alte întrebări. Îndeplini toate formalităţile rapid, înmânându-i permisul de acces la toate serviciile hotelului, semnat, şi cardurile magnetice de la cele două uşi. Valetul o conduse până la etaj, deschise primul apartament şi încercă să-i explice ce şi cum. Dar Joa îi puse tânărului în mână cinci euro, suficient ca să-l facă să plece fără să mai insiste.

Încă un hotel.

Încă o dată senzaţia de ameţeală şi de sufocare.

Pentru început, dădu mai încet aerul condiţionat. Apoi deschise uşa de legătură a celor două apartamente şi o lăsă aşa. Era un ritual. Nu voia să fie surprinsă într-o cameră fără ieşire. Simţea nevoia să ştie că are la dispoziţie o portiţă de scăpare. Poate că devenea paranoică, dar nu putea să uite experienţele trăite în Yucatán cu judecătorii şi chiar cu David.

Cel mai frumos intrus din viaţa ei.

După ce verifică în amănunt locul, ezită între a se trânti în pat pentru cinci minute şi a face o baie ca să se relaxeze. Alese a doua variantă, fiindcă dacă s-ar fi aşezat pe pat ar fi adormit într-o clipită. Dar înainte de orice,

trebuia să-l sune pe Gonzalo Nieto, ca să-l anunţe că ajunsese la Cairo.

Cu cât mai repede avea să-l vadă, aproape sigur a doua zi, cu atât mai bine.

Se duse la baie, deschise la maximum robinetul de la cadă, potrivi temperatura şi se dezbrăcă fără să mai ridice hainele de pe jos. Înainte de a intra în apă se duse după mobil şi îşi dădu seama că i se descărcase bateria.

Încărcătorul era în geanta de voiaj. Îl conectă la priza de 220 şi se îndreptă spre noptieră, unde avea la dispoziţie telefonul hotelului. Urmă instrucţiunile, formă zero şi apoi numărul arheologului.

Suna.

Apoi intră mesajul de pe robot.

Câteva cuvinte, dar foarte expresive: „Lasă-mi un mesaj. Voi face tot posibilul să te sun, dar nu-ţi promit nimic.”

Ezită dacă să-i lase un mesaj sau să revină cu un telefon după ce termina baia.

Alese prima variantă.

— Gonzalo, sunt eu, Georgina, zise ea rar. Tocmai am ajuns la Cairo. Sunt la hotelul Le Meridien Pyramids. Mi s-a descărcat bateria de la mobil, dar într-o oră va fi funcţional, deşi mai bine mă sunaţi la hotel, apartamentul 620. În zece minute o să mă culc, dar mă puteţi suna oricând vreţi, nu contează dacă dorm sau nu. Sunaţi-mă, vă rog. Sper că ne putem vedea mâine, nu-i aşa? Sunt extrem de emoţionată din cauza... Ei bine, ştiţi din ce cauză. Emoţionată şi nerăbdătoare. Nu ezitaţi să mă contactaţi – nu ştiu nici ea ce să mai adauge şi îşi luă doar rămas bun cu un laconic „mulţumesc”.

Puse receptorul în furcă – era un telefon de modă veche – şi se întoarse în baie, unde cada se umpluse deja pe jumătate. Nu mai aşteptă, intră în apă şi se aşeză fără să bage de seamă că era fierbinte; rămase aşa, pe gânduri, cu bărbia sprijinită pe genunchi şi înconjurându-şi picioarele cu mâinile. Nivelul apei urcă până ajunse să-i cuprindă tot restul trupului cu aceeaşi căldură. Atunci închise robinetul şi se întinse, sprijinindu-şi capul pe suportul căptuşit. Cada

era mare şi avea sistem *jacuzzi.* De data asta nu-l porni.

Se scufundă de fapt în ceva mult mai adânc decât apa.

În tăcere.

Cu mintea golită, în mod miraculos, de orice gând.

Zece minute mai târziu, toropită de somn, îşi dădu seama că nu avea să-i mai reziste multă vreme acelei binecuvântări, aşa că se ridică, se uscă ştergându-şi energic picioarele şi braţele şi se îndreptă spre pat fără să se mai îmbrace măcar în pijama.

Se uită la telefon.

Suspină.

Peste încă zece minute dormea dusă, cu lumina aprinsă şi cu telefonul lângă obraz.

4

O trezi din nou tăcerea.

Deschise ochii, ca de atâtea alte ori, fără să ştie sigur unde anume se află.

Lumina aprinsă.

Apartamentul.

Cairo.

Se gândi la *jet lag* şi la toate relele care se abătuseră asupra ei în trecut. După letargia mentală şi oboseala pe care le simţea, ar fi zis că abia dacă dormise trei sau patru ore. Dar când întoarse capul şi văzu lumina zilei care pătrundea prin crăpătura ferestrei, se încruntă. Iar aruncându-şi ochii la ceas, rămase pur şi simplu consternată.

Ora nouă dimineaţa.

Dormise treisprezece ore.

Neîntoarsă.

— Incredibil, gemu ea.

Îşi puse o mână pe frunte ca să vadă dacă nu cumva avea febră. Era bine. Cu moştenirea ei genetică fără cusur, un alt rezultat chiar ar fi uimit-o. Singurul lucru insuportabil era căldura. Închisese aerul condiţionat şi se trezise leoarcă de transpiraţie. Numără până la zece, făcu un efort ca să se ridice şi porni aparatul – numai la minimum –, pentru a împrospăta aerul din cameră. Apoi se duse la fereastră, trase mai întâi perdelele şi abia după aceea jaluzelele vechi, al căror mecanism funcţiona totuşi, fiind electric. O izbiră soarele dimineţii cairote şi peisajul plăcut al grădinilor hotelului. Apartamentul nu dădea spre stradă, ci spre curtea interioară. Piscina era o splendidă pată albastră în ansamblul dominat de verdele plantelor. Doi înotători temerari se aventuraseră deja în apă, iar vreo şase scaune şi hamace erau ocupate de cei care doreau câteva clipe de răgaz. De la etajul şase al hotelului Le

Meridien Pyramids, ultimul, se zăreau undeva în depărtare cele trei piramide din Giza, sub cerul albastru şi perfect senin al capitalei egiptene. Alesese acel hotel tocmai pentru a se simţi cât mai aproape de cea din urmă dintre cele şapte minuni ale Antichităţii conservate până în zilele noastre.

O priveliştea care îţi tăia răsuflarea.

Treisprezece ore, şi cu siguranţă că dacă s-ar fi culcat la loc ar mai fi dormit încă pe-atât.

— Chiar atât de obosită eşti? – îşi zise.

Simţea nevoia să facă încă o baie, ca să se trezească de-a binelea. Mai degrabă să facă un duş, cu apă rece. Ajunsă în baie, trebui întâi să golească apa din cadă, pentru că uitase să facă asta cu o seară înainte. Uitându-se în oglindă, i se păru că e cu zece ani mai bătrână. Avea cearcăne, părul vâlvoi şi gustul acela oribil, de rânced, în gură. În plus, dormise şi cu gâtul strâmb. Ca să scape de gustul neplăcut, se spălă pe dinţi cu meticulozitate şi apoi pe faţă, cu apă rece. Zgomotul pe care îl făcea apa din cadă, scurgându-se spre conductă, îi declanşă un alt instinct: acela al stomacului gol. Un chiorăit alarmant. Nu mai mâncase nimic din avion, din timpul ultimului zbor al periplului ei; şi nici atunci nu avusese parte chiar de un festin. Înainte de a ieşi din baie, se îmbrăcă cu unul dintre halatele de pe raftul cu prosoape, fiindcă voia să ia puţin aer rece – îl suporta cu greu de obicei, aşa că preferă să îşi ia o măsură de precauţie. Înfăşurată în halat, reveni în pat şi verifică telefonul.

Luminiţa pentru mesaje era stinsă.

Dar vru totuşi să se asigure şi sună la centrală.

— Mă scuzaţi, am primit vreun telefon pe parcursul ultimelor ore?

— Nu, nu, doamnă, niciun telefon pentru dumneavoastră – o informă o voce exactă de femeie, într-o engleză la fel de exactă.

Joa închise.

Oare când or să înceapă să lucreze arheologii din Valea Regilor?

Oare Gonzalo Nieto o să apară la hotel, renunţând s-o mai sune, ca să o lase să se odihnească mai mult?

De ce…?

Făcu un gest de îngrijorare.

Scoase din priză telefonul mobil deja încărcat şi, pornindu-l, formă numărul celui care o făcuse să vină până acolo în patruzeci şi opt de ore, traversând jumătate de mapamond. De îndată ce puse telefonul la ureche, auzi aceeaşi cadenţă ca în noaptea precedentă: şase sunete de apel şi apoi semnalul robotului.

— „Lasă-mi un mesaj. Voi face tot posibilul să te sun, clar nu-ţi promit nimic."

De data aceasta fu mult mai laconică.

— Gonzalo, eu sunt. Vă rog, spuneţi-mi ceva.

Închise şi rămase cu mobilul în mână, pe gânduri.

Apoi îl lăsă pe pat şi se ridică din nou, pentru a se întoarce la baie.

Atunci văzu plicul, la vreo douăzeci de centimetri distanţă de pragul de la intrare. Un plic strecurat de cineva pe sub uşă.

Mesajul din partea profesorului.

Nu se gândi prea mult la această descoperire neaşteptată. Merse repede la uşă, ridică plicul de pe jos şi, cuprinsă de nelinişte, îl desfăcu. În exterior nu apărea scris decât numărul camerei. Înăuntru era o foaie de hârtie, pe care o scoase cu aceeaşi grabă.

Se aştepta la orice, numai la asta nu.

5 PM

Ghici că textul făcea referire la o oră, *post meridian*: cinci după-amiaza, sau ora 17:00.

Cartuşul avea însă altă semnificaţie. Şi era sigură că îl mai văzuse undeva. Un cartuş egiptean, cu un nume.

Clipi.

Bătăile din uşă o treziră şi o speriară. Aruncă, tresărind, o privire iritată în direcţia respectivă. Apoi îşi aminti că nu pusese în exterior semnul cu „Nu deranjaţi”, aşa că era vina ei.

— Reveniţi mai târziu, strigă.

Bătăile în uşă se repetară.

Se resemnă, băgă plicul şi foaia de hârtie în buzunarul halatului de baie şi se duse într-acolo. Crăpă puţin uşa, ca să-i spună oricui ar fi fost, cel mai probabil femeii care venea să-i facă curat în cameră, acelaşi lucru – şi anume să revină mai târziu.

Dar nu văzu nicio femeie, ci doi bărbaţi.

Unul dintre ei, care rămăsese mai în spate, purta uniformă.

Un poliţist.

— Domnişoara Mir? – cel îmbrăcat civil, care bătuse la uşă, zâmbi cu gura până la urechi şi îi arătă două rânduri de dinţi albi. Domnişoara Georgina Mir?

R-ul din Mir suna ca rateurile unei motociclete slab turate.

— Da?

— Putem intra?

Nu avu timp să refuze. Bărbatul împinse uşa cu destulă fermitate încât să nu încapă îndoială cu privire la intenţiile sale. O deschise şi trecu pe lângă ea, cu aceeaşi preţiozitate.

— Ascultaţi…!

În mâna musafirului apăru o legitimaţie.

— Inspector Sharif, spuse el, nelăsându-i timp să protesteze. Kafir Sharif.

Joa se încruntă.

În cazul în care era vorba despre un sistem de bun venit cairot pentru turişti, se dovedea îndeajuns de rapid şi de

eficient.

Bărbatul în uniformă se autoinvită, de asemenea, în cameră. Tot el închise uşa şi se postă în faţa acesteia, de pază, cu mâinile încrucişate şi cu picioarele depărtate. O poziţie marţială.

— Nu înţeleg… – se asigură că halatul o acoperea pe de-a-ntregul. Ce se întâmplă aici?

Inspectorul se opri din examinarea apartamentului. Se concentră asupra ei. Era un bărbat înalt şi slab, cu părul foarte negru, ochi strălucitori, aproape umezi, ca ai multora dintre arabi, şi cu o mustăcioară care îi traversa faţa de la un capăt la celălalt, dându-i un fel de aer mefistofelic. Ţinuta îi era impecabilă.

— Engleza mea e destul de bună pentru dumneavoastră? Da? – se înclină ceremonios.

— Îmi puteţi explica, vă rog, de ce dă poliţia buzna în camera unei femei abia trezite din somn şi abia sosite în oraş? – spuse ea refuzând să răspundă la întrebare.

— Chestiune urgentă necesită atenţie.

— Ce fel de chestiune?

Inspectorul Sharif dădu de înţeles că nu se grăbea deloc.

Continuă să o observe.

Stărui, vreme de câteva secunde, asupra picioarelor ei desculţe. Pentru Joa, era ca şi cum i-ar fi violat şi mai mult intimitatea. Se simţi dezbrăcată.

— Ce fel de chestiune, domnule inspector? – se apără ea.

— Profesor Gonzalo Nieto…, prieten cu dumneavoastră?

O descărcare de energie îi acceleră circulaţia sângelui.

— Da, răspunse.

— Dumneavoastră sunat profesor imediat ce ajuns la Cairo, azi-noapte.

— De unde ştiţi…?

— Profesor Gonzalo Nieto sunat dumneavoastră acum două zile, o opri el.

— Da…

— Dumneavoastră aici, repede.

— Ascultaţi – ajunsese aproape la limita răbdării –, vreţi să-mi spuneţi odată ce se întâmplă?

— Credeam spus la dumneavoastră – Kafir Sharif încetă să mai zâmbească şi îi arătă palmele goale.

— Eu?

— Profesor Gonzalo Nieto sunat numai trei persoane în ultime trei zile, înainte întâmplare.

Intui imediat că se întâmpla ceva rău.

Ceva foarte, foarte rău.

— Despre ce… întâmplare vorbiţi?

Răspunsul o zdruncină, scuturându-i tot trupul, dar mai ales capul.

— Profesor spaniol murit, domnişoară Georgina Mir. În aceeaşi zi sunat dumneavoastră.

Nu avea la îndemână niciun obiect de care să se sprijine. Era singură, în mijlocul apartamentului, cu poliţistul în uniformă în spatele ei, la uşă, şi cu inspectorul Sharif la câţiva paşi, fixând-o cu privirea în aşteptarea vreunui indiciu revelator.

— Cum…? – ezită Joa în faţa acelei veşti neaşteptate.

— Asasinat, spuse şi mai direct musafirul, făcându-i zob sufletul.

5

Sorbi ceaşca de ceai cu un gest de repulsie.

— Nu e bun? – se întristă Kafir Sharif.

— Ba da, dar nu obişnuiesc să beau ceai, îmi pare rău.

— Ajută.

Joa lăsă ceşcuţa pe masă. Nu era o închisoare, dar făcând abstracţie de mobilă, de teancurile cu arhive, de echipamentele informatice, de hărţile de pe pereţi şi de ferestre, ar fi putut foarte bine să fie. Secţia de poliţie purta din plin amprenta trecerii timpului.

— Aş dori să iau legătura cu ambasada din ţara mea.

— De ce? – se miră gazda.

— Dumneavoastră de ce credeţi?

— Nu arestată.

— Atunci m-aţi fi putut interoga la hotel.

— Este… protocol – arătă cu ambele mâini în jurul lui. Procedură, înţelegeţi?

— Îmi daţi voie să sun?

— Sigur. Dacă doriţi…

— Acum.

— Acum nu, dădu el din cap. Mai târziu, dacă insistaţi. Dar asigur eu la dumneavoastră că plecat imediat.

Se îmbrăcase în mare grabă, ca să scape cât mai repede de tot, dar îşi aminti dintr-odată că lăsase biletul în buzunarul halatului. Spera ca menajera să nu îl spele numai fiindcă fusese folosit, ca şi prosoapele, fără să verifice buzunarele.

Oricum, memorase cartuşul. Acum îşi scotocea cotloanele memoriei ca să-şi dea seama unde anume îl mai văzuse, în vreo carte, prin materialele tatălui ei, acasă…

— Mă iertaţi – vru ea să clarifice totul –, dar când a fost omorât profesorul eu mă aflam la mii de kilometri depărtare. E absurd. V-am răspuns deja la toate întrebările! Nu ştiu nimic! Nu vă mai pot spune nimic în

plus!

— Dumneavoastră nu răspundeţi la toate, o corectă poliţistul.

— L-am văzut pe Gonzalo Nieto de trei sau patru ori în viaţa mea!

— Dar el sună la dumneavoastră şi dumneavoastră veniţi.

— Nu ştiu de ce m-a sunat! Nu mi-a spus nimic! Numai că găsise ceva important! Tatăl meu a fost arheolog, ca şi el, iar pe mine mă interesează de asemenea arheologia! Altă legătură nu există!

— Şi numai spus „găsit ceva important”, dumneavoastră veniţi din Asia.

— Da!

— Nu spus ce e „important”?

— Nu!

— Un indiciu, un cuvânt… ceva?

— Nu! Dacă aţi ascultat mesajul pe care i l-am lăsat, atunci ştiţi că spun adevărul!

Kafir Sharif o fixă cu ochii săi negri şi umezi. Îşi curbă comisurile buzelor şi plescăi. După ce îşi mişcă imperceptibil capul în semn de aprobare, şi-l sprijini în mâini. Stătea aşezat în fotoliu, la birou. Joa se aşezase pe un scaun de cealaltă parte a biroului. Era cald. Un ventilator antic nu reuşea să înlăture zăpuşeala.

— De ce nu ajutat? – oftă bărbatul.

— Ajut!

— Ajutat furioasă.

— Şi cum aţi vrea să fiu? Un vechi prieten al tatălui meu a fost ucis, sunt frântă de oboseală de pe drum, n-am făcut duş, sunt moartă de foame şi de două ore stau într-o secţie de poliţie egipteană! Nu vă pot spune mai multe decât ştiu.

— Faceţi efort.

— Fac deja!

— E urât să ţipi.

— Eu nu ţip!

Kafir Sharif schiţă un surâs.

Făcea pe poliţistul bun.

— Tatăl dumneavoastră, profesor Julián Mir, mare arheolog.
— Da.
— Multe informaţii pe Internet.
— Ştiu.
— A dispărut.
Joa îşi duse mâna la frunte şi închise ochii. Nu voia să se enerveze. Nu voia să se lase stăpânită de furie. Nu-şi putea permite luxul de a izbucni acolo. Îşi controla puterile, însă nu atât de bine încât să le împiedice să se dezlănţuie.
— Pot să vă întreb şi eu ceva?
— Vă rog, o invită inspectorul.
— Mi-aţi spus că profesorul Nieto a dat trei telefoane de pe mobil în zilele de dinainte să fie omorât.
— Da.
— Pe cine a mai sunat în afară de mine?
Credea că nu-i va răspunde sau că-i va servi povestea cu informaţia confidenţială care făcea parte din investigaţie. Dar se înşelă.
— Muzeu în Spania şi alt număr tot Spania. Suntem în investigaţii.
Ştia deja pe cine mai sunase, dar cu siguranţă n-avea de gând să-i spună şi ei.
— Pot să văd cadavrul?
— Doriţi?
— Da.
— Nu se poate.
Joa respiră adânc, înarmându-se cu răbdare.
— Cine a fost chemat să se ocupe de cadavru?
— Fiu al profesorului a sosit ieri hârtii şi formalităţi.
— Carlos Nieto e aici?
— Nu secţie. În Cairo.
— La ce hotel?
— Cosmopolitan.
Mai avea o întrebare. Şi o aruncă direct, profitând de inerţia ultimelor momente.
— Cum a fost omorât?
Kafir Sharif primi întrebarea cu calm.

Câteodată, nu o privea pur şi simplu, ci o străpungea cu acele suliţe lichide. Dar mai rea decât orice era mustaţa lui – neagră, lungă şi subţire, la fel de sinistră ca aceea a ipocritului erou negativ dintr-un film vechi.

— Trei pumnale, spuse el rar. Unul inimă, altul gât, altul cap.

— Doar nu vorbiţi serios.

— Ba da, vorbit serios – observaţia îl lăsă perplex.

— Sună a… ritual, se încruntă Joa. Ştiţi ce înseamnă?

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Dar dumneavoastră? – zise, în sfârşit, inspectorul.

— Nu, fireşte.

Privirile li se întâlniră la jumătatea drumului. Joa încercă să-i pătrundă gândurile, dar era prea confuză şi obosită. Plus că nu întotdeauna reuşea să facă asta. Oricum, îşi dădu seama că gazda sa minţea.

— A fost omorât pe aleea aceea despre care vorbeaţi?

— Nu. A fost omorât în altă parte. Dus trupul la alee.

Nu putea fi vorba despre o coincidenţă.

Gonzalo Nieto fusese omorât după ce dăduse acele telefoane, pentru că găsise ceva.

Ceva important.

Cine ar fi vrut să-l împiedice să-i povestească şi ei? De ce?

Nu putea pătrunde în mintea lui Kafir Sharif, dar se simţi de parcă el ar fi reuşit reciproca.

— Domnişoară Georgina Mir – din nou acel r pronunţat excesiv de vibrant – cineva contactat la dumneavoastră?

— Am ajuns azi-noapte, iar azi-dimineaţă a trebuit să plec val-vârtej. Cum vreţi să fi fost…?

— Eu întrebat.

— Dacă vorbiţi cu telefonista de la hotel, va confirma că nu am primit niciun apel.

— Vorbit. Aţi avut vizite?

Oricine îi lăsase biletul sub uşă făcuse acest lucru personal, strecurându-se în hotel. Nu i-l încredinţase unui curier. Altfel poliţistul ar fi aflat.

Asta însemna că cineva era la curent cu prezenţa ei

acolo şi că procedase în mod discret pentru a-i da întâlnire prin intermediul unui indiciu.

Un indiciu cu care să o pună la încercare?

— Asta publicitate proastă la ţara mea, observă brusc bărbatul. Faimos arheolog mort. Legende morminte faraonice se întorc. Mumii cer viaţă, răzbunări… şi americanii fac film ieftin.

— Americanii fac tot timpul filme ieftine, fără să aibă nevoie de vreun pretext pentru asta.

— Cunoaşteţi legendă de la mormânt Tutankhamon?

— Da, toţi cei care l-au deschis au murit apoi.

Poliţistul făcu un gest exagerat cu mâinile şi dădu din cap, ca un actor prost în faţa iremediabilului.

— Mai aveţi vreo întrebare pentru mine, domnule inspector?

— Nu, recunoscu acesta.

Joa se ridică în picioare.

— Atunci pot să plec?

Kafir Sharif îi aruncă o privire lungă, resemnată, simulând capitularea.

— Da, puteţi plecaţi, domnişoară Georgina Mir, confirmă el. Dar reţin paşaport, da? Sigur înţelegeţi.

Nu vru să-l contrazică.

Nu-şi dorea decât să iasă de acolo şi să respire aerul libertăţii, chiar şi în cuptorul de afară.

6

Hotelul Cosmopolitan era mult mai discret decât Le Meridien Pyramids. Trei stele. O clădire dreptunghiulară, vetustă, stil pur *art nouveau,* situată în centru şi lipsită de lux excesiv, însă nu mai puţin confortabilă. Taxiul o lăsă la intrare şi, cu toate că era conştientă de posibilitatea ca oamenii lui Kafir Sharif să fie pe urmele ei, nici măcar nu întoarse capul să arunce o privire în jur. Carlos Nieto – i se comunică la recepţie – se afla în cameră, iar numărul acesteia era 217. Pentru orice eventualitate, îl sună de la unul dintre telefoanele hotelului. Poate că se odihnea, făcea o baie sau prefera să nu fie deranjat.

— Da? – auzi vocea fiului lui Gonzalo Nieto.

— Carlos? Sunt Georgina Mir.

— Georgina, sigur că da. Poţi urca?

— Bineînţeles.

Închise şi îşi dădu seama că, vreme de trei secunde cât ţinuse scurta conversaţie, nu respirase.

Poliţia îi spusese deja că venise şi că tatăl ei o sunase în Cambodgia.

Până aici nicio surpriză.

Urcând cu liftul, încercă să-şi amintească figura bărbatului pe care urma să-l întâlnească. Dacă pe tatăl lui abia dacă îl văzuse în câteva rânduri, pe el îl văzuse o singură dată, o întâlnire întâmplătoare. Vorbiseră strictul necesar, cinci minute, şi bineînţeles numai banalităţi, care sunt de altfel singurul subiect posibil în asemenea împrejurări, fiind amândoi însoţiţi de părinţi. Memoria îi restitui imaginea unui tip mediocru, fiu al unei celebrităţi din domeniul arheologiei, aspect discret, zero relevanţă şi cam atât. Memoria ei fotografică se ocupase de restul. Aşezase imaginea într-un cotlon şi o lăsase acolo.

Până acum.

Carlos o aştepta în uşa camerei. Purta nişte pantaloni

comozi de in şi un tricou cu firma Nike în dreptul inimii. În alb din cap până-n picioare. Era încălţat cu sandale şi arăta ca un *hippy* reciclat. Etala o barbă de mărime potrivită, nerasă cam de o săptămână, îngrijită, iar părul rar îl făcea să pară mai în vârstă de patruzeci de ani, neîmpliniţi, cât avea. Fiul lui Gonzalo Nieto o întâmpină cu braţele deschise: o îmbrăţişare resemnată şi tristă.

— Îmi pare rău, îi şopti ea la ureche.

— Intră, o invită el, odată încheiat momentul de afecţiune.

Joa se trezi într-o încăpere mică şi slab luminată. Majoritatea camerelor din hotelurile discrete erau mici, dar aceea i se păru exagerat de mică. În apartamentul său, mai ales că mai avea încă unul la dispoziţie, putea să se plimbe, să se deplaseze, se simţea liberă. Aici dimpotrivă, senzaţia de întemniţare se accentua. Întemniţare şi apăsare. Încercă s-o ignore şi se opri între pat şi singurul scaun disponibil, lângă o măsuţă acoperită de hârtii, documente şi obiecte personale. Fereastra era închisă şi aerul condiţionat pornit la intensitate medie. Venea de afară, aşa că fu recunoscătoare pentru senzaţia de răcoare, şi nu de îngheţ.

— Ia loc, o invită Carlos.

Se aşeză pe scaun, iar el rămase pe marginea patului, cu coatele sprijinite de genunchi şi cu faţa la ea.

— Nici nu ştiu ce să spun, suspină Joa pentru a sparge puţin tăcerea.

— Presupun că e o lovitură pentru multă lume.

— Bineînţeles.

— Mereu am crezut că tatăl meu o să moară îngropat într-o excavaţie sau de infarct, în urma descoperirii celei mai mari comori din istoria arheologiei, dar ucis… E atât de absurd.

— Ştii că m-a sunat?

— Da, mi-au spus cei de la poliţie. De-asta te aşteptam.

— Mi-a spus că făcea parte din grupul de arheologi spanioli care efectuau săpături într-unul dintre noile morminte găsite în Valea Regilor.

— Da, la TT47. Promitea mult. Şi încă promite. Se aflau acolo numai de câteva luni şi, conform calculelor, e destul material pentru trei, patru, poate chiar cinci ani.

— Ai idee ce…?

— Nu, dădu el din cap. Cei de la ambasada Spaniei m-au contactat prin telefon şi mi-au trântit vestea. De ieri, de când am sosit, n-am stat nicio clipă. Hârţogărie şi tot restul. Nici n-am avut timp să mă obişnuiesc cu ideea.

— Ai văzut cadavrul?

— Da.

— Apropo de cele trei pumnale…

— Ciudat, nu? – se încruntă Carlos Nieto. Sună… extravagant.

— Mai degrabă îngrijorător, aş zice eu.

— Nu am la fel de multe cunoştinţe de egiptologie ca tatăl meu, dar ştiu că, acum câţiva ani, exista o sectă care îi omora în felul acesta pe cei pe care îi condamna la moarte.

— Ce sectă?

— Nu-mi amintesc. E genul acela de legendă care ţi se întipăreşte în minte după ce ai citit-o pe undeva. Nici măcar nu sunt sută la sută sigur de adevărul ei. Povestea îmi sună cunoscut şi nimic mai mult. Erau omorâţi cei care le sfidau zeii.

— Inspectorul de la poliţie care tocmai m-a interogat o cunoaşte, cu siguranţă. Nu mi-a răspuns nimic când i-am spus că o asemenea crimă aduce a ritual. S-a mulţumit să-mi înfrunte privirea şi să tacă. Foarte expresiv.

— Inspectorul Kafir Sharif, oftă Carlos Nieto.

— Da.

— Ciudat individ.

— Cam prea ciudat.

— Pe tine de ce te-a interogat?

— Pentru că tatăl tău mă sunase şi pe mine. Eram în Angkor şi am luat primul avion pe care l-am găsit ca să vin aici. Am ajuns aseară, l-am sunat, i-am lăsat un mesaj în căsuţa vocală, iar azi-dimineaţă m-am trezit deja cu poliţia la uşă.

— Eşti suspectă?

— Nu, dar cu ceva tot trebuie să se ocupe. Va fi un scandal internaţional, nu numai în rândul comunităţii ştiinţifice. Tatăl tău era o personalitate.

— Ce ţi-a spus la telefon de te-a determinat să vii până aici?

— Ştii că părinţii mei au dispărut, nu?

— Da.

— Şi altceva?

— Nu.

— Nu ţi-a povestit nimic despre originea mamei, despre căutările tatălui meu…?

— Nu, nimic, de ce?

— Ei bine, e un mister – evită ea să-i dea alte explicaţii. Tatăl tău mi-a spus că găsise ceva, un fel de poartă.

Carlos Nieto avu expresia unui jucător de poker surprins cu o dublă pereche, el având chintă de culoare.

— O… poartă?

— Alte detalii nu mi-a dat. M-a rugat să vin să ne vedem, şi asta am făcut. Dacă tu nu ştii nimic nou…

— Eu? Crezi că tatăl meu mă suna în fiecare seară să-mi spună ce mai descoperise sau cu ce se ocupa? Gonzalo Nieto trăia în lumea lui, iar uneori acea lume era atât de închisă şi de singuratică, încât nimeni nu avea acces la ea, cu atât mai puţin după moartea mamei. Ce ţi-au spus la poliţie când le-ai povestit despre poartă?

— Nu le-am povestit.

— De ce nu? – rămase din nou surprins Carlos.

— N-am încredere în ei.

— Nu zău, pufni el sarcastic. Tatăl meu vorbea mult despre tine. Spunea că eşti una dintre persoanele cele mai perspicace pe care i-a fost dat să le cunoască şi că ai o minte excepţională.

— Îmi închipui că-i eram dragă, mă cunoştea de mică – răspunse ea, vrând să pară indiferentă.

Se aşternu un scurt moment de linişte. Cât să-şi reconsidere rolurile pe care le aveau de jucat în piesă. Împărtăşeau aceeaşi durere, dar şi cel mai mare rău dintre

rele: lipsa de informaţii.

Departe de casă, la Cairo, trebuind să se ocupe de un cadavru, omniprezent.

— Tatăl tău stătea la un hotel aici?

— Nu, locuia chiar în Valea Regilor, într-unul dintre corturile acelea de campanie pe care le folosesc ei ca să nu piardă ore întregi cu deplasările.

— Aşadar toate lucrurile lui sunt acolo.

— Da.

— Când o să te ocupi de ele?

— Mă gândeam să merg mâine, dis-de-dimineaţă.

— Cu maşina?

— Nu. Cu avionul.

— Pot să te însoţesc?

— Mi-ar face plăcere. Întotdeauna e mai bine să ai pe cineva alături.

Privirea lui nu mai era a unui prieten, ci a unui bărbat. Joa se simţi puţin stânjenită.

Nu era prima dată, de când împlinise şaisprezece sau şaptesprezece ani, când cineva o privea ca pe o femeie, însă intenţia lui Carlos o luase pe nepregătite.

— E ceva ce nu înţeleg, îşi reluă ea firul gândurilor. Dacă a fost omorât chiar în ziua în care m-a sunat, ce căuta în Cairo? Nu cred că venise deja să mă aştepte. Era vineri. Iar dacă se afla în Cairo, trebuia să şi doarmă undeva, nu?

— Dar dacă l-au omorât ca să-i ia un obiect pe care îl avea la el?

O poartă sau o cheie cu care ar putea fi deschisă o poartă.

Speculaţii.

— Crezi că din cauza mea a fost omorât, nu-i aşa? – se aventură ea să afirme.

— Vrei să te pedepseşti gândind astfel?

Nu putea să-i pomenească nimic despre cealaltă pedeapsă: cea a speranţelor sale spulberate.

— Ascultă, trebuie să plec – proprietarul camerei se ridică în picioare, încercând să se învioreze. Poţi veni cu

mine, dacă vrei, cu toate că e vorba tot de birocraţie, hârţogărie şi tot tacâmul, deşi cei de la ambasadă mă ajută mult.

— Şi eu am nişte chestiuni de rezolvat – se justifică Joa, ridicându-se şi ea. Au fost nişte ore… dificile. Sunt extenuată, moartă de foame, toropită…

— Şi diseară? Vrei să luăm cina împreună? Mi-ar face plăcere.

N-avea cale de scăpare. Doi spanioli la Cairo, el cu tatăl asasinat, iar ea cu sentimente de vinovăţie. Să refuze ar fi fost un gest cel puţin îndoielnic. Să se scuze – un fel de insultă deloc subtilă. Carlos Nieto reprezenta un mister, nimic mai mult. Chiar şi numai din milă, merita puţin sprijin moral. Nopţile solitare într-un hotel erau suficient de dezolante şi fără povara unui cadavru. Trebuia să aibă puţină încredere în oameni.

— Şi mie mi-ar face plăcere, consimţi ea, împreună cu un surâs de recunoştinţă.

— După ora din Egipt? Atunci la şapte şi jumătate, chiar aici. Sunt câteva restaurante prin apropiere.

— De acord.

Ea îi întinse mâna. Carlos Nieto nu răspunse gestului. O îmbrăţişă încă o dată şi îi dădu un sărut pe obraz. Apăsat.

— Mulţumesc, îl auzi ea şoptind.

Din doi paşi era deja la uşă. Încă unul şi părăsi încăperea.

— Ai grijă de tine, Carlos. Ştiu că treci printr-un moment foarte greu. Îi păru rău că-l lăsa singur.

Chipul lui spunea tot.

Pierdut.

— Pe curând, Georgina.

Ajunsă în stradă, aproape că i se făcu rău şi hotărî că era cazul să mănânce ceva.

7

Ar fi preferat să meargă în camera ei, să se odihnească după masa copioasă, să doarmă câteva ore şi să profite de serviciul Internet pe care i-l garanta prezenţa într-un hotel de cinci stele, dar asta ar fi însemnat să piardă o mulţime de timp preţios la dus şi mai mult încă la întors, la o clasică oră de vârf în orice megalopolis al lumii. Avea o întâlnire la ora 5 după-amiaza, dar nici cea mai vagă idee unde.

Era primul lucru pe care intenţiona să-l afle.

Cu toate acestea, nu înţelegea nici acum de ce i-ar fi trimis cineva un indiciu misterios – doar dacă acea persoană necunoscută o testa, vrând să se asigure că merita într-adevăr efortul să-i vorbească despre chestiunea în cauză.

Joa se uită în dreapta şi în stânga, ca să se orienteze şi să identifice vreun *cybercafé* prin apropiere. Atunci îl văzu.

Dispăru deodată, disimulând evident.

Era un bărbat, arab, treizeci şi ceva de ani. Îmbrăcat într-o tunică albă, lungă până la glezne şi purtând o barbă deasă. Se afla cam la cincisprezece metri de ea. Deconspirat şi expus, mai întâi se întoarse cu spatele, apoi se aplecă prefăcându-se că-şi leagă nişte şireturi inexistente, pentru ca în cele din urmă să se ridice şi s-o pornească în direcţia opusă, până la următorul colţ.

Joa aşteptă.

Odată ce dădu drumul aerului pe care-l ţinuse în plămâni, îşi continuă drumul în sensul opus faţă de cel în care plecase presupusul spion.

Şi dacă începea să fie paranoică?

Găsi un *cybercafe* foarte aproape de restaurant şi intră repede. Aerul condiţionat dat la maximum. Se gândi că, de-acum încolo, ideal ar fi să aibă mereu la îndemână ceva să-şi pună pe umeri, ca să nu se trezească cu gâtul făcut praf.

Funcţionarul, un băiat cam de aceeaşi vârstă cu ea, cu dinţi proeminenţi şi nasul mare o întâmpină cu cel mai frumos zâmbet posibil şi încercă să cocheteze puţin cu ea – întrebând-o pe rând dacă era italiancă, franţuzoaică sau spaniolă. Joa intră apoi într-o cabină strâmtă, cu pereţi de linoleum, şi se aşeză pe un taburet, gata să navigheze în reţea.

Refăcu din memorie imaginea cartuşului desenat pe hârtia pe care o păstrase în buzunarul halatului.

Intră pe Google şi tastă trei cuvinte: „cartuş", „hieroglifă" şi „Egipt". Apăsă *enter* şi aşteptă. Motorul de căutare o informă că trei milioane şi jumătate de pagini web conţineau cel puţin unul dintre cele trei cuvinte. Se orientă către primele şi, cinci minute mai târziu, găsi ce căuta, nemaifiind nevoie să parcurgă şi celelalte pagini.

Pe una dintre pagini dădu peste numele a cinci personaje din Egiptul Antic, scrise cu hieroglife şi introduse în cartuşele corespunzătoare. Faraonii aveau câte cinci nume, cele mai importante fiind al patrulea şi al cincilea. Egiptologii vorbeau despre „nume" şi „prenume". Al cincilea, „prenumele", era cel primit de rege la naştere şi era întotdeauna precedat de expresia „Fiul lui Ra". Al patrulea, „numele", îi era atribuit la încoronare şi era precedat de formula „cel ce aparţine trestiei şi albinei". Al treilea nume însemna „Horus de aur". Al doilea amintea de cele două individualităţi care împărţeau stăpânirea Nilului, „zeiţa-vultur", care domnea peste sud, şi „zeiţa-cobră", care domnea peste nord. Era cunoscut ca „Netby". Şi, în sfârşit, primul nume era Horus, fiindcă faraonii erau consideraţi încarnări ale divinităţii. Al patrulea şi al cincilea nume puteau fi identificate cu uşurinţă, fiecare aflându-se în cartuşul corespunzător.

Cel pe care îl căuta ea era primul de pe listă, cel mai faimos, unul dintre cele care îl defineau pe Tutankhamon. Astfel, mesajul primit spunea pur şi simplu: Tutankhamon, la ora cinci după-amiaza. Şi întreg conţinutul celui mai faimos mormânt din istoria egiptologiei se afla la Muzeul Egiptean din Cairo.

Îşi muşcă buza de jos, se uită la ceas ca să vadă cât timp mai avea şi se bucură că putea să mai rămână puţin acolo, să mai caute ceva.

Pentru orice eventualitate, nu numai ca să-l găsească fără probleme, ci şi ca să se asigure că are o cale de ieşire în caz de nevoie, se apucă să copieze planurile etajelor muzeului. Comoara lui Tutankhamon se găsea la primul etaj; ocupa toată aripa dreaptă, precum şi partea din spate a aceluiaşi sector.

Intră din nou pe Google şi tastă câteva cuvinte la întâmplare: „pumnal”, „sectă”, „Egipt”, „zei”…

Douăzeci de minute mai târziu, după trei sute de pagini parcurse, începu să se descurajeze, neştiind prea bine ce indicii să urmărească şi pe ce cale să apuce.

După încă şapte minute, fu cât pe-aci să ţipe de bucurie.

— Da! – îşi strânse ea pumnii, stăpânindu-şi vocea.

Băiatul cu dinţi proeminenţi şi nas mare nu-şi lua ochii de la ea. Ori de câte ori îşi înălţa capul, el era acolo, zâmbindu-i generos. De astă dată îi făcu, fără ruşine, cu ochiul.

Joa nu-l băgă în seamă.

— Apărătorii Zeilor, citi.

Străvechi precum istoria Egiptului, la fel de misterioşi ca orice legendă păstrată peste veacuri, atât de ascunşi, încât numai pe respectiva pagină se găseau câteva indicii asupra identităţii lor.

Aveau ca simboluri ochiul, scarabeul şi pisica.

Scoase din geantă carneţelul şi pixul şi începu să-şi ia câteva notiţe. Restul informaţiilor urma să le memoreze. Dacă era într-adevăr urmărită, nu voia să lase indicii atât

de evidente, ca de exemplu să imprime paginile care o interesau, şi cu atât mai puţin chiar sub nasul tânărului care n-o scăpa din ochi.

Descoperi astfel că aşa-numiţii „Apărători ai Zeilor” luaseră naştere la începuturile primei civilizaţii egiptene; singura lor intenţie, scopul ultim, era să păstreze memoria şi identitatea locuitorilor cerului, care coborâseră din stele pentru a insufla viaţă lumii.

— Doamne… oftă Joa.

„Toate au legătură între ele”, auzi ea vocea tatălui său.

Vreme de sute de ani, Apărătorii Zeilor vegheaseră doar asupra moştenirii ancestrale, a locurilor care erau sfinte pentru ei – acelea vizitate de musafirii din stele –, şi de asemenea ridicaseră mici construcţii în onoarea lor. Monumente discrete, deloc somptuoase, deloc impozante. Nu aveau nimic de-a face cu piramidele. Pentru a evita lăcomia tipic omenească – şi chiar dacă, pare-se, erau în număr mare –, aleseseră să fie discreţi, umili. Zeii fuseseră înţelepţi. În timpul vizitei lor dintâi, atunci când insuflaseră viaţă lumii, vorbiseră despre simplitate şi egalitate ca daruri generoase care trebuiau să aibă întâietate asupra tuturor celorlalte. Încă de la începuturile timpului, Apărătorii Zeilor avuseseră grijă ca nimeni şi nimic să nu se amestece în trecut. Şi cu atât mai puţin în prezentul sau viitorul poveştii lor.

— Sunteţi ceva mai mult decât o simplă sectă, nu-i aşa?

Avea date generice despre obiceiurile lor, despre caracterul lor secret, despre felul în care îşi transmiteau din tată în fiu, din generaţie în generaţie, respectul şi grija faţă de această poveste.

Web-ul spunea că în prezent nu mai existau membri ai sectei respective, că ultimele lor apariţii avuseseră loc pe parcursul anilor douăzeci ai secolului trecut, atunci când săpăturile din Egipt scoseseră la lumină nu puţine dintre comorile lor, de exemplu pe aceea a lui Tutankhamon însuşi. Apoi… linişte.

Dispăruţi în neant.

Sau, cine ştie, pur şi simplu ascunşi.

De ce să se manifeste dacă nimic nu le ameninţa moştenirea, cea pe care o protejau şi pe care o conservau?

Citi mai departe, până dădu peste ritualul căutat.

Cel al morţii.

Apărătorii Zeilor îi executau pe profanatori folosind trei pumnale diferite. Cu unul dintre ele, cel înfipt în gât, îi luau condamnatului vocea, amuţindu-l. Cu altul, cel înfipt în cap, îi ucideau gândurile, îi smulgeau memoria, ca să nu poată lua cu sine pe celălalt tărâm ceea ce aflase sau văzuse. Cu al treilea pumnal, cel înfipt în inimă, îi luau viaţa.

Era şi un gest de avertisment pentru ceilalţi.

Dar acum află şi alte ciudăţenii: membrii sectei purtau numai veşminte de culoare albă, simbol al purităţii; bărbaţii purtau barbă, femeile părul foarte scurt şi cu toţii aveau câte un tatuaj reprezentând rangul lor ierarhic – cei care purtau tatuate pe corp toate cele trei semne, ochiul, scarabeul şi pisica, erau liderii, călăii, moştenitorii direcţi ai preoţilor din Antichitate; cei care purtau două semne erau soldaţi; iar cei care purtau numai unul erau străjeri, paznici, militanţi de rând. Alte ierarhii nu mai existau. Pe web nu se menţiona nici ce locuri sfinte era posibil să fi rămas în Egipt, nici dacă vreuna dintre rămăşiţele trecutului era o moştenire directă a musafirilor din stele. Şi cu atât mai puţin ceva despre vreo poartă sau despre vreo cheie cu care putea fi deschisă o poartă.

Gonzalo Nieto ajunsese foarte aproape de ceva.

Poate chiar mai mult decât foarte aproape.

Taburetul era incomod. Joa se sprijini de perete. O dureau ochii, din cauza luminii slabe din cabină, şi capul, din pricina concentrării şi a tensiunii momentului. Simţi cum băiatul o fixa cu privirea şi avu brusc chef să se ridice şi să-i ardă vreo două. Hotărî să-şi înalţe capul şi să-i înfrunte privirea.

Şi încă ceva.

O scânteie de mânie.

Băiatul abia dacă rezistă cinci secunde.

Mai rămânea o oră până la întâlnire, aşa că Joa continuă

să navigheze pe Internet, sperând să mai găsească ceva despre Apărătorii Zeilor.

8

Marele Muzeu Egiptean din Cairo, inaugurat în 1902, era un edificiu cu două etaje, situat chiar în centrul oraşului. Împrejurul lui se afla o grădiniţă decorată cu epigrafe şi sculpturi antice, iar exteriorul din calcar rozaliu îi dădea un fel de aer ministerial. Cu toate comorile dezgropate în ţară de când fusese cucerită de Napoleon, dintre care majoritatea erau depuse în muzee din străinătate în baza dreptului de cucerire, s-ar mai fi putut umple încă douăzeci de astfel de muzee. Iar cu toate cele care, cine ştie, rămăseseră încă ascunse sub nisipuri – încă o sută.

Parterul prezenta aspecte aparţinând Preistoriei şi Regatelor Antic, Mijlociu şi Nou, precum şi perioadelor Amarna, Târzie şi Greco-Romană. Statuile lui Amenhotep al III-lea şi a reginei Tiye dominau cu solemnitate partea din spate a enormului atrium. La etajul întâi se găseau tronuri regale, obiecte funerare, bijuterii, statuete, obiecte specifice vieţii cotidiene şi, bineînţeles, întreaga comoară a lui Tutankhamon, inclusiv masca şi sicriul acestuia, toate găsite de Howard Carter în ziua de 26 noiembrie 1922, la ora două după-amiază, când pătrunsese în mormântul care rămăsese sigilat şi ferit de pericolul jefuitorilor, vreme de trei mii trei sute de ani, în străfundurile Văii Regilor. Nicio zi întreagă şi nici chiar două zile nu erau suficiente pentru a termina de explorat muzeul, dacă eventualul vizitator ar fi vrut să rămână cât de cât cu ceva din turul muzeului.

Joa se uită la ceas.

Cinci minute până la ora cinci după-amiaza. Muzeul avea să-şi închidă în curând porţile.

Aşteptase mulţi ani un moment ca acela, privilegiul de a putea ieşi în întâmpinarea Istoriei, de a vedea ceea ce astăzi aparţinea lumii întregi. Iar acum, când în sfârşit se afla în Egipt, la muzeu, învăluită de magia moştenirii lăsate

de tânărul rege despre care niciodată nu s-ar fi ştiut nimic dacă nu i-ar fi fost descoperit mormântul, tot ce putea să facă era să privească-n jur şi să se uite din zece în zece secunde la ceas.

Şi dacă se înşelase? Dacă întâlnirea cu misteriosul mesager de la hotel nu era aici?

Cinci fix.

Se uită cu atenţie la masca lui Tutankhamon, simţindu-se pătrunsă de acea privire inexpresivă. Tutankhamon însemna „Simbol Viu al lui Amon”. În realitate, grafia corectă era TUT ANK AMON.

Cinci şi cinci.

Se înşelase. Nu încăpea nici cea mai mică îndoială. Întâlnirea era în altă parte. Asta o înfurie. De-acum nu mai avea ce căuta acolo. Poate doar să profite de timpul care mai rămăsese până la închidere ca să mai vadă câte ceva din muzeu, dar nu se simţea în stare şi nu avea nici chef să facă pe turista. Enigma misteriosului mesaj din acea dimineaţă rămânea nerezolvată.

Cinci şi zece.

Îi cercetă pe toţi cei care se învârteau prin sală, aproape toţi străini, căutând măcar un licăr de speranţă. Nimeni însă n-o observa. Acolo nu era altceva decât un chip în mulţime, chiar şi fără aparat de fotografiat.

— S-a terminat, oftă ea, sfârşită.

Se întoarse şi ieşi din sala principală cu gândul să o ia pe scările care duceau la etajul inferior. Se opri pentru o secundă în faţa unei statui, din simplă inerţie, fiindcă avea o dimensiune impresionantă, iar în acel moment cineva trecu pe lângă ea.

Îi şopti ceva la ureche.

— Urmaţi-mă.

Nu tresări. Îşi stăpâni până şi impulsul de a întoarce capul brusc. Porni din nou şi îl urmă pe necunoscut, prefăcându-se că se uită în ambele direcţii. Din spate părea să fie un bărbat în vârstă, mergea uşor gârbovit şi îşi târa picioarele mai degrabă decât să păşească. Purta un costum occidental uzat, iar firele de păr care îi

împrejmuiau golul de la ceafă erau albicioase, sau mai curând gălbui.

Cei doi coborâră pe scări.

Ieşiră din clădire.

La câţiva paşi, în faţa uneia dintre marile ferestre de pe stânga şi a înaltului palmier care domina acea zonă a grădinii, bărbatul se opri şi se întoarse cu faţa la ea. Nu se înşelase, era un om în vârstă, cu pungi sub ochi, obraji flasci, bărbie dublă şi păr gălbui. Purta ochelari, pentru a-şi corecta o miopie avansată.

Chipul îi era foarte încordat.

— Plecaţi, îi spuse întâi. Vă aflaţi în pericol.

Joa se aştepta la orice, mai puţin la o asemenea avertizare.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Asta n-are importanţă – avea o engleză bună, mai bună decât a inspectorului Sharif, dar cu un puternic accent arab, cu inflexiuni dure şi tonalitate ascuţită. Plecaţi din Cairo, plecaţi din Egipt.

— M-aţi chemat aici, într-un mod atât de misterios, cu acel ciudat bilet strecurat pe sub uşa camerei mele de la hotel, şi acum îmi spuneţi să plec?

— Voiam să ştiu dacă sunteţi cine se presupune că sunteţi, de aceea v-am dat indiciul acela simplu. Dacă îl puteaţi interpreta…

Nu-i spuse că îl găsea puţin melodramatic. Avea destule întrebări de pus.

— De unde aţi aflat că stau la El Meridien, dacă abia am sosit azi-noapte…? – brusc îşi aminti că-i spusese la telefon lui Gonzalo Nieto. Dumneavoastră aţi vorbit cu el înainte să…!

— Vă rog…, o opri bărbatul, întristându-se.

— Bine, zise ea, încrucişându-şi braţele. Aţi spus că, dacă interpretam indiciul, dumneavoastră deduceaţi că sunt cine se presupune că trebuie să fiu. Foarte bine atunci: cine se presupune că sunt?

— Fiica profesorului Julián Mir.

— L-aţi cunoscut pe tatăl meu? – Joa ridică din

sprâncene.

— Da, bineînţeles. Un om extraordinar, un bun arheolog, ca şi Gonzalo Nieto – expresia i se acoperi de suferinţă, amintindu-şi motivul pentru care se aflau acolo, şi aruncă o privire speriată în jur, apoi repetă: – Plecaţi, domnişoară, pentru binele dumneavoastră, plecaţi!

— N-am de gând să fac asta, răspunse ea pe un ton categoric.

— Vă rog… – părea pe punctul să izbucnească în lacrimi.

— Spuneţi-mi cine sunteţi dumneavoastră.

— Un vechi prieten, nimic mai mult.

— Numele dumneavoastră?

— Nu, nu… – dădu din cap în sens negativ şi îşi desfăcu braţele, într-un gest de neputinţă. E prea… complicat.

— Atunci spuneţi-mi de ce sunt în pericol.

— A fost omorât profesorul Nieto!

— Ce-a găsit? M-a chemat de la celălalt capăt al lumii, asigurându-mă că descoperise ceva.

— Despre ce v-a vorbit, mai exact?

— Despre o poartă sau despre o cheie cu care ar putea fi deschisă o poartă.

Bărbatul închise ochii, cuprins brusc de oboseală. Oftă încet.

— Tatăl dumneavoastră a dispărut, nu-i aşa? Iar acum profesorul a fost omorât. Nu vă spun nimic toate acestea?

Oficial, Julián Mir dispăruse, într-adevăr. N-ar fi crezut nimeni ce se întâmpla în realitate. Cum să spună lumii că se îmbarcase de bunăvoie pe o navă extraterestră, pe urmele soţiei sale, una dintre cele cincizeci şi două de fiice ale furtunilor? Hotărî să formuleze în continuare întrebări, în loc să ofere răspunsuri.

— A găsit Gonzalo Nieto ceva în urma săpăturilor din Valea Regilor?

— El avea o teorie.

— Ce teorie?

— Nu vorbea despre asta. Un om de ştiinţă nu vorbeşte decât atunci când e sigur de ceea ce spune! Fără speculaţii! De câteva zile era foarte emoţionat. Însă acest

mormânt abia dacă începe să-şi dezvăluie secretele. S-au făcut foarte puţine săpături deocamdată.

— Probabil că găsise ceva.

— Nu mi-a spus – se justifică el, făcând acelaşi gest de neputinţă.

— V-a vorbit despre mine?

— Urma să vă sune. Şi a făcut-o, de vreme ce vă aflaţi aici. Eu l-am întrebat, însă mi-a răspuns doar cu un surâs. Profesorul Nieto zâmbea mereu, fericit. A spus că numai dumneavoastră veţi putea înţelege.

— Numai eu?

— Da.

Avea să-l piardă. Lungea pe cât posibil conversaţia ca să-l reţină, ca să-l facă să vorbească, să cedeze, dar bărbatul era din ce în ce mai agitat, privind în jur temător, ca şi când s-ar fi simţit vinovat.

Atunci se hotărî să joace tare.

— Ce ştiţi despre Apărătorii Zeilor?

Provocă reacţia scontată. Ba chiar mai mult decât atât. Interlocutorul său rămase perplex. Maxilarul inferior îi căzu neputincios. Şi o fixă cu o privire străfulgerată de spaimă.

— Cum…?

— Unde sunt?

— Nu există – negă el cu excesivă emfază. De unde-aţi scos…?

— E stilul lor de a ucide, nu-i aşa? Trei pumnale. Şi îi protejează în continuare pe zei.

— E o legendă!

— Da, dar unii ţin morţiş s-o dezgroape. Ăsta să fie motivul pentru care mă aflu în pericol?

— Voiam să vă previn, să vă avertizez – recunoscu bărbatul.

Făcu un prim pas înapoi.

— Nu plecaţi, aşteptaţi.

Îi fu imposibil să-l oprească.

— Părăsiţi această ţară.

— De ce anume vă este atât de frică?

— Plecaţi!

L-ar fi putut prinde din urmă, dar nici nu încercă. Îi fu de ajuns să-i vadă expresia, pe măsură ce se îndepărta de ea. În acea clipă, un roi de japonezi ieşi pe uşa muzeului şi silueta fugarului se pierdu în aglomeraţia creată. Cei cincizeci de orientali se îmbulziră afară, urmărind un ghid care flutura un steguleţ deasupra capului.

Bărbatul dispăruse deja.

9

Se gândi că putea să treacă pe la ambasada Spaniei în Egipt, dar se hotărî să nu o facă. Tot ce i-ar fi putut spune ei probabil că îi spuseseră deja lui Carlos Nieto. Cât priveşte interogatoriul lui Kafir Sharif… mai bine să uite toată povestea. Nu avea nicio probă împotriva ei, cu excepţia faptului că victima îi dăduse un telefon.

Sunase la ea, apoi la un muzeu spaniol şi… la cine altcineva?

Acceptase să ia cina cu fiul lui Gonzalo Nieto. Până atunci mai erau aproape două ore. Purta aceleaşi haine cu care se îmbrăcase, în grabă, dimineaţă, pentru a-l însoţi pe poliţist la secţie. Nu era o cină specială, ci doar un moment în care să-şi poată împărtăşi singurătatea, aducându-i în acelaşi timp un mic omagiu de prietenie celui ucis. Dar nici gândul acesta nu o ajută să se simtă în largul ei. Transpirase toată ziua, iar de dimineaţă nu avusese timp să facă duş.

Avea nevoie de aşa ceva.

Opri unul dintre taxiurile alb cu negru care aşteptau în scuarul muzeului şi dădu numele hotelului unde era cazată. Renunţă să-i spună şoferului pe unde s-o ia. Să facă ce-o vrea. Taximetristul o examina cu atenţie de câte ori se opreau la vreun semafor sau în vreun blocaj, însă în mod discret. În plus ştia meserie, deşi de vreo două ori fu cât pe ce să calce un pieton indisciplinat sau să izbească o altă maşină – pentru că de câte ori avea ocazia se arunca direct cu capul înainte. Una dintre expresiile pe care Joa le cunoştea în arabă era „ala malek”, „mai încet”, şi profită de situaţie pentru a o folosi. Străzile din Cairo erau o hărmălaie de claxoane nerăbdătoare şi strigăte în toate părţile. Şi se mai spunea despre Barcelona sau despre Madrid că ar fi imposibile!

— Italia? – o întrebă şoferul într-una dintre pauze.

— Nu, Kazahstan, răspunse ea prompt.

Se convinse că tipul n-avea nici cea mai vagă idee despre ce-i spunea, fiindcă a doua oară nu mai deschise gura.

Ajunse la Le Meridien Pyramids şi urcă în apartamentul ei gândindu-se numai şi numai la duş – aşa încât, odată intrată în cameră, nu făcu decât două lucruri înainte de a intra în cadă: primul, să se asigure că mesajul conţinând cartuşul lui Tutankhamon se mai afla încă în buzunarul halatului ei; al doilea, să-l rupă, transformându-l în hârtiuţe minuscule.

Apa o eliberă de căldură, împrospătându-i pielea şi trupul.

Rămase sub jetul lichid cinci sau şase minute, cu ochii închişi şi cu mintea golită de orice gând. Ieşind din imensa cadă, se şterse în faţa oglinzii şi îşi observă imaginea, corpul nud. Părul, cu reflexe roşietice, diferit de cel al unei roşcate autentice, îi ajungea deja până la umeri.

Lui David îi plăcea aşa.

Şi-l imagină acolo, împreună cu ea.

Îi simţi mâinile şi se înfioră.

De ce făcea toate acele lucruri de una singură? De ce nu-l voia alături din moment ce, în afară de bunica ei, era singura persoană care-i rămăsese aproape, şi avea atâta nevoie de el? Îşi refuza ei înseşi miracolul iubirii?

Îl întrebase pe bărbatul de la muzeu de ce anume îi era teamă, iar aceasta era tocmai întrebarea pe care şi-ar fi putut-o pune singură. Teama de a nu-l trage şi pe David în necunoscut? Teama ca nu cumva, crescându-i puterile, să nu se transforme chiar ea într-un pericol? Teama de a nu deveni, la urma urmei, un monstru, o fiinţă jumătate umană şi jumătate extraterestră?

Teama că, într-o bună zi, şi ea va părăsi pământul?

Oare viaţa nu însemna să te bucuri de fiecare clipă de fericire?

— David… – suspină.

Dragostea, în mod neaşteptat, o luase atât de tare prin surprindere…

Îşi impuse să nu se mai gândească la el şi îşi reveni. Mai întâi îşi uscă părul. Apoi se îmbrăcă, la fel de simplu ca întotdeauna, dar potrivit cât de cât pentru o cină. La sfârşit, se aşeză pe pat, întinse mâna şi îşi luă trusa de toaletă pentru voiaj.

Cristalul era acolo.

N-ar fi trebuit să plece fără el.

Îl luă în mână. Întotdeauna se minuna de cât de puţin cântărea. O pană. Începea din nou să se înroşească. Devenise verde la sosirea navei, însă după aceea revenise la culoarea iniţială. Un oval alungit şi perfect. Deja nu mai încăpea îndoială că era un soi de semn al identităţii, un cod de bare sau un cip. Toate fiicele furtunilor care apăruseră pe pământ aveau câte unul la fel. Toate îl luaseră înapoi cu ele… mai puţin mama ei.

De ce?

De ce i l-a lăsat bunicii?

De ce să-l primească ea?

Se întrebă dacă celelalte două femei care, ca şi mama ei, avuseseră copii pe pământ li le-or fi lăsat fiicelor lor… Ca pe o moştenire.

Ea legase cu o curea de piele o veche camee cumpărată dintr-un târg, înăuntrul căreia cristalul încăpea perfect. Astfel îl putea purta la gât, fără să se despartă de el, aşa cum văzuse la María Paula Hernández, pictoriţa din Medellin.

De data aceasta şi-l puse la gât.

Se simţea mai bine, mai protejată şi mai în siguranţă atunci când îl avea la ea, chiar dacă era singura ei podoabă. Nu etala niciodată inele, cercei, brăţări sau coliere. Doar ceasul. Nu era cochetă. Încă din adolescenţă nu voia decât să se piardă în mulţime, să nu atragă atenţia…

O tulbura în continuare faptul că se simţea diferită.

Mai avea timp exact cât să ajungă la întâlnire, aşa că îşi întrerupse firul gândurilor, se ridică şi privi pe fereastră în direcţia piramidelor. Voia să le viziteze, să simtă acea emoţie. Însă a doua zi trebuia să meargă spre Valea

Regilor, traversând aproape Egiptul de la nord la sud. Piramidele aveau să mai aştepte.

Trecuseră peste ele mii de ani de când stăteau acolo.

Când ieşi din lift şi traversă holul ca să iasă în stradă, îi zări.

Când o văzură, neavând timp să reacţioneze, rămaseră ca galvanizaţi. Apoi săriră brusc în picioare, aproape ciocnindu-se unul de celălalt. Se prefăceau că se uită altundeva, dar – cu coada ochiului – n-o scăpau din priviri. Arabul de dimineaţă n-avea nimic de-a face cu ei. Aceştia erau într-adevăr poliţişti.

Joa îşi schimbă direcţia de mers, îndreptându-se spre ei. Sărmanii habar n-avură ce să facă. Deja nu se mai punea problema să disimuleze.

— Spuneţi-i inspectorului Sharif că voi lua cina în compania lui Carlos Nieto, de acord? Hotel Cosmopolitan.

Nu-şi dădu seama dacă cei doi o înţeleseseră sau nu, pentru că nu scoaseră un cuvânt. Dar când se întoarse cu spatele, iar ei crezură că se îndepărtase îndeajuns, se puseră pe ceartă, dând vina unul pe celălalt.

Taximetristul care o duse înapoi în centru era vorbăreţ şi cunoştea destule cuvinte în engleză cât să o chinuie cu o conversaţie improvizată, pe parcursul căreia ea nu făcu decât să confirme şi să zâmbească de câteva ori, fără ca el să se prindă că n-avea chef de pălăvrăgeală. O lăsă la hotelul lui Carlos Nieto la ora şapte şi treizeci şi cinci de minute şi, imediat ce intră, îl găsi pe acesta aşezat într-unul dintre fotoliile din hol. Şi el era îmbrăcat informal, pantaloni de in şi cămaşă desfăcută, dar potrivit cât de cât pentru o cină. Purta şi un sacou subţire, care îi dădea un aer de profesoraş de literatură.

Trecură peste frazele de introducere şi peste complimente şi ieşiră. Exact aşa cum îi spusese la prânz, în zonă erau o sumedenie de restaurante pentru toate gusturile. Carlos o întrebă care i-ar plăcea, dar ea se limită să-i zică doar că îi e indiferent. Bucătărie arăbească şi internaţională? De acord. Locul ales se numea Khan El Khalili.

Nu vorbiră nimic legat de asasinat până după felul întâi: specialitatea casei pentru ea – o salată servită pe pâine prăjită, alături de curcan turcesc, roşii şi multe condimente, iar pentru el musaca – vinete, carne, mirodenii, gratinate cu sos beşamel. Începură să vorbească despre povestea respectivă pentru că rămăseseră fără subiecte de conversaţie. Le epuizaseră pe toate.

— Tatăl tău avea cu el vreun obiect de valoare în noaptea aceea?

— Nu, doar ceasul, verigheta, portofelul…

— Nici măcar n-au încercat să înscenеze un jaf.

— Nu.

— Am făcut cercetări asupra chestiunii celor trei pumnale – Joa bău o înghiţitură zdravănă de apă. O sectă milenară numită Apărătorii Zeilor îi omora astfel pe cei pe care îi condamna la moarte. Fiecare dintre cele trei pumnale anihila o parte a corpului: gâtul, capul şi inima.

— De ce l-au condamnat la moarte pe tatăl meu?

— A găsit el ceva sau a văzut ceva, asta e sigur.

— Nu ţi se pare groaznic?

— Povestea cu secta milenară? Posibil. Dar aici suntem în Egipt. Aici poveştile şi legendele din vechime contează. Se poate chiar să existe cineva care, în felul acesta, încearcă să ne încurce. Poliţia nu ţi-a mai spus nimic?

— Nu.

— Eu am avut o conversaţie stranie cu un bărbat.

— Cine?

— Nu ştiu. Conform spuselor lui, era un vechi prieten al tatălui tău şi al tatălui meu. Mi-a spus să părăsesc ţara, fiindcă sunt în pericol.

— Serios? – se nelinişti Carlos.

— El afirmă că tatăl tău i-ar fi spus că aş fi singura care poate să înţeleagă toate astea.

— La ce se referea?

Nu voia să-i mai povestească şi altceva. Nu voia să-i vorbească despre extratereştri, fiindcă ar fi riscat s-o creadă nebună. Trebui să se stăpânească şi să dea impresia că ştie tot atât de puţin ca şi el.

— Nu ştiu.

Chelnerul le aduse cel de-al doilea fel: *kebab and kofta,* adică miel. Arăta excelent. Joa se uită cu poftă. Carlos Nieto, nu. Din când în când, se întrista. Ea îşi dădu seama că nu ştia nimic despre omul acela, dacă era căsătorit, despărţit, burlac… Nu purta verighetă. Poate era aşa cum părea să fie. Un om solitar şi insipid. Se simţi ruşinată de propriile gânduri.

— La ce oră plecăm mâine?

— Devreme. Voiam să închiriez o maşină de teren, dar e o distanţă foarte mare, mai mult de şase sute de kilometri; chiar dacă autostrada e cât de cât decentă, călătoria ar dura o zi întreagă, neluând în calcul opririle. Există un zbor Egyptair la opt dimineaţa. Cum tu trebuie să traversezi tot oraşul până la aeroport, cel mai bine e să ne întâlnim cu o oră înainte, la terminal. Am cumpărat deja biletele până la Luxor.

— Bine, mulţumesc.

Avea să fie o călătorie deloc uşoară.

Din pricina a ceea ce puteau să găsească.

Din pricina ameninţării care, conform spuselor bărbatului de la muzeu, apăsa acum asupra ei.

Joa îşi duse o mână la piept, atingând, peste bluză, cristalul.

— Povesteşte-mi ce faci, ce-ai făcut, ce vei face – o rugă Carlos Nieto, încercând să găsească din nou un subiect cu care să continue conversaţia obişnuită.

10

Momentul de rămas-bun se desfăşură politicos – dar, într-o anumită măsură, puţin încordat. În taxi, deoarece Carlos insistase s-o însoţească, deşi restaurantul era chiar lângă hotelul lui. Îşi dădură câte un sărut pe obraz. Un sărut cald din partea ei, intens din partea lui. Seara fusese până la urmă plăcută, dar în momentul acela Joa simţi apăsarea scurtului contact ca pe un gest de disperare, de parcă bărbatul acela se agăţa, improvizat, de viaţă cu ajutorul ei. Se gândi că poate avea nevoie de mai mult decât de o prietenă, de un umăr pe care să plângă sau de o companie efemeră. Deodată i se păru că sărutul era un strigăt din partea unei fiinţe extrem de singure.

— Mulţumesc, îi spuse din nou.

În ochii lui Carlos Nieto întâlni un abis.

Coborî din taxi şi rămase la uşă, uitându-se cum maşina se întorcea spre hotelul însoţitorului ei.

Cele trei piramide şi Sfinxul străluceau la orizont în nuanţe albăstrui.

De peste patruzeci de veacuri, martore ale evoluţiei umanităţii din jurul lor.

— Cum a fost cina?

Tresări. Kafir Sharif apăruse ca din pământ lângă ea, fără zgomot, asemenea unui şarpe care se târăşte căutându-şi prada. Numără în gând până la trei şi se întoarse spre el.

— M-aţi urmărit, domnule inspector?

— A, nu! – făcu el un gest nepăsător. De fapt, ajuns… am ajuns… Aşa se spune? Tocmai am ajuns, da.

— De ce? – se alarmă ea, temându-se să n-o ducă din nou la secţie.

— Gest de bunăvoinţă – îi întinse paşaportul.

— Nu mai sunt suspectă?

— Datoria mea era să mă asigur, domnişoară Georgina

Mir.

— Mulţumesc – întinse mâna dreaptă, luă paşaportul şi îl ţinu strâns, bucuroasă că şi l-a recăpătat. Mi l-aţi fi putut da mâine.

— Mâine dumneavoastră şi domnul Nieto fiul călătorie, nu? El cumpărat bilete de avion spre Luxor.

— Ştiţi totul, nu-i aşa?

Inspectorul îi răspunse cu unul dintre zâmbetele lui de hienă, cu dinţii lui albi şi mustăcioara întinzându-i-se dintr-o parte în cealaltă, ca o graniţă neagră care îi separa jumătatea superioară de cea inferioară a feţei.

— Întotdeauna lucraţi până la o oră atât de târzie? – îl întrebă ea.

— Douăzeci şi patru de ore la zi. Poliţie nu doarme.

— De ce m-aţi urmărit?

— Precauţie.

Se întrebă dacă o văzuseră vorbind cu bărbatul de la muzeu.

Şi dacă individul cu tunică albă şi barbă…

— Noapte bună, domnule inspector – dădu să intre pe uşa hotelului Pyramids pentru a se cufunda în lumea lui îngheţată, stăpânită de aparatele de aer condiţionat.

— Domnişoară Georgina Mir…

— Da?

— Am făcut mai multe cercetări despre dumneavoastră.

— Şi…?

Kafir Sharif îşi strânse buzele, cu o mutră nemulţumită.

Uneori era foarte expresiv.

— Persoană controversată – spuse el, mimând o exagerată compasiune.

— Credeţi?

— Mama dispare. Tata dispare, reapare, dispare din nou… Nu mergeţi niciodată la Barcelona. Călătoriţi dintr-o parte într-alta a lumii…

— Asta mă face să fiu controversată?

— Aveţi prieteni puternici.

— Eu? – întrebă uluită.

— Ştiţi dumneavoastră.

— Nu, nu ştiu.

— Cunoaşteţi cineva ambasada Statelor Unite?

— Nu, făcu ea ochii cât cepele.

— Dar ei pe dumneavoastră, da.

Reuşi să-i stârnească de-a binelea curiozitatea.

— Ascultaţi, despre ce tot vorbiţi? – se postă în faţa lui, cu braţele încrucişate.

Kafir Sharif întârzie trei secunde cu răspunsul.

Mai întâi îi înfruntă privirea.

— Eu primit azi telefon ambasada americană.

Joa făcu ochii şi mai mari.

— Surprinsă?

— Dumneavoastră ce părere aveţi?

— Telefon zis că dumneavoastră sunteţi persoană cumsecade. Interesat de investigaţie. Şi de starea dumneavoastră. Eu spus că sunteţi liberă şi ataşatul fericit.

Deja era mai mult decât uimire. Era îngrijorare.

Joa se înfioră.

— Nu ştiţi nimic, domnişoară Georgina Mir?

— Nu.

— Sunat bărbat de la ambasadă şi dumneavoastră nu ştiţi nimic.

— Nu, nu ştiu nimic! – exclamă ea energic, deşi puţin temătoare.

— Eu nu cred, se plânse poliţistul.

— Ştiţi ce pot să vă spun? Că mi-e complet indiferent ce credeţi dumneavoastră. Există chestiuni inexplicabile şi cu asta basta. Nu sunteţi dumneavoastră poliţistul? Aflaţi ce se petrece. De exemplu, care-i povestea cu Apărătorii Zeilor.

Reuşi să-l şocheze, cu toate că nu îl trădă decât o licărire în ochi.

— Apărătorii Zeilor?

— A fost omorât conform ritualului lor, cu cele trei pumnale, nu faceţi pe naivul. Şi eu mă pricep la investigaţii.

— Bine.

— Bine, ce?
— Veche legendă prins viaţă acum. Eu investighez.
— Şi?
— Apărători ai Zeilor nu există.
— Gata – sarcasmul îi dădu un aer de dezinvoltură.
— Cineva copiat metodă – veni el cu justificarea.
— Deci, în loc să vorbim despre fanatici, trecem la o discuţie despre nişte imitatori grosolani, care ştiu şi ei câte ceva despre istoria antică.
Kafir Sharif nu răspunse.
Chiar gata.
Nici de zâmbit nu mai zâmbea. Mustaţa părea acum o linie inertă în mijlocul unui chip încremenit. Privirea îi plutea pierdută, de un calm perfect.
— Mai aveţi ceva să-mi spuneţi, domnule inspector?
Bărbatul făcu un pas înapoi şi se înclină uşor.
— Noapte bună, domnişoară Georgina Mir – îi ură el.
Începea să o enerveze modul cum i se adresa, mereu, cu „domnişoară Georgina Mir”.
— Noapte bună, domnule inspector – spuse ea, renunţând la orice observaţie.
Merse până la uşa hotelului, simţind privirea egipteanului ţintuită asupra ei. I se păru că îi luase o veşnicie să ajungă la adăpost, în ascensor.
Nu scoase un strigăt de furie decât atunci când se simţi în siguranţă, în apartamentul ei, singură.

11

Trebuia să se trezească devreme, dis-de-dimineaţă, dar nevoia de somn era cea mai mică dintre griji. Mai presus de orice, suferea încă de pe urma blestematului de *jet lag*, de care uneori nu scăpa nici în două zile. Se dezbrăcă, privi luminile piramidelor de pe terasa apartamentului ei, piscina iluminată a hotelului şi, în sfârşit, dădu drumul la televizor. Nu găsi mare lucru parcurgând cele o sută de canale pe care le avea la dispoziţie. Toate buletinele de ştiri prezentau ecouri ale întâlnirilor oamenilor de ştiinţă, ale congreselor şi conferinţelor pe tema schimbărilor climatice. Dintr-odată totul devenise urgent. Ani întregi de indolenţă şi îngăduinţă, iar acum… start. Toţi experţii, mai mult sau mai puţin recunoscuţi, îşi dădeau cu părerea asupra subiectului şi asupra viitorului planetei.

Stinse televizorul şi abia apoi înţelese adevărul.

Simţea nevoia să vorbească cu cineva.

David.

Calculă diferenţa de fus orar, câteva ore mai puţin în Spania, şi formă numărul pe mobil. Nu voia să lase urme, pentru ca apoi Kafir Sharif să-i pună alte întrebări. La celălalt capăt al firului, vocea bărbatului pe care îl iubea, de peste trei luni şi în mod complet neaşteptat, se ivi asemenea unei guri de aer proaspăt.

— Joa.

— Bună seara.

— Unde eşti?

Asta era întotdeauna prima întrebare.

— La Cairo.

— Ce ţi-a spus Gonzalo Nieto?

— Nimic.

— Cum adică…?

— A fost omorât chiar în noaptea în care mi-a telefonat în Cambodgia.

Urmă o tăcere scurtă, dar dramatică. O tăcere ţesută din spaime şi uimire. Joa îşi dădu seama că nu era pregătită s-o înfrunte. Îl sunase pe David fără să se gândească înainte ce avea să-i spună şi să-i povestească – astfel încât el să afle adevărul, dar fără să se îngrijoreze prea mult.

Un lucru imposibil.

Sau dificil.

— Povesteşte-mi, vrei? – i se auzi din nou vocea, învăluită într-un oftat.

Îi povesti tot, fără să omită detaliile. Era inutil să schimbe faptele, iar ceea ce se întâmpla acolo nu era tocmai un joc de copii. Îi vorbi despre crimă, despre pumnale, despre ziua când Kafir Sharif o dusese la secţie, despre ceea ce aflase singură în legătură cu Apărătorii Zeilor şi despre misterioasa întâlnire cu bărbatul de la muzeu. David o lăsă să termine de povestit fără să scoată o vorbă.

— Ei au fost aici cu secole în urmă, la fel ca în Yucatan – se gândi el.

— E evident; iar atunci când au plecat, s-a creat această organizaţie, sectă sau ce-o fi fost ea la momentul respectiv, pentru a le proteja moştenirea.

— Şi unde e această moştenire?

— Mereu au existat îndoieli privind piramidele: dacă au fost sau nu construite de mână omenească.

— Speculaţii…

— Poate că mai e ceva, îngropat sub nisipurile deşertului.

— Iar acel arheolog a găsit ceva-ul respectiv.

— Nu sunt sigură. Mi-a spus doar că dăduse peste ceva şi că numai eu puteam să înţeleg. „A înţelege” nu e totuna cu „a vedea”, aşa că se poate să nu fie vorba despre ceva tangibil. Mi-a vorbit despre o uşă, sau despre o cheie cu care poate fi deschisă o uşă. Mai ambiguu de-atât…

— De ce nu le-ai povestit asta celor de la poliţie?

— Pentru că inspectorul ăla îmi dă fiori. După părerea lui, secta nu există, e doar o legendă a trecutului. Zice că ritualul cu cele trei pumnale folosite pentru a-l omorî pe

profesor e o imitaţie, opera vreunui fanatic sau aşa ceva.

— Nu e lipsit de logică.

— Şi totuşi vorbim despre Egipt, David. Nicăieri altundeva nu circulă mai multe legende despre mormintele, misterele, răzbunările şi toate celelalte poveşti ale sale. E foarte posibil ca majoritatea să fie născociri, invenţii sau serii de coincidenţe. Dar unele trebuie să fie adevărate. Şi sunt importante.

— Ce-o să faci acum?

— Mâine merg cu fiul lui Gonzalo Nieto în Valea Regilor. Tatăl lui lucra acolo la săpături într-unul dintre mormintele noi, TT47.

— Şi dacă eşti în pericol?

— Trebuie să-mi asum riscul.

— Joa…

— O să am grijă. Dacă l-au omorât ca să nu-mi poată spune mie nimic, şi-au atins scopul. Eu nu constitui o ameninţare deocamdată. Iar dacă avea la el vreun obiect important… e evident că i l-au luat. Poate că n-o să aflu niciodată ce anume a văzut sau a găsit.

— Îmi pare rău, draga mea.

Îşi muşcă buza de jos înainte să spună asta.

— Inspectorul Sharif mi-a spus ceva ce m-a neliniştit într-adevăr.

— Ce anume?

— Că a fost sunat de la ambasada nord-americană de cineva care se interesa de mine.

— Cum?

— Sunt acolo, afară, undeva, David – Joa închise ochii. Poate că nu îndrăznesc să se atingă de mine după cele întâmplate la Guantanamo, dar sunt acolo, la pândă, şi cu siguranţă că ne ascultă şi acum. Poate că m-au urmărit din prima zi, toate aceste luni, spionându-mi orice mişcare. Sunt singura legătură cu ei.

Mereu spunea „ei”. Nici măcar nu aveau un nume.

— Cine l-a sunat pe acest poliţist, mai exact?

— Un ataşat de la ambasadă, cred. Atât.

— Iau primul avion.

— Nu!
— De ce nu?!
— O să te sun dacă am nevoie de tine, îţi promit!
— Joa, jonglezi cu prea multe cărţi.
— Poate că americanii mă protejează.
— Aşteptând momentul potrivit ca să te înhaţe şi să-ţi spele creierul, sau să-ţi soarbă tot ce ai în el.
— David…
— Ce? – percepu toată supărarea şi toată durerea ei, la celălalt capăt al firului.
Joa deschise din nou ochii şi ieşi pe terasă. Noaptea era caldă, iar priveliştea piramidelor, un balsam. Timp oprit în loc.
— Am o teorie – îşi puse ordine în gânduri, pentru a le putea exprima.
— Care?
— E o idee care mi-a dat târcoale toată ziua, chinuindu-mă, iar acum, de când Sharif mi-a spus despre telefonul de la ambasada Statelor Unite, e şi mai rău.
— Ce idee?
— Unde sunt celelalte două? Fetele pe care le-au născut fiicele furtunilor dispărute odată cu mama mea.
— Nici urmă de ele.
— Le căutaţi?
— Ei bine, am încercat… dar după venirea navei, după dispariţia judecătorilor… Am făcut ce-am putut.
— Nu prea mult, se pare.
— Joa, vorbim despre ţări diferite şi, în plus, cu situaţii complicate. Una este în Iordania. Cealaltă, în India. Noi, paznicii, nu suntem ca judecătorii, dar şi noi am rămas fără misiune atunci când nava le-a luat pe fiicele furtunilor.
— Cum sunt fetele astea?
— Indianca e cu câţiva ani mai mare decât tine. Iordaniana e adolescentă. Ele nu au avut o viaţă la fel de uşoară ca a ta. Trăiesc în două culturi unde viaţa femeilor este dură.
— Dar nu se poate să fi dispărut.
— O să-i sun pe paznicii care aveau grijă de mamele lor.

Fata iordaniană era în Amman. Iar despre cea din India nu se mai ştie nimic de ceva timp. Se pare că ultima pistă conduce spre New Delhi şi nordul ţării. Să cauţi pe cineva într-o ţară cu mai mult de o mie de milioane de locuitori e mai rău decât să cauţi, cum se spune, acul în carul cu fân.

— Probabil că aceste două fete au aceleaşi puteri ca şi mine, iar asta nu e uşor de ascuns.

— Nu ştiu, Joa – David păru descurajat. Teoria ta are legătură cu ele?

— Suntem singurele urmaşe ale celor cincizeci şi două de fiice ale furtunilor care au sosit în noiembrie 1971. Trei femei, toate trei tinere. Ori ne-au lăsat pe Pământ dintr-un motiv anume, ori nu contăm deloc. Şi trebuie să ştiu care dintre variante e cea adevărată, fiindcă, dacă e prima, atunci trebuie să dăm de ele.

— Vorbeşti serios?

— Poate că jucăm un rol special.

De cealaltă parte urmă o pauză.

Şi un oftat prelung.

— Are sens, recunoscu el.

— Mi-e teamă doar să nu le fi prins cineva, de pildă colonelul Travis.

— Şi dacă stau ascunse?

— Eu nu o fac.

— Tu eşti altfel.

Urmă o pauză şi mai lungă. Vorbeau deja de ceva vreme. Se simţea mai liniştită. Dacă reuşea acum să doarmă câteva ore, a doua zi avea să-i fie mult mai bine.

— Te iubesc, murmură ea dintr-odată.

Suna a cuvânt de rămas-bun. Şi asta şi era.

— Şi eu.

— Să văd dacă pot să dorm puţin. Mâine mă aşteaptă călătoria în Valea Regilor.

— Sună-mă când poţi. Dacă nu mă suni tu în câteva zile, o s-o fac eu. Gata cu tăcerile.

— De acord. Noapte bună.

Auzi un sărut şi închise.

12

Nu reuşi să adoarmă, chiar dacă ştia că va trebui să se trezească dis-de-dimineaţă, iar atunci când în sfârşit reuşi, nu avu parte decât de o lungă serie de coşmaruri absurde. Arabi cu pumnale urmărind-o, colonelul Hank Travis sechestrând-o, David căutând-o fără succes, părinţii ei întorcându-se pe pământ ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat... Apărea până şi bunica ei, sau mai bine zis ea o vizita în ţinuturile Huicholilor, călătorind din nou cu ajutorul peyotelui. Când se trezi, brusc, avea mai puţin de un sfert de oră pentru a porni spre aeroport.

Făcu un duş, se îmbrăcă, băgă câteva schimburi şi haine într-o geantă şi trecu pe la restaurant ca să-şi ia ceva de mâncare pe post de mic dejun, fructe, pâine, brânză şi ciocolată. Bău pe fugă o oranjadă, şi cam atât. Se urcă în primul taxi şi-i ceru şoferului s-o ducă la aeroport cât mai repede posibil. Era un tânăr, aşa că vru s-o impresioneze.

Înfulecă în maşină o parte din ce-şi luase cu ea, profitând de drumul lung. Îi oferi nişte fructe şi taximetristului.

Ajunse la aeroportul din Cairo la şapte fără cinci, un record. Carlos Nieto ajunse şi el peste cinci minute. Se sărutară pe obraz şi trecură pe la înregistrare. Nu aveau valize, doar bagaje de mână. Controlul de securitate fu mult mai lung şi mai dificil. Le verificară bagajele de mână cu un minuţios şi exhaustiv calm poliţienesc, privindu-i din când în când pentru a le descoperi posibile gesturi de vinovăţie care să-i dea cumva de gol. Petrecură cele câteva momente de aşteptare dinainte de îmbarcare într-o săliţă doldora de turişti. Nu toţi alegeau calmul călătoriei pe Nil pentru a se deplasa prin ţară, de la Assuan până la Cairo sau, cel puţin, până la Qena, trecând prin Karnak şi Luxor. În jurul lor era foarte mult zgomot, mai ales din cauza prezenţei unui grup de italieni.

Până atunci nu schimbase decât câteva cuvinte cu fiul lui Gonzalo Nieto.

— Eşti bine? – o întrebă el.

— Asta ar trebui să te întreb şi eu. Era tatăl tău, răspunse Joa.

Bărbatul ridică din umeri.

— Era un om dificil, nu-i aşa? – deduse ea.

— Pentru cei din afară, toţi părinţii sunt minunaţi, mai ales dacă se remarcă prin ceva. Dar din interior unitatea de măsură e întotdeauna alta. Eu i-am fost alături în viaţa de zi cu zi. Bineînţeles, atunci când nu era plecat, pentru că mereu se ocupa de vreo zonă de săpături sau de altceva mai important şi mai urgent decât noi. Cred că mama s-a consumat, s-a stins, prinsă într-un colţ al vieţii lui, şi mi-a trebuit mult ca să-l iert pentru asta. Îi admir inteligenţa, capacitatea de muncă, modul cum s-a dăruit întotdeauna pasiunii sale. Dar nu-l pot aplauda şi nici nu-i pot sărbători victoriile, pentru că ele au ştirbit din fericirea noastră – o privi fix în ochi. Tatăl tău nu era tot aşa?

— În parte da, dar eu m-am înţeles bine cu el. Mă simţeam mândră de munca lui, iar atunci când se întorcea şi-mi povestea ce făcuse, ce găsise sau ce văzuse... Eu tânjeam mereu să merg cu el.

— Te-a luat?

— Uneori da, în călătorii scurte sau vara.

— Ai fost norocoasă.

— Crezi? – zâmbi obosită.

— Eu am încercat să-i calc pe urme, să devin pasionat de arheologie, dar m-am oprit la mijlocul drumului. Oricât efort aş fi făcut... ceva îmi lipsea. Iar atunci s-a rupt singurul fir care ne unise. Am rămas la un nivel superficial, ştiu câte ceva, am citit, am călătorit, dar am devenit până la urmă oaia neagră.

— Nu spune asta.

— Am o agenţie de voiaj, Georgina. La asta a fost redusă posibila mea vocaţie pentru istorie sau pentru lume în general. Acum trei luni m-am despărţit de iubita mea şi am rămas singur. Iar acum asta. Vreau să merg în Valea

Regilor, să recuperez lucrurile tatălui meu şi să-i duc trupul neînsufleţit în Spania, cât mai repede cu putinţă. Toate astea... – făcu un gest de neputinţă, arătând spre lume în general. Singurul lucru bun e că sunt cu tine. Ai devenit o femeie încântătoare.

— Mulţumesc – se înroşi toată.

— Ai pe cineva?

— Da.

— Unde e?

— În Barcelona. E profesor.

Carlos Nieto păru să se prăbuşească şi mai tare – de parcă o uşă întredeschisă, abia crăpată, s-ar fi închis din nou. Dintr-un motiv inexplicabil, lui Joa i se făcu milă de el. Recent despărţit de iubita lui. Fără un loc pe lume. Neputând să-şi uite mama, moartă cu ani în urmă, şi tatăl, mort acum.

Cel puţin el avea nişte morminte la care putea să ducă flori.

Ai ei erau în viaţă, undeva prin galaxie.

Halucinant.

— Chiar n-ai idee ce s-a întâmplat nici cu mama ta, nici cu tatăl tău?

Se gândi iarăşi dacă să-i povestească sau nu.

Ar fi vrut să înţeleagă şi el de ce se afla ea acolo, de ce o sunase Gonzalo Nieto şi de ce murise imediat după aceea.

Dar nu îndrăznea.

— Nu, minţi ea încă o dată. E un mister.

— Din câte văd, tatăl meu ştia ceva – lăsă capul în jos cu o mină înfrântă.

Joa îi atinse, consolator, palmele împreunate.

Nu mai urmă nimic, pentru că pasagerii fură chemaţi pentru îmbarcare. Urcară pe rând, îşi ocupară locurile, şi în câteva minute avionul decolă. Nu era nici mare, nici modern. Lăsa mult de dorit. Dar era o zi liniştită, fără nori şi cu vizibilitate perfectă. Sprijinită de geam, Joa văzu cum se apropiau de Nil pe la sud de Cairo şi, urmărindu-i cursul, contemplă peisajul milenar care, vreme de secole, fusese leagănul unei civilizaţii.

Reuşise să rezolve enigma maya.

Oare peste ce avea să mai dea şi de data asta, acolo?

În faţa ei, alături de nelipsita pungă pentru răul de avion şi de o listă cu normele de siguranţă în timpul zborului, găsi o revistă veche. O luă automat şi, abia deschizând-o, găsi o hartă a nordului Egiptului, de la Alexandria şi Cairo până la Luxor, Karnak şi Valea Regilor. O cercetă, curioasă.

— Joa – îi atrase atenţia Carlos Nieto.

— Da?

— Dacă, în mormântul unde se făceau săpăturile, tatăl meu a văzut ceva… nu prea avea sens să-l fi omorât cineva, nu-i aşa? În plus, probabil că şi colegii lui au văzut acel ceva. Şi o să-l vezi şi tu acum.

Asta era încă una dintre multele întrebări care nu-i dădeau pace.

Nu ştia dacă era sau nu cea mai importantă.

Important era că numai ea ar fi putut s-o interpreteze.

Se refugie în tăcere, sprijinindu-şi în continuare fruntea de ferestruică.

Nu mai vorbiră decât după sosirea la Luxor, de unde se vedea, pe celălalt mal al Nilului, Valea Regilor.

13

În aeroportul din Luxor îi aştepta o maşină de teren în care se aflau doi dintre arheologii spanioli, colegi ai lui Gonzalo Nieto. Figurile lor spuneau totul. Stupoare, consternare, îmbrăţişări, condoleanţe… Unul se numea Bernardo Cifuentes şi era un bărbat la vreo şaizeci de ani. Celălalt, Juan Pedro Clapés, mult mai tânăr, nu avea mai mult de treizeci şi cinci. Când Carlos Nieto le-o prezentă pe Joa, numele ei de familie nu trecu neobservat.

— Mir?

— Tatăl meu este Julián Mir, da.

— Doamne fereşte!

Bernardo Cifuentes începu rapid cu nişte anecdote. Ea îşi întipări pe faţă un zâmbet de complezenţă şi nimic mai mult. Părăsiră imediat terminalul, fugind de hoardele de turişti, şi automobilul patru ori patru se îndreptă spre sud, de-a lungul străvechii Tebe, pentru a traversa Nilul. La nord de Luxor se găsea cel mai impresionant templu egiptean: Karnak. Joa nu văzuse încă piramidele, aşa că îşi jură să nu plece înainte de-a pune piciorul acolo.

Drumul până la Valea Regilor fu scurt, de abia treizeci de minute. Pe celălalt mal al fluviului, brăzdat de obişnuitele feluci, întâlniră mai întâi Coloşii lui Memnon, extrem de deterioraţi, dar încă impresionanţi. De acolo se întrezărea deja ansamblul monumental al Văii, cu Templul Reginei Hatshepsut, edificiul central îngrădit de înaltul zid posterior, iar la picioarele lui mormintele deschise şi acelea care urmau să fie descoperite şi să devină obiect al studiilor, analizei şi săpăturilor. Nimeni nu ştia câte comori se puteau ascunde, în continuare, chiar acolo. Se muncea cu răbdare şi cu fonduri insuficiente, nicidecum pe fugă sau cu sprijinul unor presupuşi milionari.

Juan Pedro Clapés le oferi o concisă hartă a zonei.

— Grupul spaniol care investighează TT47 se află în

vest, îi informă el. Între mormintele lui Tutmes al III-lea şi cele ale lui Seti I şi Ramses al X-lea. Atunci când vom găsi ceva care ne va permite să-i identificăm proprietarul, îi vom da şi un nume, bineînţeles.

Joa se abţinu să pună întrebările care îi ardeau gâtlejul.

Nu era momentul.

Valea Regilor dezvăluia două tipuri de universuri, unul tăcut şi abia vizibil, altul zgomotos şi poluant, atât la nivel vizual, cât şi la nivel acustic. Cel de-al doilea era format din turişti, regurgitaţi de autocare în mod continuu şi neobosit. Cu toate că intrau în mormintele în care li se permitea accesul în ordine şi cu interdicţia de a face fotografii, cu atât mai puţin cu bliţ, pentru a nu dăuna picturilor conservate pe pereţi, îşi făceau simţită prezenţa excesiv, din toate punctele de vedere. Dacă faraonii ar fi putut prevedea viitorul, poate că nu şi-ar mai fi dat atâta silinţă să fie îngropaţi ca fii ai zeilor. Celălalt univers, primul, era alcătuit din toţi cei care lucrau acolo, arheologi sau simpli muncitori egipteni, investind uneori zile sau săptămâni întregi de răbdare pentru a dezgropa parţial un obiect fără a-l vătăma. Bernardo Cifuentes exprimă cu voce tare ceea ce simţea Joa.

— Ei sunt cei care aduc valuta în ţară şi bineînţeles că vin în Egipt special pentru asta, pentru piramide şi pentru Nil, aşa că… E nevoie de ei.

Odată ajunşi la mica tabără amplasată în apropierea locului unde se făceau săpăturile, comitetul de bun venit era deja format. Îi aştepta. Ceilalţi arheologi spanioli repetară gesturile primilor doi. Mariano Pino era şeful expediţiei. După el, se prezentară Juan Manuel Pérez şi Gorka Arriaga. Mai rămâneau doi membri, de data aceasta egipteni. Joa încercă să le reţină numele, cu accent chiar:

— Bir El Saïf şi Haruk Marawak.

Strângerea de mână din partea primului dintre ei fu delicată.

În cazul celui de-al doilea însă, nu. Şi privirea, cu atât mai puţin.

Aşa de intensă, încât o străfulgeră.

Primele zece minute petrecute cu grupul s-au desfăşurat aidoma scenelor de la aeroport. Consternarea îi copleşea pe toţi. Rămăseseră acolo, lucrând, fiindcă asta şi-ar fi dorit Gonzalo Nieto. Din nou numele de Mir determină restrânsă comunitate spaniolă să se întreacă în elogii la adresa tatălui ei. Cei doi egipteni nu mai interveniră.

Însă Haruk Marawak o fixa în continuare cu privirea.

Era un bărbat relativ tânăr, de vârstă incertă. Avea faţa arsă de soare, părul foarte negru şi strălucitor, obrajii rotunzi, ochii vii. Cu toţii purtau echipament de lucru, cizme, cămăşi, pantaloni rezistenţi şi pălării sau şepci pentru a se proteja de soare. El, nu. Avea capul descoperit şi o eşarfă la gât. Fără a fi chiar un dandy, se diferenţia de ceilalţi. Vorbea o engleză perfectă, mai bună decât cea a colegului său.

Cât despre Bir El Saïf, acesta se uita mai mult la părul ei roşcat.

Nimeni nu întrebă ce făcea ea acolo. Se gândi că o considerau partenera lui Carlos.

— Cât veţi rămâne?

— Ne întoarcem mâine – zise fiul arheologului dispărut.

— Se poate ca eu să rămân ceva mai mult – obiectă Joa. Nu ştiu când mi se va mai oferi şansa de a vedea toate acestea, inclusiv Karnak.

— Nu ţi-ai însoţit niciodată tatăl aici? – întrebă Mariano Pino.

— Urma să fac asta.

— Vrei să-i vezi mai întâi lucrurile, nu-i aşa? – i se adresă apoi lui Carlos Nieto. Nu ne-am atins de nimic.

— Poliţia n-a venit? – se miră Joa.

— Deocamdată nu. Crima a fost comisă la Cairo. Probabil că aceasta e prioritatea lor numărul unu.

— În orice caz, cu siguranţă ne vor interoga – afirmă Gorka Arriaga.

— Ne-a sunat un oarecare inspector Sharif. Ne-a cerut să rămânem localizabili. I-am spus că nu intenţionam să ne mişcăm de-aici – încheie Juan Manuel Pérez.

Corturile erau mari. Două pentru lucru sau pentru

inspectarea a tot ce-ar fi putut apărea sub pământ şi altele mai mici, însă la fel de confortabile, pentru ei. Cel al lui Gonzalo Nieto era al doilea. Mariano Pino luă iniţiativa. Îi invită înăuntru, iar ceilalţi rămaseră afară, pentru a nu transforma spaţiul într-o învălmăşeală. Carlos păru să ezite o clipă, neştiind ce să facă. Patul era pregătit, o saltea de paie înconjurată de o plasă de ţânţari care atârna din tavan. Pe o măsuţă văzură câteva hărţi şi notiţe. Primul lucru căruia Joa îi acordă atenţie.

Îi fu de ajuns să arunce o privire ca să-şi dea seama că era vorba despre un plan de intrare în mormântul TT47 şi despre traseele pentru care puteai opta odată aflat înăuntru, având în vedere că majoritatea mormintelor găsite de-a lungul anilor aveau structuri asemănătoare, o intrare descendentă, o anticameră, un posibil puţ ritualic sau o anexă şi, în cele din urmă, camera mortuară. Cu toate acestea, probabilitatea de a face o descoperire la fel de importantă ca cea a mormântului lui Tutankhamon era minimă. Jefuitorii de morminte le-o luaseră înainte cu peste trei mii de ani.

— Vezi ceva? – o întrebă Carlos.

— Nu – îşi arătă ea dezamăgirea.

— Uită-te la toate, nu-i nicio grabă.

Asta şi făcu. În timp ce el se ocupa cu detaliile de ordin personal, haine, obiecte de uz curent, ea cercetă materialul de lucru.

Încă cincisprezece minute se dovediră suficiente.

Nimic.

Tatăl ei îi lăsase două indicii la Palenque, modificarea desenului de pe piatra de mormânt a lui Pakal cel Mare şi cele şase glife cu datele naşterii şi a reîntoarcerii mamei ei; cu ajutorul lor, reuşise până la urmă să deducă restul, data apariţiei navei, locul, legătura cu fiicele furtunilor… Acum, în schimb, nu vedea niciun indiciu, şi nici intuiţia nu-i spunea nimic.

Dacă Gonzalo Nieto descoperise ceva, poate că păstra acel lucru în minte. Iar dacă-l avea cu el, atunci sigur i l-au luat după ce l-au omorât.

Drum întrerupt.

Se simţi cuprinsă de furie.

Un om mort degeaba, iar ea continua să bâjbâie în întuneric.

— Atât de aproape… – îşi încleştă maxilarele. Atât de aproape…

Când ieşi din cort, Carlos o aştepta deja de câteva minute. Era înconjurat de Mariano Pino, Bernardo Cifuentes şi Juan Pedro Clapés. Discutau generalităţi, tot pe marginea tragicului eveniment. Joa auzi ceva despre decedatul care fusese un om cordial, afectuos, veşnic bine-dispus, dar scrupulos în munca lui, nefiind înclinat spre a-şi exterioriza impresiile şi cu atât mai puţin spre a emite ipoteze. Fapte şi numai fapte.

Dacă le-ar fi împărtăşit şi lor motivul telefonului dat în Cambodgia, probabil că i l-ar fi dezvăluit deja.

Nimeni nu se aştepta să vină şi ea acolo.

— Putem vedea mormântul?

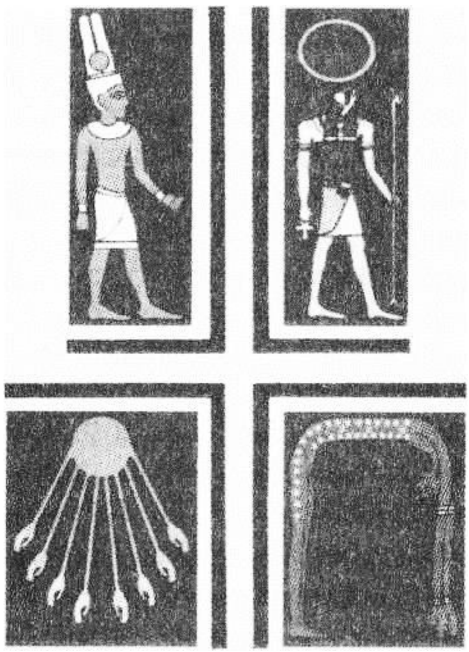
— Abia dacă am investigat şapte metri din prima galerie, dar dacă vreţi…

Joa porni spre el şi ceilalţi o urmară.

Mormântul, ca aproape toate celelalte, nu era decât o gaură în piatră şi nu avea nici măcar marginile şlefuite. Un prim palier de cincizeci de centimetri preceda scara care se afunda în adâncurile pământului. Numără zece trepte până la galeria principală. Montaseră surse de lumină, aşa că totul era la vedere. Pereţi frumos pictaţi cu diverse motive, războinici, o corabie, zei cu simbolurile lor corespondente… Drumul se încheia în mod abrupt din cauza unei alunecări de teren şi a unui prim zid de protecţie sau apărare a ceea ce se putea afla de cealaltă parte. Dacă exista într-adevăr o poartă, pentru moment era astupată de pământul care se surpase. Reieşea clar că lucrările se sistaseră în acel loc, fiindcă trei muncitori, sub privirea atentă a lui Haruk Marawak, mutau pietrele chiar cu mâna. Nici urmă de târnăcoape sau lopeţi, care ar fi putut produce daune ireparabile.

Joa începu din nou să examineze picturile.

— Ceva special? – întrebă cu voce tare.
— Numai un detaliu.
— Care anume?
— Semnul acesta.
Se apropie de locul pe care i-l indica Juan Pedro Clapés. Erau înfăţişaţi împreună patru zei, cu toţii surprinşi din profil, aşa cum o cereau canoanele estetice egiptene. Între ei găsi şi semnul la care se referea arheologul.
O stranie cruce.
Inegală.
Alcătuită din segmente ce încadrau pe jumătate cele patru divinităţi, aceleaşi care erau reprezentate şi în restul marii picturi.

— Ce este? – se interesă Joa.
— Nu ştim. Însă există o cruce identică pe una dintre coloanele templului din Karnak. E singura referinţă. Ne-a surprins s-o găsim aici.
— E, cu siguranţă, ceva ieşit din comun – o atenţionă Bernardo Cifuentes. Şi lui Gonzalo i s-a părut foarte

interesantă.

Joa îşi ţinu respiraţia.

— A spus ceva despre ea?

— Nu, doar atât. Aici orice noutate e fascinantă.

— Nu apare în nicio carte…?

— Din câte ştim noi, nu.

— Şi cea din Karnak?

— Gonzalo s-a dus acolo să arunce o privire. E, fără îndoială, aceeaşi. El n-o ştia, aşa că, aflând despre existenţa ei, a vrut să le compare.

Gonzalo Nieto se dusese la Karnak numai şi numai pentru a vedea prima cruce.

Joa îşi simţi pulsul în tâmple.

— Când a fost asta?

— Acum câteva săptămâni.

Câteva săptămâni.

Dacă exista o legătură, atunci de ce lăsase să treacă atâta timp până s-o sune?

Poate că nu era nimic.

Nici de data asta.

— Cine sunt aceştia? – arătă ea spre cei patru zei, hotărâtă să nu se dea bătută.

— Sus în stânga este Amon, în dreapta Ra, în stânga jos este Aton, iar în dreapta Nut.

— I-aţi mai văzut vreodată reprezentaţi împreună în felul acesta?

— Nu.

— Cui ar putea să-i aparţină acest mormânt?

— Probabil că ne va lua câteva luni să descifrăm asta – zise Mariano Pino.

— Sau chiar ani, îl corectă Juan Pedro Clapés.

În capătul galeriei, Haruk Marawak stătea foarte liniştit. Muncitorii lui nu făceau nici cel mai mic zgomot, iar el părea mai interesat de conversaţie decât de lucru.

— Care e ipoteza voastră despre ce-ar putea reprezenta ansamblul acesta? – arătă spre întreaga pictură.

Cu toţii se uitară la şeful grupului.

— Pare să indice o călătorie, o trecere.

— A ce sau a cui, şi încotro?

O priviră plini de curiozitate.

— A interpreta aşa ceva rămâne întotdeauna la stadiul de speculaţie, Georgina – o lămuri însuşi Mariano Pino.

— Bine, dar există vreo teorie care să fie mai bună decât alta?

— Zei care pleacă sau care vin. Faptul că sunt aceştia patru, şi nu alţii e semnificativ.

— De ce?

— Amon e zeul tutelar al oraşului Teba, domnişoară – Haruk Marawak era acolo, în spatele ei. O făcu să tresară, fiindcă nu se aştepta să-i audă engleza îngrijită, de Oxford. Se spune că la început a fost un zeu al vânturilor, astfel că îi proteja pe marinari. Numele său înseamnă Cel Ascuns. Mai târziu s-a contopit cu regele Soare şi a primit numele de Amon-Ra. Aton – arătă cu degetul imaginea din stânga jos – înseamnă Disc Solar. Cu timpul, a fost considerat o manifestare a lui Ra. În prima sa reprezentare, îl vedeam ca pe un om cu cap de şoim. Mai târziu i-a fost atribuită forma sub care îl vedem aici: un disc solar. A fost proclamat divinitate supremă. Faraonul Akenaton a decis că avea să fie singurul căruia i se dedica un cult şi a fondat oraşul Aketaton în onoarea lui. Aketaton înseamnă Orizont. La moartea lui Akenaton, cultul lui Amon a fost restabilit – făcu o pauză şi arătă spre zeul din dreapta sus. Ra este zeul solar al Egiptului şi unul dintre numele Soarelui. Pe timpul zilei, luminează Pământul sub formă de şoim. În momentul când dispare spre vest, devine Aton, bătrânul gârbov care-i aşteaptă pe morţi pe tărâmul celălalt, pentru a-i încălzi sub razele sale. Când revine la viaţă, dimineaţa, în est, o face în chip de scarabeu, Jepri. În sfârşit, Nut – îşi îndreptă degetul către figura din dreapta jos. Unul dintre titlurile sale era „Cea mare care dă naştere zeilor”. Conform unui vechi mit, zeul Aton ar fi creat lumea, pornind de la fluidele sale interne. Astfel s-au născut primii zei, Rfenis, umiditatea, şi Shu, aerul. Ei i-au zămislit pe Gueb, pământul, şi pe Nut, cerul. Nut e creatoarea universului fizic şi orânduieşte mişcările aştrilor. E o boltă

cerească în formă de femeie înclinată asupra Pământului, de care se sprijină cu picioarele şi cu mâinile. Pe timpul nopţii Nut mânca Soarele, făcându-l să renască de dimineaţă.

— O explicaţie perfectă; da, domnule! – aplaudă Mariano Pino.

— Haruk e o enciclopedie ambulantă – îl bătu pe spate Juan Pedro Clapés.

Joa îl fixă cu privirea pe egiptean.

Şi el pe ea.

Amon, Ra, Aton, Nut. Toţi în legătură cu cerul, cu stelele.

Se găsea înaintea porţii. Sau a cheii care urma să deschidă o poartă de legătură. Şi n-avea nici cea mai vagă idee despre însemnătatea tuturor acelor lucruri.

14

Nu putea să doarmă. Din nou.

Îşi petrecuse ziua prefăcându-se, vorbind, vizitând mormintele din Valea Regilor asemenea unei turiste, însă cu gândul în altă parte, mâncând împreună cu arheologii spanioli şi cu cei doi egipteni, tăcutul Bir El Saïf şi surprinzătorul Haruk Marawak. Simţind în tot acest timp că-i vâjâie capul.

Voia ea cu disperare să creadă că acea cruce era ceea ce îi atrăsese atenţia lui Gonzalo Nieto sau chiar aşa stăteau cu adevărat lucrurile?

O cruce stranie, şi ce-i cu asta?

Dacă ei, reputaţi egiptologi, nu ştiau altceva decât că exista una identică pe o coloană a templului din Karnak…

Rămâneau atâtea de descoperit în Egipt.

Atâtea.

Iar din când în când se simţea, în mod exasperant, cuprinsă de marea îndoială: dacă din pricina acelui semn i-a telefonat Gonzalo Nieto, de ce a făcut-o abia la zile bune după ce l-a descoperit, şi nu chiar atunci?

— A trebuit să investigheze, nu-i aşa? – îşi spuse ea cu voce tare.

Să investigheze unde?

Ieşi din cortul de care beneficia singură, fiind unica femeie din grup. Carlos Nieto dormea împreună cu ceilalţi. Faptul de a se afla în mijlocul unui loc ca acela o cutremura. Istoria se măsoară în funcţie de *cum,* însă şi mai mult în funcţie de *când* şi de *ce.* Cu trei, patru sau cinci mii de ani în urmă, într-o noapte la fel ca aceea, tot ceea ce o înconjura trebuie să fi arătat, fără îndoială, extrem de diferit. I se părea extraordinar că Egiptul fusese un mister până la sosirea lui Napoleon şi a trupelor sale. Şi că de atunci abia dacă trecuseră două sute de ani. Dacă n-ar fi avut loc descoperirea pietrei de la Rosetta, în 1799, şi

investigaţiile pe care Jean-François Champollion le desfăşurase vreme de mai bine de douăzeci de ani, poate că hieroglifele n-ar fi fost descifrate niciodată. Piatra conţinea acelaşi text în trei limbi diferite, greacă veche, scriere demotică şi hieroglife egiptene. Cu o infinită răbdare, fiind vorba despre un text atât de scurt, Champollion a reuşit, după douăzeci şi trei de ani de la descoperirea făcută, în 1822, să prezinte interpretarea corectă a hieroglifelor egiptene.

Îşi aduse aminte de momentul în care, pătrunsă de emoţie, a văzut piatra pentru prima dată la British Museum din Londra.

Primele cartuşe pe care a reuşit Champollion să le traducă au fost cel al Cleopatrei şi cel al lui Ptolemeu.

În orice caz, hieroglifele n-au fost singurul sistem de scriere egiptean. Doar cel mai vechi. Egiptenii îl numeau *hiera grammata,* sfintele litere, şi de asemenea *ta hieroglyphica,* sfintele litere gravate. De la această a doua definiţie a pornit şi termenul de hieroglifa.

Se aşeză pe o piatră, sub stele, şi se lăsă absorbită de acea pace şi de tăcerea ei.

O tăcere scurtă.

Întreruptă de murmurul din spatele ei.

Întoarse capul chiar în clipa în care Haruk Marawak se apleca pentru a se aşeza alături de ea.

— Mă scuzaţi că vă deranjez – spuse el, în loc de prezentare.

— Nu face nimic.

— Voiam să vorbesc cu dumneavoastră.

— Mi-am cam dat seama – răspunse ea cu sinceritate.

Egipteanul îşi întinse picioarele şi se sprijini cu mâinile de pământ. Sub lumina difuză a bolţii cereşti, amândoi păreau a fi nişte spectre.

— Nu voiam să-i spun asta tânărului domn Nieto – îi dezvălui el. Eu am fost prieten cu tatăl lui. L-am auzit pomenindu-vă numele. Ştiu că voia să vă vadă.

— Ştiţi cine l-a omorât?

— Nu.

— Dar ştiţi de ce?

N-o spuse în cuvinte. Dădu din cap dintr-o parte în alta de câteva ori. În ochi i se citea sinceritatea.

— Ce voiaţi să-mi spuneţi? – Joa trecu direct la subiect.

— Când va veni poliţia să ne interogheze, va trebui să le spun şi lor – schiţă un gest de resemnare.

Joa aşteptă.

— De câtva timp, profesorul Nieto se întâlnea la Cairo cu o femeie.

Nu era un lucru surprinzător, şi totuşi o deconcertă.

Uneori uita faptul că toate fiinţele umane au nevoie de dragoste, de o legătură, chiar şi un chibzuit arheolog văduv.

— Ştiţi care e numele ei?

— Shasha – i-l spuse pe litere. Shasha Bayik. Locuieşte în Vechiul Cairo, strada Maamura 37. L-am condus pe profesorul Nieto într-o seară şi l-am văzut intrând acolo. A cunoscut-o în urmă cu câteva luni, cred. Asta l-a făcut să se schimbe.

— În ce sens?

— Părea un bărbat vesel, dar în realitate avea o umbră de amărăciune, mereu îngropat în munca lui, singuratic. După ce a cunoscut-o pe ea, îl puteai vedea mai des râzând, glumind din orice. Un om pe deplin fericit.

Dragostea la bătrâneţe. Probabil fericirea supremă.

— N-a spus nimic nimănui?

— Eu aveam o relaţie mai directă cu el, în comparaţie cu ceilalţi. M-a îndrăgit. Şi eu pe dânsul. Nu mi-a dat detalii, evident, însă puţin câte puţin… şi-a deschis sufletul. În noaptea în care mi-a vorbit despre ea, ochii îi erau plini de lumină.

— A cunoscut-o înainte sau după ce aţi găsit crucea aceea?

— Nu ştiu sigur, dar cred că a fost imediat după.

— Mai ştiţi ceva despre această femeie?

— Nu, nimic.

— De ce nu le-aţi spus deja celor de la poliţie?

— Domnişoară, aici suntem în Egipt. Aici răspunzi când

eşti întrebat. Nu e bine s-o iei înaintea evenimentelor.

— Să-nţeleg că atunci când Carlos Nieto mergea la Cairo locuia cu ea…

— Cred că da – îşi schimbă tonul şi o întrebă: Când v-a sunat pe dumneavoastră?

— Chiar în ziua în care a fost omorât.

— Cu o zi înainte, mi-a spus că se ducea la Cairo pentru două sau trei zile.

— Ca să mă aştepte, fără îndoială.

— Nu, nu numai. Voia să cerceteze ceva. Să se întoarcă la arhiva Muzeului Egiptean.

— Mai fusese şi altă dată acolo?

— Da, fireşte.

— Când?

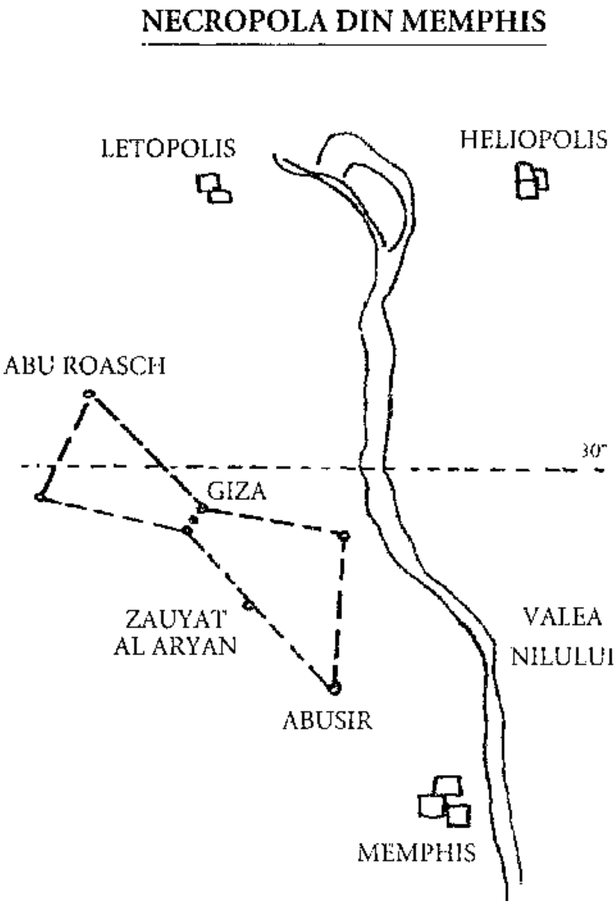
— Nu sunt sigur, însă de când a găsit crucea aceea…

— Ce-a văzut sau ce a crezut că vede în ea, Haruk?

— N-a precizat. De câteva ori a zis că urma să fie un cadou pentru fiica unui bun prieten. Se referea la dumneavoastră şi zâmbea. Eu l-am întrebat, dar singurul lucru clar pe care l-am aflat a fost legătura dintre harta lui Orion şi harta piramidelor.

— Despre ce hartă e vorba?

Haruk Marawak o desenă în nisip. Întâi o formă poliedrică, două triunghiuri unite prin trei puncte într-unul dintre unghiuri. Apoi trasă o linie curbă la dreapta. Joa pricepu imediat ce anume desena neaşteptatul ei confident. Linia curbă era Nilul. Forma poliedrică, punctele în care se construiseră piramidele.

— Civilizaţia egipteană n-a aşezat piramidele la întâmplare, ci a reprodus pe Pământ constelaţia cea mai impresionantă din univers: Orion. N-aţi auzit despre legendele constelaţiilor Sirius şi Orion?

Numeroase legende, unele făcând referire la trecutul extraterestru al locuitorilor Pământului.

— Cunosc câteva – preferă să fie precaută şi să se concentreze asupra subiectului.

— Iată constelaţia Orion de aici, de pe pământul Egiptului – Haruk Marawak arătă poliedrul. Acum sute de ani, în extrema sudică se afla Abusir, iar în extrema nordică, Abu Roasch. Cele trei puncte din centru sunt cele trei mari piramide din Giza: Keops, Kefren şi Mikerinos.

Sunt reproduceri fidele ale principalelor stele din constelaţia Orion. Ceea ce tocmai v-am desenat este zona necropolei din Memphis, dispunerea piramidelor în timpul celei de-a IV-a Dinastii. Aici era Memphis – puse un deget la sud, lângă fluviu. Aici, Heliopolis, iar aici, Letopolis – marcă alte două puncte, la nord. Şi totul e în perfectă concordanţă cu stelele.

— De ce v-a vorbit Gonzalo Nieto despre această hartă a lui Orion?

— Mi-a spus că era ca şi cum ai avea cerul pe Pământ, o cale de a ajunge la destinaţie.

Joa simţi un fior.

— Un mister, nu-i aşa? – oftă afabil egipteanul.

— Cunoscând legenda lui Imhotep, nu prea.

— O cunoaşteţi?

— Imhotep, omul care a proiectat primele piramide şi arta de a construi folosind piatră cioplită, era considerat mult mai mult decât un simplu arhitect, astfel că a ajuns să fie adorat întocmai ca zeii. I-au fost atribuite puteri. Era un mag, astronom care poseda cunoştinţe de calcul şi de geometrie de-a dreptul extraordinare pentru vremea lui, şi părintele medicinii. Până şi grecii l-au identificat cu propriul lor zeu al medicinii, Asclepios, şi l-au rebotezat cu numele de Imutes.

— Şi dumneavoastră credeţi că se poate să fi venit din spaţiu? – o privi cu sprâncenele ridicate şi cu un aer conspirativ.

— Dumneavoastră nu?

— Nu, eu nu – dădu din cap în sens negativ arheologul. Nu cred în asemenea poveşti. Singurul lucru care există sunt întrebările. De ce oamenii au încetat să mai construiască piramide în trepte, ca aceea de la Saqqara? De ce Keops, Kefren ţii Mikerinos nu şi-au înscris numele pe piramidele lor? De ce nu există hieroglife în niciuna dintre aceste piramide ale celei de-a IV-a Dinastii?… În era lui Tutankhamon, trecuseră mai mult de o mie de ani de la construirea acestor piramide care imită constelaţia Orion pe Pământ, iar până atunci orice urmă a originii lor sau a

motivelor pentru care au fost construite dispăruse. Sunt unice, diferite, însă nu ştim de ce. Oamenii de ştiinţă nu se pun de acord nici măcar asupra vechimii lor. Unii spun că au trei mii de ani, alţii ajung la şapte mii… – începu să râdă. Cel puţin dumneavoastră îl recunoaşteţi pe adevăratul Imhotep, nu pe cel pe care Hollywoodul, din păcate, l-a lăsat moştenire lumii prin filmele sale.

— Dar adevărata legendă a lui Imhotep este cea care spune că şi-a primit cunoştinţele din mâna zeului Toth, acesta dăruindu-i o carte în care figurau toate secretele necesare construirii de piramide şi interpretării stelelor. Imhotep a îngropat-o undeva, şi n-a fost găsită nici până în ziua de azi.

— Când ne vom aştepta mai puţin, se va face un film şi despre asta.

— Cum vă explicaţi faptul că vechii egipteni puteau sculpta în granit dacă, aşa cum ne asigură arheologia tradiţională, nu aveau unelte de fier? Niciodată n-au fost găsite ustensile capabile să perforeze acele pietre. În carierele de la Assuan există o serie de gropi şi de şanţuri dreptunghiulare, adânci şi înguste, imposibil de realizat cu instrumente de aramă. Tăierea pietrei se făcea inserând în orificii bucăţi de lemn care apoi se umezeau, astfel încât forţa produsă de expansiunea lemnului rupea granitul; dar cum se făceau acele orificii? Cu ce?

— Dumneavoastră sunteţi dintre aceia care se folosesc de marile necunoscute pentru a fabrica cele mai neverosimile teorii – spuse egipteanul. Totul are o explicaţie logică şi raţională, pe care n-am găsit-o încă. Poate că e mult mai simplu de atât. Tehnici pe care astăzi nici măcar nu ni le imaginăm.

— Sunteţi sigur?

— Da – răspunse el ferm.

— Dar nu mă veţi contrazice în privinţa faptului că, pe lângă aceste legende, cum ar fi cea legată de Imhotep sau de modul în care au fost ridicate piramidele, există în lumea întreagă indicii extraordinare ale unei înţelepciuni superioare şi corelaţii între popoare ale Antichităţii

îndepărtate unele faţă de altele şi totuşi având mistere identice – îşi aminti de tatăl ei şi de ce spunea mereu: „Toate au legătură între ele.” Populaţia maya e un bun exemplu în acest sens.

— Şi dogonii chiar aici, în Africa.

Dogonii, în Mali. Poporul care susţinea că vine din spaţiu, de pe Sirius, steaua cea mai strălucitoare, şi care chiar desena astronauţi ca parte a culturii sale ancestrale.

Ar fi putut petrece ore întregi vorbind despre toate acele lucruri, mai ales că Haruk Marawak era un bun interlocutor, pragmatic, realist. La fel ca şi ea, însă pe un alt plan, dat fiind că ea îşi cunoştea originile.

Şi ştia că acolo afară, în univers, erau ei.

— A fost o seară foarte instructivă – recunoscu Joa.

— Ce căutaţi dumneavoastră, domnişoară Mir?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

— Ar trebui să caut ceva?

— Cu toţii căutăm ceva.

— Atunci presupun că şi eu caut ceea ce caută toată lumea: răspunsuri.

— La care întrebări?

Îi înfruntă privirea. Până ce el se sforţă să zâmbească din nou, dădu din cap, oftă şi se ridică încet. Îi întinse mâna, poate pentru a i-o strânge, poate pentru a o ajuta să se ridice şi ea.

— Mai rămân încă cinci minute – Joa îi strânse mâna. Mulţumesc, Haruk. Pentru tot.

Egipteanul îşi înclină capul şi apoi se întoarse, lăsând-o singură.

Avea o mulţime de lucruri la care să se gândească.

15

De dimineaţă, la prima oră, plecară din Valea Regilor. Un şofer egiptean, care nu vorbea nici engleză, nici franceză, nici spaniolă, fu desemnat să-i conducă. Întâi pe el, la terminalul aeroportului din Luxor. Apoi pe ea, până la Karnak.

Carlos Nieto îşi luă rămas-bun la poarta de acces, lângă maşină. Se întorcea la Cairo şi apoi în Spania. Poate că n-avea să mai ştie nimic despre el vreodată.

Asemenea corăbiilor care se intersectează pe mare.

— Mulţumesc că mi-ai fost alături – spuse el pe un ton cald şi afectuos şi o îmbrăţişă cu solemnitate.

— Tatăl tău… – îşi pregătise un discurs care muri înainte de a se naşte.

— Nu spune nimic – fiul lui Gonzalo Nieto schiţă un gest de tristeţe şi de resemnare. Sper ca ucigaşii lui, dacă poliţia îi va prinde, să putrezească în iad. Restul…

Era un om ciudat. Înfrângerea îi era înscrisă în frunte.

— Ai grijă de tine, Carlos – îl sărută cu afecţiune pe obraz.

La despărţire, îi văzu strălucirea din ochi.

Iar apoi nimic.

Îl urmări cum intra în terminal, simţindu-se vinovată. Nu numai pentru acea moarte de care se făcea pe sine responsabilă, ci şi pentru că îi cunoştea arheologului mort ultimul secret, prezenţa unei femei în viaţa lui, şi preferase să tacă, la fel ca Haruk Marawak, de astă dată din precauţie. N-avea idee cum ar fi primit Carlos vestea conform căreia tatăl său avea o amantă.

Sau orice altceva ar fi fost Shasha Bayik.

— La Karnak – îi porunci şoferului, odată ce silueta lui Carlos Nieto se pierdu în depărtare.

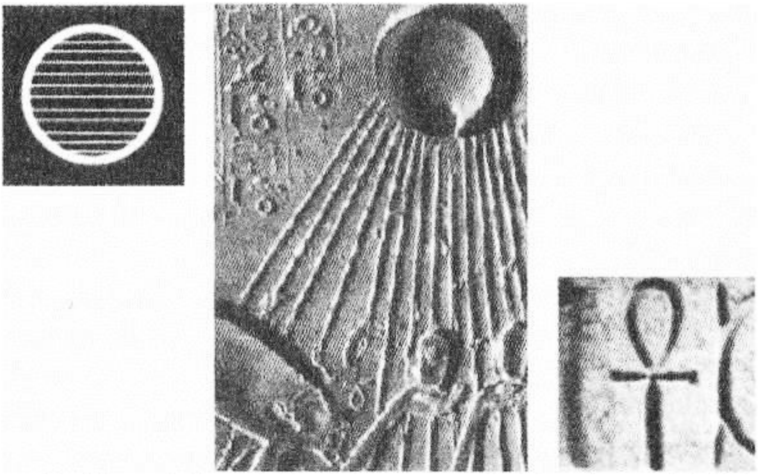
Drumul fu scurt. Templul din Karnak era la nord de Luxor, Teba în Antichitate. Impozanta lui siluetă şi

colonada se întrezăreau din multe direcţii, faţă în faţă cu Nilul şi cu insuliţele care îl marcau din loc în loc, la sud de Denderah şi de mitologia sa. Acela era un meandru impresionant al Nilului – de fapt singurul, căci fluviul devenea o mare linie dreaptă traversând pământul –, un soi de peninsulă lăsând la sud-est Valea Regilor, necropola din Teba. Acolo fiecare piatră, fiecare fir de nisip mustea de istorie.

Joa îi ceru şoferului să aştepte pe esplanada din faţa intrării. Un lung şir de magazine la stânga ei o surprinse din două motive: în primul rând din pricina aspectului sordid şi a îngustimii; în al doilea rând pentru că, văzând-o, în uşile acestora ieşi un roi de vânzători care o strigau să intre. Era singură. Prin preajmă nu se mai vedea niciun turist, poate din cauza orei sau fiindcă vapoarele de pe Nil nu-şi goliseră încă încărcătura.

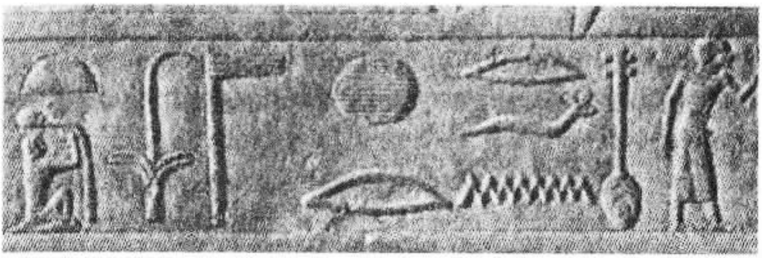
Trecu de magazine şi intră într-un monumental ansamblu, traversând dubla poartă exterioară principală şi apoi pe cea a lui Ptolemeu. Nu voia să se repeadă deja în căutarea coloanei unde era desenată crucea identică cu cea găsită în mormântul TT47. Voia să se pătrundă de acea minune. Avea nevoie de linişte interioară. Mai mult ca niciodată îşi dori ca David să fi fost alături de ea, ca să-l ia de mână, să-l simtă sau să-l sărute într-un colţ şi să lase un pic din ei înşişi în acea imensă poveste cioplită în piatră.

Când începură să sosească autocarele cu turişti, preferă să nu mai aştepte. Numără coloanele. Arheologii îi spuseseră că aceea care o interesa era a noua de pe rândul din stânga. Fiecare era diferită de celelalte şi, în ciuda faptului că erau expuse intemperiilor şi că rezistaseră peste veacuri, se aflau într-o stare minunată, cu toate că unora le lipseau anumite detalii sau lambriuri. Se opri la cea de-a noua coloană şi o înconjură, căutând crucea. Inima îi bătea mai repede ca de obicei şi ştia sigur că intuiţia era cea care îi accelera bătăile inimii.

Găsi crucea în partea de jos. Aidoma celei de la mormânt, însă mai mică, deşi cei patru zei erau recognoscibili. Din păcate abia dacă i se mai distingeau culorile, iar coloanei îi lipseau partea din dreapta şi cea de deasupra, aşa că era imposibil de identificat cadrul global în care se situa crucea. Pe partea stângă, imaginile pe care le observă erau diferite şi desenate în planuri distincte, două semne şi o stelă.

În partea de jos văzu o hieroglifă completă.

Trebuia să le copieze şi să afle ce semnificaţie aveau.

Se pregătea să-şi dea jos geanta atârnându-i în diagonală peste piept, pentru a scoate pixul şi o hârtie, când simţi prezenţa.

Adierea pericolului.

Avu timp să-şi întoarcă privirea înainte de a se ridica

brusc, fiindcă arabul pe care îl văzu la mai puţin de un metru distanţă, privind-o cu o expresie buimacă, era acelaşi pe care-l văzuse la Cairo după ce vorbise pentru prima oară cu Carlos Nieto, în timp ce căuta un *cybercafe* unde să descifreze semnificaţia biletului primit pe sub uşă. Îl recunoscu: treizeci şi ceva de ani, tunică albă, barbă mare…

Şi era acolo, în Karnak, la o eternitate de capitală.

— Ce vreţi? – îndrăzni să-l întrebe.

Se aştepta la orice, s-o rupă la fugă sau chiar s-o atace, dar nu să zbiere la ea. Ca un nebun.

Nu mai mult de zece secunde de zbierete, ochi injectaţi de sânge, trupul tremurând de furie, pumnii încleştaţi şi agitaţi ca nişte ghioage în dreptul feţei… Joa se lipi cu spatele de coloana templului. Nu îndrăznea să se mişte.

Din spatele arabului apăru un ghid turistic cu steguleţul său în vânt şi urmat de un întreg grup.

Ghidul spuse ceva cu voce tare.

Fu suficient pentru ca, de astă dată, presupusul agresor să o ia într-adevăr la fugă în direcţia opusă.

— *Are you OK?*

Joa încercă să se liniştească. Reuşi să-şi îndrepte atenţia spre bărbatul cu steguleţ, care, în ciuda înfăţişării egiptene, îi vorbea în engleză. Turiştii, cu toţii având tenul foarte alb şi părul deschis la culoare, poate nordici, urmăreau curioşi scena.

— Da, da, perfect, mulţumesc. Aţi înţeles ce spunea?

— Ochii impuri nu pot vedea, nici atinge cruce de la Nil.

— Spunea el asta?

— Da.

— Ştiţi ce înseamnă? – se îndepărtă de coloană pentru a-i arăta crucea.

— Nu – răspunse ghidul, cu o figură inexpresivă.

— Aţi mai văzut această cruce altundeva?

— Nu, nu, regret, însă eu ghid de puţin timp – zâmbi.

— Mulţumesc.

Scoase carneţelul şi copie cele două semne, stela şi hieroglifa. În timp ce făcea asta, se uită în dreapta şi în

stânga. Dacă acel arab o supraveghea, aveau să vină probleme mai grave decât o apostrofare. Ghidul şi însoţitorii lui îşi continuaseră periplul turistic. Termină de desenat în mai puţin de două minute şi băgă totul la loc în geantă.

Era timpul să plece de acolo.

Se îndreptă spre intrarea în templu.

Atunci îl văzu din nou, urmărind-o îndeaproape de pe cealaltă parte a colonadei, cu aceeaşi expresie plină de furie.

Joa încercă să localizeze un alt grup de turişti, cu scopul de a se amesteca printre ei, dar nu reuşi. De acum nu mai mergea, ci începu să fugă. După doar câţiva metri, îşi dădu seama că n-avea cum să iasă din Karnak înaintea urmăritorului ei. Asta nu-i lăsa prea multe opţiuni. Cea mai naturală era să caute ajutor. Dar, mai întâi de toate, să se ascundă.

Căută adăpost lângă una dintre marile coloane şi se întoarse.

Îl pierdu din ochi pe bărbat.

Cel mai apropiat grup de turişti era la aproximativ cincisprezece metri. Alţii, veniţi pe cont propriu, câte doi sau făcând fotografii singuri, cam la aceeaşi distanţă. Trase aer în piept ca s-o ia din nou la fugă, dar era deja prea târziu.

De astă dată instinctul n-o avertiză asupra pericolului.

Simţi un braţ în jurul gâtului. Apoi răsuflarea lui în ceafă. Dacă ar fi vrut s-o omoare, nu i-ar fi fost greu deloc. Îi auzi numai vocea, surdă, încărcată de ostilitate. O voce care venea din străfundurile urii.

Nu înţelese ce-i spunea.

Nu putea să se zbată. Nici măcar să se mişte cât să-i dea o lovitură zdravănă. Unica ei alternativă era să-şi reverse mânia.

Ceea ce şi făcu.

Rapid şi exploziv.

A fost ca şi când, deodată, i-ar fi străbătut arabului creierul cu propria ei minte, despicându-l. O docilă masă

de unt. Efectul se ivi imediat. Bărbatul îi dădu drumul din strânsoare şi scoase un geamăt de durere.

Joa se întoarse. Acum agresorul era în genunchi, cu mâinile la tâmple. Privindu-l fără să ştie ce să facă, văzu încă ceva, pe braţul lui drept, rămas descoperit după ce mâneca tunicii îi alunecase până la cot.

Un tatuaj cu o pisică.

Un Apărător al Zeilor, rang de străjer sau gardian. În rest îndeplinea toate cerinţele: era îmbrăcat în alb şi purta barbă.

De-acum nu mai erau o simplă legendă.

Arabul căzu la pământ, printre gemete.

Pentru ea fu suficient. Ştia că avea avantajul câtorva secunde preţioase şi porni din nou spre ieşire, cu viteza maximă pe care i-o permiteau picioarele – de gelatină cu puţin timp în urmă, dar acum iarăşi puternice şi ferme.

Trecu de cele două porţi, traversă curtea interioară cu magazinele şi localiză maşina în parcare, cu şoferul care dormea înăuntru. Fu de ajuns să intre, că îl şi trezi, brusc.

Ultima oară când privi în urmă, cu o secundă înainte ca automobilul să demareze şi să se îndepărteze, tot nu reuşi să-l mai vadă pe nebunul acela.

În minte auzi, ca un ecou, cuvintele pe care i le strigase prima dată: „Ochii impuri nu pot vedea, nici atinge crucea Nilului”.

16

Îl întrebă pe Mariano Pino, care o conducea înapoi la Luxor pentru a prinde zborul de ora cinci spre Cairo:

— Recunoaşteţi aceste semne, Mariano?

Arheologul aruncă o privire rapidă.

— Da, bineînţeles.

— Le-am copiat de pe coloana din Karnak, unde se află acea cruce identică cu cea din mormânt.

— Te interesează aşa de mult subiectul?

— Da – ridică din umeri, mimând indiferenţa. De obicei, tot ce e ieşit din comun mă fascinează, şi cel puţin acea cruce pare diferită…

— Numai ea? Ai rămâne uimită să vezi ce se descoperă în fiecare moment. Uneori mă gândesc că n-am făcut decât să săpăm cam cinci la sută din istoria Egiptului, strict exteriorul – Mariano Pino puse un deget pe circumferinţa cu raze orizontale. Acesta este discul solar ce reprezintă suflul vieţii, iar aceasta – făcu la fel în cazul crucii cu un nod în partea de sus – este cheia suflului vieţii, Ankh. Desenul tău din mijloc arată soarele cu razele sale şi pe faraonul care le primeşte, este hieroglifa care îi reprezintă viaţa şi de asemenea un simbol care trimite la divina şi eterna existenţă.

— Dar aceasta? – îi arătă hieroglifa cea mai mare.

— E vorba tot despre acelaşi lucru. Razele solare intangibile se materializează în simbolul cheii primite chiar din acel disc solar. Chiar aşa se scrie fonemul KH, ca reprezentare a suflării lui Dumnezeu. Ankh e reprezentat de multe ori ca obiect care provine direct din discul solar şi care îi este oferit faraonului, pentru ca acesta să poată administra viaţa între oameni. Cu alte ocazii este aşezat în mâinile zeilor ca simbol al vieţii eterne şi cheie a misterelor naturii, la fel cum fiinţa umană, microcosmosul, este cheia macrocosmosului. E una dintre formele cel mai

des întâlnite în mormintele, picturile şi hieroglifele egiptene.

— Atunci poate fi interpretată în multe moduri, nu-i aşa?

— Oricum doreşti.

— De exemplu, că în alte timpuri au sosit nişte fiinţe din spaţiu, lăsându-şi aici sămânţa – îi ieşi porumbelul, de parcă ar fi fost vorba de o glumă.

Mariano Pino îi aruncă o privire curioasă.

— Îţi place SF-ul?

— Nu în mod special, dar mă interesează toate teoriile care caută să ofere răspunsuri enigmelor lumii noastre.

— Păi toate acele teorii despre extratereştri sunt pură fantezie – îi spuse el categoric. Speculaţii menite să creeze false aşteptări şi indivizi capabili să răstălmăcească indiferent ce pentru a scrie cărţi extravagante, fiindcă numai de naivi care să înghită orice nu ducem lipsă.

Înţelese de ce Gonzalo Nieto nu împărtăşise nimănui din echipă ideile şi descoperirile sale.

Următorul ei indiciu era în Cairo, pe strada Maamura 37.

Peste câteva clipe ajunseră la aeroport. A doua vizită pe ziua respectivă. Fără alte preambuluri sau lungi cuvinte de rămas-bun. Ei nu o vedeau decât ca pe o copilă capricioasă – putea ea să tot fie fiica lui Julián Mir. Mai bine dacă scăpau de grija ei. Le fusese şi aşa îndeajuns de greu să înfrunte moartea colegului lor, în circumstanţe atât de dramatice şi de misterioase. Se îmbrăţişară lângă maşina de teren, Mariano Pino îi dădu numărul lui de mobil, în cazul în care ar avea nevoie de ceva, şi îşi urară toate cele bune. Pentru el, succes cu săpăturile la mormânt, iar ei, un zbor plăcut. Arheologul trase concluzia că următoarea ei destinaţie era Barcelona.

Apoi rămase singură.

Răsfoi câteva cărţi în librăria aeroportului, înainte de a trece de controlul de securitate, din nou exhaustiv, şi de a se îmbarca în avionul spre capitala Egiptului. Nu se miră când găsi şi câteva cărţi dedicate pisicilor, unul dintre simbolurile Apărătorilor Zeilor şi de asemenea ale lumii

egiptene, ca şi ochiul şi scarabeul. Acolo scria că pisicile au fost considerate o manifestare a zeiţei iubirii şi a sexualităţii: Bastet. Poate că Apărătorii Zeilor fuseseră mai drăgăstoşi în alte vremuri, pe când vegheau asupra moştenirii lăsate de vizitatorii stelelor, dar e clar că acum nu erau altceva decât nişte fanatici într-o lume care numai de fanatism nu ducea lipsă.

Avionul decolă cu zece minute întârziere. Ajunse în aeroportul din Cairo şi se gândi să meargă direct acasă la Shasha Bayik. Cu toate astea, pentru că avea cu ea o geantă de voiaj şi tot praful adunat după o zi întreagă, renunţă la idee. Luă un taxi şi merse întâi la hotel. O oră şi jumătate mai târziu, cu haine curate şi mai însufleţită, se urcă în alt taxi şi îi dădu şoferului adresa. Verificase deja pe o hartă a oraşului Cairo că nu era departe: de cealaltă parte a fluviului, imediat ce treceai de podul din Giza.

Lăsă în urmă, cu durere, piramidele, fără a le putea vizita deocamdată.

Pe strada Maamura, la numărul 37 era o căsuţă foarte simplă, cu două etaje, fiecare dintre acestea având acces individual, direct pentru cel inferior şi prin intermediul unei scăriţe laterale pentru cel superior. Shasha Bayik locuia la etajul superior, fiindcă în dreptul soneriei de jos figura alt nume. Urcă încet scăriţa, fără să facă zgomot şi totuşi fără să pară o hoaţă, şi sună. După o a doua încercare înţelese că posibila iubită sau prietenă a lui Gonzalo Nieto nu era acasă. Nu intenţiona să comită o spargere – dar, în faţa unei astfel de oportunităţi perfecte şi incredibile, nu se încumetă să-i dea cu piciorul: la capătul micului coridor lateral ochi o fereastră întredeschisă. Nu era vizibilă din stradă, însă de sus, da.

Nu stătu să se gândească de două ori.

Se asigură că n-o vede nimeni, îşi trecu un picior prin deschizătură, apoi corpul, şi intră fără probleme. Locul era la fel de simplu pe dinăuntru ca şi pe dinafară. O sufragerie sărac mobilată şi un dormitor cu un pat mare. În dulap, pe lângă ceea ce-i aparţinea stăpânei casei, găsi îmbrăcăminte bărbătească. Occidentală. Nu avu nici cea

mai mică îndoială că era pe măsura lui Gonzalo Nieto. Două cămăşi, două perechi de pantaloni, nişte comozi pantofi de gală, haine de casă… De asemenea, în baie văzu două periuţe de dinţi.

Lumea arabă nu mai semăna cu cea de altădată, chiar dacă era totuşi vorba de Cairo.

O femeie care locuia singură şi care ieşea cu un occidental.

Examină mai atent camera. Nicio fotografie. Nicio hârtie. Nici facturi, nici documente şi nicio informaţie revelatoare. Nimic. Era cea mai impersonală casă pe care o văzuse vreodată.

Sau un paravan.

Se gândi să iasă înapoi în stradă şi să se posteze în apropiere, în aşteptarea Shashei – asta în cazul în care avea să se mai întoarcă. Poate că greşise ieşind pe altundeva decât pe unde intrase. Abia apucă să deschidă uşa, fără să-şi ia nici cea mai mică măsură de precauţie, că îi şi apăru în faţă, urcând pe scăriţa exterioară.

Joa se înjură în gând.

Shasha Bayik nici măcar nu deschise gura.

Dar făcu ochii mari, lividă la faţă, apoi făcu stânga-mprejur şi începu să coboare, câte trei trepte deodată.

— Shasha!

Fu un strigăt inutil şi o regretabilă risipă de secunde. Când porni Joa, cea pe care o urmărea se afla deja la vreo zece metri, alergând cu o viteză incredibilă.

Era tânără, la vreo douăzeci şi trei sau douăzeci şi cinci de ani, şi bineînţeles o frumuseţe arabă, ochi negri, adânci, buze mari şi cărnoase, părul scurt sub baticul care îi acoperea capul, zveltă la trup – deşi hainele pe care le purta nu-i veneau deloc bine pe trup.

— Nu vreau decât să vorbesc cu tine, sunt singură!

Se gândi că poate nu ştia engleză, că Gonzalo Nieto îi vorbea în arabă.

Distanţa dintre ele nu se micşoră în următorul minut, ba dimpotrivă.

Avea s-o piardă.

Ieşiră de pe strada Maamura şi ajunseră pe o alta mai mare, mai populată. Primii curioşi care căscară ochii la urmărire nu schiţară niciun gest. Joa se temu ca nu cumva vreunul să se repeadă la ea ca s-o oprească. În fond şi la urma urmei, ea era străina. Bineînţeles că ar fi putut fi şi victima unui jaf.

Nu se repezi nimeni la ea.

Distanţa ajunsese de cincisprezece metri.

Se reduse la cinci atunci când Shasha se împiedică din pricina sandalelor şi îşi pierdu una, reuşind totuşi să-şi menţină echilibrul.

Asta o făcu să înţeleagă că era pierdută.

Mai continuă cursa vreme de încă un minut, deja cuprinsă de mâhnirea înfrângerii. Călcă pe ceva care o răni şi se sforţă să facă o săritură, pentru a nu cădea din nou. Încălţările de sport ale lui Joa erau ca nişte patine. Vreo şase persoane tinere, mai ales copii, alergau deja după cele două, curioşi să vadă cum avea să se termine totul. Un adevărat spectacol.

— Shasha! – gâfâi ea.

La un colţ, femeia schimbă direcţia. Îşi dădu seama prea târziu că intrase pe o străduţă înfundată, care se termina cu un zid dărăpănat dincolo de care nu mai era nimic. Se opri brusc şi, pentru că nu mai avea unde să înainteze, se întoarse. De acolo, cu faţa schimonosită de panică, o privi pe Joa.

— Nu-ţi fac… niciun… rău… – se opri la câţiva metri distanţă, trăgând aer în plămâni şi lac de transpiraţie din pricina cursei prin căldură. Vreau… numai… să vorbesc cu tine.

Shasha Bayik dădu din cap că nu.

— Te rog… – Joa întinse mâna dreaptă.

O luă şi mai tare prin surprindere decât atunci când apăruse în casă. Femeia privi în urmă, calculând parcă distanţa şi cât avea să mai dureze agonia ei până la lovitura de la capătul zidului. Apoi ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce şoptea ceva în arabă şi îşi dădea drumul în gol.

Aproape cu încetinitorul.

— Nu! – strigă Joa.

Făcu un salt, cu ambele mâini întinse, şi o prinse de haine, de partea de sus a bluzei ei largi.

Prietena lui Gonzalo Nieto rămase sprijinită, cu ambele picioare, de marginea zidului, într-un neverosimil unghi de patruzeci şi cinci de grade, prinsă de acele două mâini de fier.

Tatuajul, de această dată un scarabeu, se ivi deasupra încheieturii mâinii drepte.

— Nu, Shasha, nu – imploră ea.

Cântărea puţin.

Dar erau două voinţe.

Iar voinţa morţii se dovedi superioară voinţei vieţii, cu toate că întreaga energie a salvatoarei era investită în acel contact.

Nimeni nu le ajută. Se auzi un „Ooo…!” în faţa scenei total ieşite din comun.

În spatele lui Joa apăru poliţia. Doi bărbaţi. Crezu că aveau s-o ajute, că totul era sub control. Dar nu făcură altceva decât s-o înşface pe ea prima, probabil ca să se asigure că nu cade, înaintea Shashei.

O greşeală.

Întrerupseră fluxul energetic.

— Nu!

Cel de-al doilea poliţist întinse mâinile prea târziu.

Shasha Bayik îşi desprinse ambele picioare de pe marginea zidului şi se aruncă în jos.

Joa abia dacă avu timp să-i dea drumul, ca să nu se trezească şi ea trasă în gol.

17

Kafir Sharif o privea cu ochişorii lui perspicace, de parcă ar fi vrut să-i exploreze direct gândurile, răspunsurile pe care le căuta. Joa nu intenţiona să-i întâlnească privirea, dar – din moment ce acest lucru era inevitabil – se hotărî să-l înfrunte, sătulă de jocul cu pricina.

— Ce?

— Nimic, spuse poliţistul. Eu aşteptat.

— Şi ce anume aşteptaţi, să iasă soarele?

— Nu înţeles umor occidental.

— Nu era o glumă, bombăni ea.

Se aşternu din nou liniştea. Aceeaşi secţie de poliţie, acelaşi birou, acelaşi scaun. De data asta era şi mai rău: era direct implicată într-o moarte.

Se întrebă cum o fi într-o închisoare egipteană şi dacă „prietenii" americani aveau s-o scoată din încurcătură, chiar dacă era nevinovată şi nu voise decât să ajute, s-o împiedice pe Shasha să se arunce.

— Nu faceţi lucrurile simple la ele, domnişoară Georgina Mir.

— Ascultaţi, eu încercam s-o salvez. Poliţia dumneavoastră a fost cea care a dat cu bâta-n baltă.

— Martori spun că dumneavoastră foarte puternică.

— Fac sport.

— V-au văzut înălţându-vă de la pământ…

— Cum? – îşi dădu silinţa să nu se albească la faţă.

— Levitând – puse Kafir Sharif punctul pe i. Se spune aşa?

Nu-şi dăduse seama. Nu observase. Era prea concentrată în încercarea de-a o reţine pe femeie.

— Nu vorbiţi prostii.

— Eu nu. Martori.

— Se lăsa seara. Asta i-a indus în eroare. Drept cine mă luaţi?

— Nu ştiu. Spuneţi dumneavoastră.

— Uitaţi, dacă dumneavoastră v-aţi fi făcut treaba, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva.

— Treaba mea?

— Dacă v-aţi fi dus să-i interogaţi pe prietenii profesorului Nieto, aşa cum am făcut eu, aţi şti că arheologul avea o relaţie cu femeia aceea. M-am dus s-o văd, nimic mai mult. A fost singurul meu rol în această încurcătură. Doar că, văzându-mă, a rupt-o la fugă.

— De ce dumneavoastră nu anunţat pe mine?

— Nu mi-a trecut prin cap că ar fi implicată – minţi ea.

— Eu mă gândeam să-i interoghez pe prietenii profesorului mâine. Toate la timpul lor – oftă inspectorul.

— Ei bine, pe această femeie n-o mai puteţi interoga – îşi strânse buzele. A murit şi totul s-a terminat. Şi-a luat secretul cu ea. De ce nu v-aţi dus mai devreme să vă întâlniţi cu colegii lui, alături de care făcea săpături?

— Toţi au alibi. Poliţie de la Luxor confirmat că ei fost acolo noapte asasinat.

— Evident că niciunul dintre ei nu l-a omorât! Nu e vorba despre asta! – exclamă Joa exasperată.

Kafir Sharif nu schiţă un gest.

— Ce povestit prieteni de la profesor?

— Numai unul ştia despre această relaţie.

— Nume.

— Haruk Marawak.

— Ce a povestit domnul Haruk Marawak?

— Că Gonzalo Nieto se îndrăgostise de o egipteancă şi că era fericit. Stătea acasă la ea atunci când venea la Cairo.

— Poveste de dragoste?

— O capcană.

— Ce fel de capcană?

— Inspectaţi cadavrul, nu vreţi? Femeia aceasta are pe braţ un tatuaj. Un scarabeu. Vă spune ceva?

— Simbol egiptean.

— La fel ca pisica sau ca ochiul, la naiba! De asemenea simboluri ale Apărătorilor Zeilor! Un semn, un străjer;

două semne, un soldat; trei semne, un lider, un moştenitor direct al preoţilor din Antichitate! Şi eu îmi fac temele, domnule inspector Sharif!

Spuse „domnule inspector Sharif” cu acelaşi accent pe care îl utiliza el atunci când spunea „domnişoară Georgina Mir”, imitându-i tonul.

Întrecea măsura. Doar că era, pur şi simplu, sătulă.

Şi bătăioasă.

— De ce supărat?

— Pentru că dumneavoastră ştiţi mai multe decât spuneţi.

— Dacă ştiu, nu pot împărtăşi cu dumneavoastră. Dumneavoastră însă ar trebui să împărtăşiţi cu mine.

— Ceea ce şi fac, nu-i aşa?

Kafir Sharif o cântări cu privirea.

— Mai ştiţi şi altceva?

— În Karnak, cineva a încercat să mă omoare. Sau cel puţin să mă sperie.

Asta îl făcu să caşte ochii mari.

— Cine?

— Un individ care m-a urmărit aici, în Cairo. Tunică albă, barbă şi o pisică tatuată pe braţ. Alt gardian.

— Lăsat fantezii, vă rog.

— Alt gardian!

— Cum scăpat? – schiţă un gest de resemnare.

— Mi-a sărit în ajutor un grup de turişti. Atunci tipul a luat-o la fugă.

— Dumneavoastră exact precum pisică. Şapte vieţi.

— Vreau să merg la hotel – se abandonă ea senzaţiei de epuizare – , de acord? Am dat deja declaraţie. Femeia aceea s-a sinucis. Nu ştiu altceva în afară de ceea ce v-am spus, verificaţi. E rândul dumneavoastră să investigaţi cine era, dacă avea prieteni şi de ce a intrat în panică văzându-mă.

— Eu investighez, staţi fără grijă.

— O să-mi spuneţi ceva?

— Nu. Dar vreau să pun întrebare ultimă – spuse poliţistul.

— Vă ascult.

— Imaginaţi că Apărătorii Zeilor există, cum spuneţi dumneavoastră, sau că persoane copiat metodele lor sau creat din nou cult, da? Întrebarea mea este: ce anume găsit domnul Gonzalo Nieto pentru ca ei omorât la el?

Se apropia.

— Nu ştiu.

— El sunat pe dumneavoastră şi dumneavoastră venit, dar el moare.

— Exact. Dacă a găsit ceva, orice ar fi fost, l-au omorât înainte să-mi poată dezvălui.

— Comoară egipteană, domnişoară Georgina Mir?

— Mă îndoiesc.

— De ce v-aţi dus la Karnak?

— Turism. Cine rezistă să meargă acolo fără să viziteze Valea Regilor…?

Făcând câţiva paşi, Kafir Sharif se opri la fereastră. Priveliştea de afară nu era vreo minunăţie, dar el o contemplă de parcă ar fi fost prima oară când o vedea, pe îndelete, încercând să se joace cu ea, s-o prindă pe picior greşit.

Să fi levitat într-adevăr, pentru a o împiedica pe Shasha Bayik să sară?

Interogatoriul ajunsese la final.

— Ar fi mai bine să plecaţi – vocea inspectorului suna a avertisment. Dumneavoastră aduceţi probleme.

— Eu nu aduc probleme!

— Nu mai aveţi ce căuta aici – încetă să mai privească pe fereastră, întorcându-se din nou spre ea. Mâine?

— Deja e mâine – îi arătă ceasul. Trebuie să dorm. Şi vreau să văd piramidele. Imediat ce găsesc un bilet de avion, o s-o fac.

— Dumneavoastră bogată. Făcut rost bilet clasa întâi pe loc.

— Există vreo lege care să-mi interzică să rămân?

— Pot să vă închid din multe motive. Întoarceţi-vă acasă.

Să se întoarcă acasă.

Goală pe dinăuntru şi fără răspunsuri.

Nu vru să-i spună că asta nu o va face niciodată. Nu câtă vreme încă îi mai rămânea un as în mânecă.

Şi avea unul.

18

Se trezise deja, cu toate că nu se simţea în stare să se ridice din pat, când îi sună mobilul.

Se gândi la Esther. Trecuse mult timp de când nu-i mai dăduse telefon. Dar prietena ei cea mai bună probabil că se săturase deja de ea, de tăcerile şi de absenţa ei. Aplecându-se asupra ecranului, văzu numărul lui David şi oftă.

— Bună, dragule – pronunţă primele două cuvinte în continuarea acelui oftat.

— Te-am trezit?

— Nu, dar eram în pat. M-am culcat târziu.

— După un chef?

— Da, murmură ea cu falsă viclenie.

— Am o veste.

— Bună sau rea?

— N-aş şti să-ţi spun. Nicolás Mayoral a murit.

Judecătorul care o urmărise în Yucatan.

Nu simţi niciun fel de milă; curiozitate, în schimb, da. Murea prea multă lume.

— Cum s-a întâmplat?

— Un infarct.

Poate că sosise vremea să plătească pentru toate cele întâmplate cu un an în urmă în decembrie.

— Cum ai aflat?

— M-au sunat să-mi spună. Au văzut necrologul. Ştii că era o persoană puternică.

Procesă informaţia şi tăcerea deveni prea lungă. David o întrerupse.

— Cum te simţi?

— Nu sunt foarte sigură.

— De ce?

Dacă ar tăcea şi i s-ar întâmpla ceva, David n-ar şti nimic, nici de unde să înceapă. Dacă i-ar spune, ar fi în

stare să ia primul avion.

Şi se temea pentru el.

În sfârşit se hotărî.

— David, Gonzalo Nieto a găsit un simbol, în mormântul pe care îl inspectează echipa lui, care i-a atras atenţia. E o cruce stranie, încadrată de imaginea unor zei aflaţi în legătură cu stelele. Poate că n-ar fi fost nimic special dacă n-ar fi existat o cruce identică pe una dintre coloanele templului din Karnak, în Luxor. Aşa că m-am dus s-o văd: şi ea este inclusă în nişte picturi şi basoreliefuri care au legătură tot cu Soarele, cu viaţa, cu suflul creaţiei… În timp ce mă aflam la Karnak, un bărbat m-a atacat strigându-mi ceva de genul „ochii impuri nu pot nici vedea, nici atinge crucea Nilului”, cum mi-a explicat un ghid care m-a ajutat.

— Te-a rănit?

— Nu, n-a fost nimic, cred că nu intenţiona decât să mă sperie – îi ascunse adevărul –, dar era un Apărător al Zeilor. Avea un tatuaj cu o pisică.

— Deci există cu adevărat.

— Da. Nu cred că aşa, dintr-odată, un grup de nebuni a decis să le reînvie memoria.

— Dacă l-au omorât pe Gonzalo Nieto fiindcă a găsit această cruce a Nilului…

— Stai liniştit, bine?

— Cum vrei să stau liniştit?

— O să plec din Egipt şi gata.

— Slavă Domnului. Când?

— Ai răbdare, că încă n-am terminat.

— Mai urmează?

— Gonzalo Nieto a cunoscut o femeie, tânără şi atractivă, şi se pare că i-a căzut în mreje.

— Nu-mi spune că ai întâlnit-o! Ştie ceva?

— Făcea parte din sectă. Avea un alt tatuaj, de acelaşi fel cu al bărbatului. Altă militantă de rând.

— Deci i-au întins o cursă?

— Cea mai veche din lume. Un singuratic, dăruit muncii lui, care-şi pierde capul pentru o femeie tânără şi

tulburătoare. Ce vrei mai mult?

— Şi tu crezi că i-au întins cursa asta de ce…?

— Din cauza crucii Nilului, e clar. Cineva a aflat că se interesa de ea. Mi-au spus colegii lui că se dusese la Muzeul Egiptean din Cairo să investigheze. Ca să-i urmărească descoperirile, i-au aruncat momeala perfectă.

— Şi femeia aceea…?

— Din păcate nu mi-a spus nimic.

— De ce?

— S-a omorât.

— Cum adică s-a omorât?

— Ieri, când m-a văzut, a rupt-o la fugă şi s-a aruncat de pe un zid.

Tăcerea deveni apăsătoare.

— Joa, asta nu-mi place deloc. S-a sinucis? Ăştia sunt fanatici…

— Protejează poarta, David. Ştiu eu! Există, undeva. O poartă pentru a comunica cu stelele. Din păcate, singurul indiciu pe care-l am e acea cruce.

— Crezi că secta aceea a dăinuit peste veacuri… protejând moştenirea primilor vizitatori şi locurile pe care ei le consideră sfinte?

— Da.

— Sună prea fantezist, Joa.

— Dacă aş putea să le spun că eu sunt una dintre ei…

— Eşti nebună?

— Aş putea să le-o demonstrez.

— Au omorât un om, iar o femeie s-a sinucis văzându-se descoperită! Nici măcar nu ştii unde sunt, n-ai indicii!

— Poate Orion.

— Orion? – simţi înfiorarea lui David.

— Întreaga necropolă din Memphis, care aparţine celei de-a IV-a Dinastii, cea mai misterioasă din Antichitate, e o copie terestră a constelaţiei Orion.

— Şi asta ce înseamnă?

— Mereu s-a spus că, dacă ar exista extratereştri, e posibil să-şi aibă originile acolo.

— Aşa că egiptenii au reprodus constelaţia Orion pe

Pământ şi şi-au construit piramidele pornind de la ea.

— Exact.

— De ce tocmai această poartă, cum ai numit-o, n-a fost descoperită încă, precum piramidele?

— Ştii foarte bine că poate exista mult mai multă istorie îngropată sub pământul Egiptului decât ceea ce se vede deasupra lui. Şi Apărătorii Zeilor trebuie să fi avut mare grijă ca ceea ce era mai important să rămână necunoscut. Crucea Nilului e cu siguranţă cheia, un reper, poate chiar punctul concret situat pe o hartă.

— Atunci răspunsul e… în cer.

— Orion şi Sirius.

— De ce Sirius?

— E cea mai strălucitoare stea şi a avut o mare influenţă asupra vieţii egiptenilor. Se află în constelaţia Câinele Mare. O venerau fiindcă anunţa creşterea apelor Nilului şi recoltele bogate. Multe dintre temple au fost construite în aşa fel încât raza lui Sirius să lumineze încăperile interioare. Ştii de ce verii i se spune „caniculă”? Păi pentru că e perioada cea mai călduroasă şi coincide cu ieşirea heliacă a lui Sirius în Câinele Mare. Şi nu doar egiptenii sunt cei care o venerează, ci la fel au făcut şi dogonii în Mali, în celălalt capăt al Africii. Acel popor, care duce şi astăzi o viaţă primitivă, afirmă că provine de pe Sirius, că vizitatorii stelelor au venit de acolo. Pereţii lor tribali sunt plini de desene semnificative. Ce e într-adevăr extraordinar este că ei ştiau lucruri care n-au fost demonstrate decât după sute, chiar mii de ani, întrucât până în 1862 nu s-a descoperit că în realitate e vorba de două stele care călătoresc împreună, unite printr-o forţă gravitaţională reciprocă şi descriind o traiectorie în formă de spirală, fapt pe care dogonii îl cunoşteau deja. Cum? Nu se ştie, deşi s-a spus mai nou că misionarii francezi sunt cei care le-au furnizat informaţia.

— Lumea este în continuare împărţită între realişti, cei care se bazează pe ştiinţă, şi fantezişti, cei care speculează orice.

— Iar noi ştim adevărul.

— Joa.

— Ce?

— Când te întorci? Mai înainte spuneai că încă n-ai terminat.

— Astăzi o să merg la muzeu, să văd dacă cineva şi-l aminteşte pe profesor şi ştie ce anume cerceta el acolo.

— E ca şi cum te-ai da de gol!

— N-o să aibă timp, nu-ţi fie teamă. În plus, ei ştiu deja de existenţa mea. Dar eu nu sunt ca Gonzalo Nieto. Nu uita de puterile pe care le am. După ce investighez asta, voi pleca în Iordania.

Vocea lui David devenea din ce în ce mai surprinsă.

— Te duci… s-o cauţi pe fata iordaniană?

— Mai întâi pe ea, da. E cea mai apropiată. Apoi în India.

— De ce?

— Instinctul îmi spune că avem nevoie una de celelalte, că toate trei împreună putem reuşi.

— Joa, părinţii tăi au promis că se vor întoarce. Aşteaptă-i.

— N-am de gând să aştept. Dacă această poartă sau metodă de comunicare cu ei există, vreau s-o găsesc acum. Timpul nu se măsoară aici la fel ca în spaţiu, ai uitat?

— Mama ta e conştientă de lucrul ăsta.

— David, am mai vorbit şi altă dată despre asta, bine? – se simţi din nou cuprinsă de oboseală. Nu vreau să rămân pe loc, cu braţele încrucişate, prefăcându-mă că duc o viaţă obişnuită şi să uit de tot numai fiindcă pare imposibil. Şi nu-mi spune că te am pe tine. Ştiu deja că te am pe tine! Dar nu vreau să îmbrăţişez această fericire ştiind că, după o vreme, nu mi-ar mai fi de ajuns.

— Lasă-mă atunci să vin cu tine.

— Ţi-am spus că o să te sun dacă am nevoie de tine, dar acel moment n-a sosit încă.

— Uneori am impresia că mă îndepărtezi.

— Nu fi prostuţ. De fapt chiar am nevoie de tine.

— Ce vrei să fac?

— Când sosesc la Amman, cu cine pot să mă întâlnesc?

— Bărbatul care avea grijă de fiica furtunilor care s-a

născut în Iordania se numea Resh, Resh Abderrahim. Apoi s-a ocupat de fiica ei. Din câte ştiu, e un tip cumsecade. Dar, Joa, îţi poţi închipui o fiică a furtunilor în Iordania? Şi acum pe fiica ei adolescentă, singură?

— O ţară arabă în care femeia e supusă bărbatului.

— Tu ai spus-o. Şi vei merge acolo, aşa, ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic, să pui întrebări? Crezi că îţi va răspunde cineva?

— Când vine vorba de bani toată lumea e foarte comunicativă, ştii doar.

— Atunci ia-ţi mulţi cu tine, pentru orice eventualitate.

Joa se aşeză pe pat. Dincolo de terasa apartamentului ei, dimineaţa era foarte frumoasă. Trecuse mult timp de când vorbea cu el.

— David, nici măcar nu ştiu un lucru care acum mi se pare incredibil.

— Ce anume?

— Cum le cheamă pe ele, pe cele două… să spunem surori ale mele, ca să le numim într-un fel? Nu te-am întrebat niciodată.

— Amina Anwar e iordaniana. Tocmai a împlinit cincisprezece ani. Indira Pradesh e indianca, are douăzeci şi doi. O să te sun din nou astăzi sau mâine, când o să am toate datele.

— Prefer s-o fac eu.

Rămânea doar salutul de rămas-bun, întotdeauna cel mai greu. Chiar dacă ar fi vorbit zilnic de câte trei ori, ştiau prea bine că de fiecare dată ar fi fost la fel de dificil, pentru că aveau nevoie de cuvinte ce nici măcar nu fuseseră scrise.

Joa închise ochii.

— David, promite-mi că o să aştepţi să te sun eu şi că n-o să vii inopinat.

— Promite-mi tu că o să ai grijă de tine.

Tonul îi era plin de durere.

19

La recepţie se interesă de departamentul arhive şi documentaţie al muzeului şi o trimiseră într-o aripă separată de cele două etaje principale, unde erau amestecate comorile culturale ale ţării. Credea că va avea nevoie de vreun permis special, că va trebui să-i sune pe arheologii din Valea Regilor ca să garanteze pentru ea, dar trecu de două filtre şi se trezi înaintea unei uşi cu geam. O femeie o îndemnă să-l abordeze pe directorul arhivei, Reza Abu Nayet. Joa se pregăti să-şi folosească tot farmecul şi afişă un zâmbet larg înainte de a trece pragul respectivei uşi.

De cealaltă parte văzu o masă plină de hârtii şi un bărbat aşezat pe un scaun rotativ, costum occidental uzat, păr albicios, aproape gălbui, ochelari de miop, pungi sub ochi, obraji flasci…

Bărbatul ridică privirea.

Lui Joa zâmbetul îi îngheţă pe faţă.

— Dumneavoastră? – îl recunoscu pe bărbatul care – exact acolo, la muzeu – îi spusese să plece, după ce o convocase prin intermediul biletului ce conţinea cartuşul lui Tutankhamon.

— Ce căutaţi aici? – îi răspunse el, cu aceeaşi expresie de uimire întipărită pe chip.

— Voiam să…

N-o lăsă nici să termine fraza. Cu un gest nervos, se ridică şi se îndreptă spre ea, sau mai degrabă spre uşă. Scoase capul, se uită în dreapta şi în stânga, apoi o închise cu grijă. După aceea puse lanţul.

— Aţi înnebunit?

— Nu.

— Cine mai ştie că vă aflaţi aici? Aţi fost văzută intrând?

— Nu ştiu…

— Văd că nu vă lăsaţi până n-o să vă omoare! Şi pe mine

la fel!

— Nu credeţi că e cam târziu pentru a încerca să vă puneţi la adăpost?

— Ce vreţi să spuneţi?

— De ce nu mi-aţi spus acum o zi ce anume descoperise Gonzalo Nieto?

— Nimic!

— Nimic? – dădu din cap cu o urmă de furie. Femeia care se vedea cu Gonzalo Nieto s-a sinucis ieri, iar la Karnak un bărbat a încercat să mă atace. Ambii aveau câte un tatuaj pe braţ, ea un scarabeu şi el o pisică. Erau gardieni ai Apărătorilor Zeilor. Ei ştiu deja că am dat peste crucea Nilului, pentru Dumnezeu!

— Cine… v-a vorbit… despre ea? – se bâlbâi Reza Abu Nayet.

— Am văzut-o, în TT47 din Valea Regilor şi pe coloana din Karnak, la fel ca şi profesorul Nieto. Ştiu de asemenea că el venea aici pentru a căuta mai multe informaţii, date…

Directorul arhivei muzeului se sprijini de masă. Ochii lui de miop străluceau din spatele ochelarilor groşi. Joa se gândi că ar avea şaizeci de ani, poate mai mult. Mintea probabil că îi mergea la turaţie maximă, cu o viteză mult mai mare decât aceea de care avea nevoie pentru a-şi face răbdătoarea muncă. Pentru cinci mii de ani de istorie, o viaţă întreagă nu era de ajuns.

— Vă rog… – gemu el, epuizat.

— Atât de frică vă este de ei?

Bărbatul lăsă capul în jos. În el se dădea o luptă surdă. Joa ştia că n-avea să-i fie uşor să-l convingă să colaboreze, cu excepţia cazului în care îi oferea ea mai mult.

Şi, de astă dată, era pregătită s-o facă.

— O să vă povestesc ceva, domnule Abu Nayet. Ceva ce n-am mai povestit nimănui, ceva ce nu v-aş povesti nici dumneavoastră dacă n-aş avea într-adevăr nevoie să mă ajutaţi, înţelegeţi?

Arhivarul privea prin ea.

— Înţelegeţi? – repetă ea.

— Ce aţi putea să-mi povestiţi…?

— În 1971, vechii locuitori ai Pământului s-au întors din spaţiu. În mijlocul a cincizeci şi două de aprige furtuni care le-au mascat sosirea sub forma unor simple fenomene meteorologice, au lăsat cincizeci şi două de fetiţe nou-născute răspândite peste tot în lume. Mama mea a fost una dintre ele. Dintre aceste cincizeci şi două de copile, trei au avut la rândul lor câte o fiică, iar cele trei mame au dispărut fără urmă, de parcă misiunea pe care o aveau de îndeplinit ar fi fost transferată urmaşelor. Între 21 şi 23 decembrie anul trecut, la cincisprezece mii de zile de la sosirea lor pe Pământ, o navă s-a întors după celelalte patruzeci şi nouă de femei. Am mai rămas doar noi, trei necunoscute care nu ştim cine suntem şi de ce nu ne-au luat… De atunci, încerc să găsesc o modalitate de a intra în legătură cu ei – şi arătă în sus, dincolo de acoperişul muzeului. Tatăl meu a dispărut pe acea navă. Să spunem că „l-au acceptat” pentru că aşa a vrut mama mea, iar dragostea lor a depăşit toate obstacolele. Eu sunt singură şi voi face orice. Gonzalo Nieto mi-a spus că găsise o poartă de comunicare ori cheia care s-o deschidă. Iar aceasta este crucea Nilului.

Reza Abu Nayet o ascultase în tăcere.

Nu puse la îndoială nimic din ceea ce-i spusese. De-acum nu mai era cazul.

— Aşadar e… sigur? Nemaipomenit… – păru copleşit de o mulţime de sentimente.

— Mă veţi ajuta?

— Chiar cu riscul vieţii dumneavoastră?

— Eu nu sunt profesorul Nieto, vă asigur.

Omul nu mai fu în stare să se ţină pe picioare. Ocoli masa lui de lucru şi se aşeză din nou pe scaun. Privirea îi era pierdută peste maldărele de hârtii care o acopereau.

— De o jumătate de viaţă mă aflu aici – mărturisi el, mai degrabă pentru sine însuşi decât pentru ea. Citind toate astea. Există lucruri inexplicabile, iar altele… Întotdeauna am ştiut că mai este ceva, acolo afară şi aici de asemenea, dar asta…

— Nu mă credeţi nebună?

— Nu – răspunse sincer, căci o privea cu ochi istoviţi.
— Ce investiga profesorul Nieto?
— Mai întâi s-a purtat rezervat, fără să-mi povestească prea multe. Extrem de tipic pentru el. Dar, în cele din urmă, a fost nevoit să aibă încredere în mine. Căuta un loc unde să se vorbească despre crucea Nilului.
— L-a găsit?
— I-am arătat un vechi papirus găsit în secolul al XIX-lea. E unica referinţă.
— Pot să-l văd?
— Originalul se află într-o stare de deteriorare avansată. Am imaginea în computer.
Computerul ocupa o masă laterală. Reza Abu Nayet se ridică, făcu trei paşi şi se aşeză pe celălalt scaun. Îl porni şi căută o arhivă. Când o găsi, o deschise şi, cu ajutorul mouse-ului fără fir, trasă punctul exact în care se găsea obiectivul său.
Cea de-a treia cruce a Nilului pe care îi era dat lui Joa să o vadă apăru acolo, în mijlocul unei hieroglife.
Identică, până la cel mai mic detaliu, cu celelalte două.
— Papirusul original are cinci mii de ani vechime – se îndepărtă pentru ca ea să-l poată vedea bine, alături de întreg ansamblul din care făcea parte. Ţineţi cont de faptul că resturile cele mai vechi pe care am reuşit să le conservăm datează din anul 3250 înainte de Christos. Ultimele scrieri cu hieroglife sunt din anul 394 după Christos. Între 724 şi 712 înainte de Christos a apărut o modalitate mai simplă de a scrie, respectiv scrierea hieratică. Atunci hieroglifele au fost rezervate doar monumentelor.
— Ce s-a întâmplat în anul 394?
— Alexandru cel Mare a cucerit lumea şi în Egipt s-a impus limba greacă.
— Ce spune scrierea cu hieroglife?
— Spune că Zeul Soare a coborât pe Pământ pentru a deschide cu degetul său albia Nilului şi mai apoi şi-a lăsat suflarea aici, aproape de mal.
— Unde?

— Nu se specifică.

— Atunci crucea Nilului nu e un obiect, ci un loc. De asta vorbea Gonzalo Nieto despre o poartă ori o cheie. Crucea e cheia. Ne arată un punct pe o hartă... care nu există. Şi în acel punct se află poarta.

Pentru a vorbi cu ei...

— Puţinii oameni care cunosc această poveste cred în vechea explicaţie, cum că e doar o legendă şi nimic mai mult. Şi vă asigur că există atâtea...

— Unele dintre ele au probabil legătură cu sosirea extratereştrilor sau cu apariţia vieţii pe Pământ?

— Cunoaşteţi mitul originii lumii care apare în papirusul de la Anhai?

— Nu, recunoscu ea.

— În oraşul Jemenu, botezat de greci Hermopolis, a luat naştere povestea conform căreia lumea fusese creată de opt zei. Întru început, la origini, a existat un ocean cu patru perechi de zei, masculini şi feminini. Cei masculini aveau înfăţişare de broască; cei feminini, de şarpe. Într-o bună zi au ridicat un deal pe o insulă mitică, cea a Flăcărilor, iar în vârful lui au depus un ou fecundat de ei. Când oul s-a crăpat, zeul solar a apărut în chip de copil. Cu timpul, zeul solar şi ceilalţi au creat restul lucrurilor. Cei opt zei erau Nia şi Niat, Heh şi Hauhet, Kek şi Kauket şi, în cele din urmă, Nun şi Naunet. Fiecare pereche reprezenta o legătură cu crearea lumii: Heh şi consoarta lui, spaţiul infinit; Nun şi jumătatea lui, apa; Nia şi soţia lui, cele oculte; iar Kek şi perechea sa, tenebrele. În Teba, mai târziu, Nia şi Niat au fost substituiţi de către Amon şi Amonet. Aceste excelenţe, odată ce au creat soarele, s-au retras într-un loc sfânt ca să se odihnească: Medinet Habu.

— Frumoasă legendă, dar ce legătură are cu toate acestea?

— Apărătorii Zeilor îşi au originea în Medinet Habu. Medinet Habu este vechea Dyamet, sau Tyamet. Acolo se află templul mortuar al lui Ramses al III-lea. E situat în faţa actualului Luxor şi a fost unul dintre marile monumente ale epocii care marchează splendoarea Tebei.

Tot acolo se află şi templul lui Amon, ce corespunde Dinastiei a XVIII-a, şi Coloşii din Memnon, toate pe malul occidental al Nilului.

— Se ştie cu certitudine că acea sectă există în continuare acolo, prin împrejurimi, poate chiar în Luxor?

— Nu în mod precis. Medinet Habu a fost locul lor de origine, dar apoi s-au extins în tot Egiptul, până când li s-a pierdut urma şi s-au transformat în ceea ce au fost mereu, de atunci şi până în ziua de azi: o legendă. Una între atâtea alte legende care fac din ţara mea un loc aşa de special şi de magic. Adepţi se pot afla oriunde şi, chiar dacă există astăzi sau au renăscut, cu siguranţă au un conducător vizibil şi un nucleu pe undeva.

— Genial – se simţi trădată de propriile aşteptări.

— Ceea ce tocmai v-am povestit este cea mai importantă legendă despre originea lumii care există în ţara mea – se apără el. Dumneavoastră m-aţi întrebat dacă există vreo poveste care să facă legătura între apariţia vieţii pe Pământ şi Egipt.

— Să ne întoarcem în prezent – Joa încercă să-şi pună din nou ordine în gânduri. Gonzalo Nieto a desenat constelaţia Orion.

— Necropola din Memphis, da.

— Credeţi că a făcut-o gândindu-se că acolo se afla crucea Nilului?

Arhivarul căzu iar pe gânduri. Avea o mină serioasă, dar pe chip i se citea înclinaţia spre punctul de vedere ştiinţific. Un mister de nerezolvat, uitat, infim, care deodată se transforma în ceva mai mult, ceva pasionant şi revelator.

— Ştiţi cât teren ocupa necropola, de la Abusir până la Abu Roasch, cu Giza în centru?

— Da, mult. Dar cu siguranţă cineva cunoaşte punctul exact în care se află poarta.

N-a fost nevoie să pronunţe numele.

Apărătorii Zeilor.

Iar ei n-ar dezvălui-o niciodată; dimpotrivă, ar ucide vreme de încă cinci mii de ani ca s-o ascundă şi ar muri

înainte să deschidă gura.

— Dumneavoastră şi profesorul Nieto aţi examinat tot ce e legat de Dinastia a IV-a?

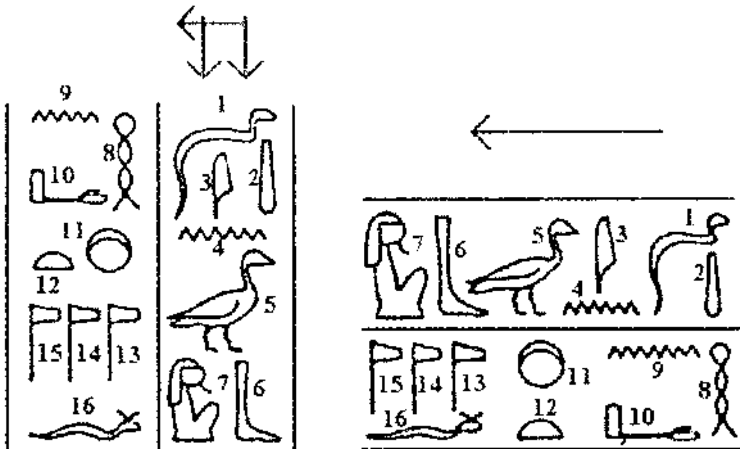
— Se ştiu foarte puţine despre Dinastia a IV-a, domnişoară. S-au evaporat în chip misterios. Tot ce avem în legătură cu ea sunt speculaţii, legende, supoziţii…

— Suntem urmaşii vechilor civilizaţii – zise Joa. Populaţia maya, egiptenii, dogonii… afirmă că vin, într-un fel sau altul, din stele. Niciodată nu s-a dat crezare acestei teorii, evident. Cei care au scris cărţi profitând de aceste mistere au fost etichetaţi drept oportunişti. Dar eu sunt dovada vie. Mama mea a fost una dintre fiicele furtunilor. Nu pot să cred că nu există undeva ceva îngropat, o urmă. Această cruce a Nilului este prima care îmi confirmă crezul, şi nu voi avea odihnă până când n-o voi găsi.

— Profesorul Nieto a examinat multe documente, chiar aici, pe acest computer, şi n-a găsit nimic.

Joa căută istoricul ultimelor fişiere şi arhive deschise. Nimic nu făcea referire la ceea ce o interesa. Fixă din nou ecranul cu privirea.

Cu ajutorul tatălui ei, căpătase o brumă de cunoştinţe privind modul în care se interpretează o hieroglifă. Până la Dinastia a XI-a, textele apăreau pe coloane. Începând cu a XII-a, s-a utilizat linia orizontală. Sistemul de scriere cel mai uzitat era de la dreapta la stânga, deşi uneori, din raţiuni de simetrie sau alte considerente, putea fi şi invers, de la stânga la dreapta, aşa cum se proceda în prezent în cea mai mare parte a lumii, cu excepţia ţărilor arabe sau orientale. Egiptenii nu lăsau goluri. Dacă o figură era mică şi exista loc deasupra sau dedesubtul ei, puneau alta.

Etapa cea mai veche a scrierii egiptene a fost apariţia pictogramelor, care reprezentau o realitate vizibilă, şi a ideogramelor, care reprezentau idei. Acest sistem s-a dovedit până la urmă foarte limitat, fiindcă era complicat să povesteşti un fapt cu ajutorul acelor semne, şi cu atât mai dificil să exprimi fraze întregi sau timpuri verbale. Pentru ca scrierea să se perfecţioneze, s-a renunţat la partea vizuală a unora dintre pictograme, astfel ca semnele să echivaleze cu sunetul cu care erau pronunţate, adică au devenit fonograme. Cel mai dificil aspect era existenţa unor cuvinte care, deşi nu se scriau la fel, aveau aceeaşi pronunţie, astfel că a fost necesară combinarea fonogramelor cu ideogramele. Scrierea egipteană avea mai mult de opt sute de semne. Lui Jean-François Champollion i-au trebuit douăzeci şi trei de ani pentru a descoperi asta, plecând de la piatra din Rosetta.

Joa simţi că bărbatul o fixa cu privirea.

Încetă să se mai uite la ecranul computerului şi se pregăti să-l înfrunte.

— Sunt o fiinţă umană – spuse ea. Dar una specială.

— În ce sens?

— Pot să fac anumite lucruri.

— De asta aţi spus mai devreme că dumneavoastră nu sunteţi profesorul Nieto?

— Da.

— Mereu am crezut că Apărătorii Zeilor nu există, că fac parte din istoria ocultă a Egiptului – schiţă un gest de suferinţă. Până acum.

— Nu cred că vă vor face nimic dumneavoastră.

— Nu se ştie cât de mulţi sunt. Nu-mi fac griji pentru mine.

— O să vă las numărul meu de mobil şi adresa de e-mail. Eu mâine plec. În caz că mai găsiţi ceva…

— Unde plecaţi?

— În Iordania.

— Veţi continua să căutaţi?

— Da.

— De ce Iordania?

— Acolo trăieşte una dintre „surorile mele vitrege”. Ceva îmi spune că am nevoie de ea.

— Şi în caz că o găsiţi, o să vă mai întoarceţi?

— Da.

Nu mai rămâneau multe de spus, cu excepţia faptului că urma să petreacă ore în şir căutând încă o dată prin aceleaşi documente prin care căutase deja, fără succes, Gonzalo Nieto.

Mai avea un singur lucru de făcut înainte de a pleca din Cairo.

20

Vizitarea piramidelor o emoţionă. Îi era greu să plângă, dar îi fu imposibil să nu o facă, văzându-le.

Keops, care a fost multă vreme cea mai înaltă construcţie din lume, era o infinitate de mari pietre. Era uimitor să-ţi imaginezi cum o ridicaseră, oricât te-ai fi gândit la miile de sclavi muncind fără încetare, an după an. Turiştilor le era permis accesul, cel puţin pe o primă rută, aşa că îşi asumă rolul de turistă şi coborî în galerie, simţindu-se mică şi neînsemnată. O furnică pătrunzând în tunelul istoriei.

Ieşind din nou la suprafaţă, o bună bucată de vreme rămase aşezată pe pietrele acelea. De acolo privi lumea în alt mod, dintr-o altă perspectivă. Uneori încerca să-şi imagineze cum o fi lumea vizitatorilor din stele, fiinţele care le lăsaseră pe fiicele furtunilor pe Pământ. Câteodată visa la o altă Terra, la fel de frumoasă ca şi a ei, locuită de fiinţe umane evoluate şi strălucind undeva în spaţiu. Alteori însă, ceea ce vedea în fanteziile ei n-avea nicio legătură cu asta. Să aibă oare ei trup? Să fie entităţi organice? Esenţă? Doar energie? Cum să-ţi imaginezi ceva atât de special şi, în acelaşi timp, atât de… înfricoşător?

Poate că Hank Travis avea dreptate şi, prin intermediul creierului ei, se putea „vedea” lumea strămoşilor săi.

Şi dacă Imhotep îngropase cartea pe care, conform poveştii, i-o dăruise zeul Toth, sub una dintre acele piramide?

Şi dacă însăşi poarta către stele, simbolizată de crucea Nilului, era acolo, aproape de ea?

Se resemnă în faţa inevitabilului. Dacă aşa era, n-avea s-o găsească în veci. Deja nu mai era vorba despre Apărătorii Zeilor, ci despre ceva imposibil.

Hotelul ei se afla de cealaltă parte a esplanadei. Îl vedea de acolo. Nenorocirea era că oraşul Cairo ajunsese până la

piramide. Ultimele construcţii alcătuiau o graniţă. Fotografiile care înfăţişau mereu piramidele Keops, Kefren şi Mikerinos ca ridicându-se din mijlocul deşertului erau false. Erau făcute chiar din oraş. Puteai vedea realitatea implacabilă acolo, la faţa locului.

Avu o senzaţie neplăcută.

Înserarea fu un moment foarte frumos.

Trebuia să cineze, să aşeze sumarul bagaj în genţi, să doarmă şi să se relaxeze. Măcar de data asta nu era nevoie să se trezească dis-de-dimineaţă. Găsise un zbor către Amman la prânz. Şi, înainte, trebuia să îl sune pe David, pentru ca el să-i dea ultima informaţie despre Resh Abderrahim şi despre copila iordaniană. Voia de asemenea să cumpere cărţi despre Egipt şi să afle cât mai multe lucruri despre trecut. Pentru început, să înveţe numele tuturor zeilor. Dacă Haruk Marawak nu i-ar fi descris aşa de bine pe cei patru care apăreau de cele patru părţi ale crucii Nilului, poate că i-ar fi lipsit o informaţie valoroasă. Cunoaşterea terenului era un lucru esenţial.

Nu-i veni uşor să părăsească acel vestigiu al unui trecut impresionant.

Chiar înainte să plece, se mai gândi la un singur lucru, la Imhotep, constructorul piramidelor.

Să-l fi trimis ei?

Să fi existat şi alte fiice ale furtunilor pe parcursul secolelor trecute?

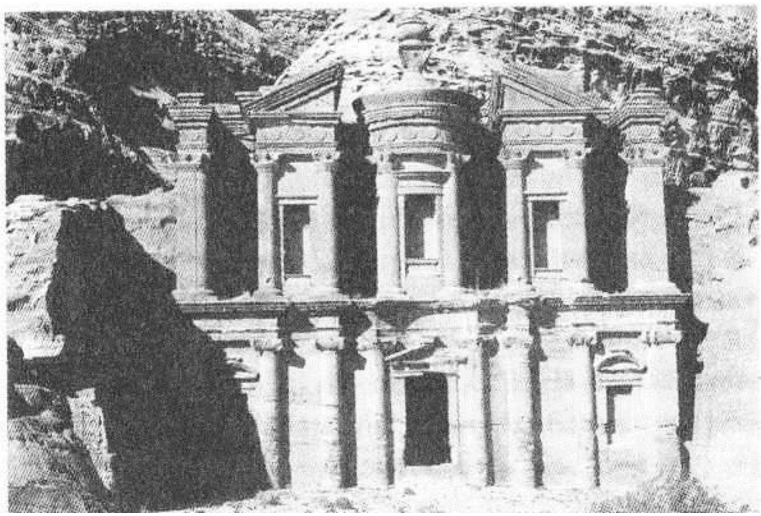
Joa mângâie piatra pe care stătea şi apoi se ridică.

— Am să mă-ntorc, le spuse.

PARTEA A DOUA

Iordania

(de la 5 la 7 aprilie 2013)

21

Resh Abderrahim era un bărbat la vreo patruzeci de ani, cu ochi trişti şi mustaţă deasă, rotund la trup şi îmbrăcat foarte simplu. O aştepta la poarta terminalului în aeroportul din Amman, capitala Iordaniei, ţinând în mână un carton cu numele ei. Îi întinse mâna, atent şi îndatoritor, şi fără alte demonstraţii de afecţiune o conduse mai întâi la un punct de schimb valutar, iar apoi la unul dintre ghişeele pentru închirieri de maşini, căci el venise până acolo cu autobuzul. Aeroportul Internaţional Regina Alia era unul militar, astfel că o duzină de ochi în uniformă le urmăriră paşii în fiecare clipă. Faptul de a se afla într-una dintre ţările cu un rol-cheie în echilibrul precar ce transforma Orientul Mijlociu într-un permanent butoi cu pulbere o determină pe Joa să simtă un fior de nelinişte traversându-i stomacul. Pentru ea Iordania însemna, mai presus de toate, Petra. O altă minune a lumii, oraşul construit în piatră, sculptat în piatră, vestigiu al unor vremuri pierdute în cotloanele Istoriei.

Iordanianul încercă să fie amabil, căutând subiecte banale de conversaţie.

— Drum bun?

— Da, mulţumesc.

— Mai cald aici ca la Cairo?

Măcar ştia cine era ea. Felul în care o privea – ca şi când dintr-o clipă într-alta ar fi putut să se-nalţe în zbor sau să-i pătrundă în minte pentru a i-o explora – aproape că o făcea să zâmbească.

Nu mai schimbară nicio vorbă până când, aflată deja la volanul automobilului în drum spre Amman, Joa profită de timpul pe care-l avea la dispoziţie.

— Vă deranjează dacă încep eu?

— A, nu, în niciun caz! – consimţi hotărât.

— Continuăm în engleză sau poate preferaţi franceza…?

— Engleza bună, da.

Pentru o clipă, felul său de a vorbi îi aminti de Kafir Sharif.

— Spuneţi-mi ce ştiţi despre mama Aminei, vă rog.

— Numele ei era Munha. Când aflat că ea fiica furtunii, eu avut grijă. Bun paznic. Dar aici e teritoriu dificil, mereu conflicte. Munha avut familie în deşert, lângă Siria şi lângă Israel. Nu întotdeauna bun un loc, nici mai bun următorul. Graniţele explodează. Ea a fost violată de soldaţi israelieni. Omorât părinţii. Are fiică singură şi îngrijit la ea sora mamei ei.

— Mătuşa ei.

— Mătuşă, da – aprobă el recunoscător. Ziua de 15 septembrie 1999, Munha dispare.

— La fel ca mama mea; îmi imaginez că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu mama copilei indiene.

— Amina avea un an atunci. Foarte mică. Nimeni nu ştie nimic. Nu e decât orfană, victimă de la nenorocire. Mătuşa ei nu vrea fetiţa. Pentru ea, fiică de la duşman sionist, pentru că nu seamănă cu Munha. Trăsături aproape albe. Amina creşte şi curând vin comentarii, zvonuri. Face lucruri ciudate. Unele extraordinare. Nu place la oameni. Într-o zi, mătuşa săturat la ea şi medicii internat Amina la ospiciu. Numesc la el sanatoriu boli mintale, dar e ospiciu, da. Puţine zile după, locul ia foc – schiţă un gest expresiv, întinzându-şi cele zece degete de la mâini şi agitându-le. Nu este alt loc pentru moment unde să ducă pe Amina şi se întoarce la mătuşa ei, în custodie. Atunci venit mare problemă.

— Ce „mare problemă”? – îl încurajă ea, văzând că se opreşte.

— Amina vindecă fetiţă foarte bolnavă. Fetiţă care e pe moarte. Amina pune mâinile aşa – şi le aşeză pe piept –, iar bolnava făcut bine. Atunci circulă zvonul că ea… cum se spune…?

— Vrăjitoare?

— Vrăjitoare, da. Dar şi sfântă. Multă lume vrea s-o vadă. Mătuşa vede afacere. Autorităţi nu. Autorităţi vin,

prind şi duc la alt ospiciu. De data asta nu arde: evadează. Întârzie, dar evadează. Pare imposibil, însă aşa e – repetă, ca să fie clar –: evadează.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu luni în urmă. An trecut.

— N-aţi mai primit veşti de la ea?

— Nu.

Îşi stăpâni iritarea. Instinctul o adusese până acolo. Era cel mai bun sprijin al ei.

— Cu viaţa pe care a dus-o…, nu mă miră că nu se lasă văzută – oftă ea.

— Pierdut urma.

— Întotdeauna rămâne ceva, Resh – îşi organiză gândurile. Aţi vorbit cu cineva de la ospiciu?

— Da, şi nu zic nimic.

— Locul ăsta e aici, în Amman?

— Da.

— Atunci să mergem să-l vedem.

Iordanianul se miră de propunerea ei.

— Nu preferaţi să vizitaţi înainte hotel?

— Nu.

— Bine, cedă el.

Mergeau pe o şosea dreaptă, pe marginile căreia nu se putea vedea mai nimic. Majoritatea caselor aveau construit parterul, în timp ce coloanele sau stâlpii se ridicau cu fiarele ieşind din cofraje în partea superioară, în aşteptarea adăugării unui al doilea etaj atunci când familia urma să se mărească sau din orice alt motiv ar fi fost nevoie. În depărtare, Amman era un oraş alb, decupat pe parcursul drumului de uşoare unduiri ale terenului.

— Resh…

— Da, domnişoară?

— Aţi văzut vreodată acest cristal în posesia Munhei? – îl scoase de sub cămaşa ei largă.

— Nu.

— Deci nu ştiţi nici dacă Amina îl poartă?

— E important? – vru să ştie Resh Abderrahim.

— Foarte important, pufăi Joa, adăugând: foarte.

Prima parte a interogatoriului ei se termina acolo.

22

Nu mai vizitase niciodată un ospiciu. Nu fusese niciodată nevoită să-şi imagineze unul. Tot ceea ce ştia despre ele în general, de preferinţă din filmele americane, era sinistru.

Dacă n-ar fi fost decât sinistru, Al Sawwan Urdun ar fi fost cu siguranţă un hotel de lux.

Mai întâi crezu că era vorba despre o clădire în demolare. Când Resh îi spuse că ajunseseră la destinaţie şi opriră maşina la intrare, se uită mai atent. Avea nevoie de reparaţii urgente în toate sensurile posibile, începând cu zidăria şi terminând cu vopseaua. Dar starea exterioară era încă acceptabilă. Interiorul, nu. Mai degrabă decât un centru medical, părea o groapă cu deşeuri. O cuprinse un sentiment de totală depresie. Pentru prima oară după zile bune, mintea i se încordă la maximum, de parcă ar fi fost o antenă capabilă să capteze întreaga suferinţă cuibărită între zidurile acelea. Chiar şi suferinţa pe care o găzduiseră în trecut şi care rămăsese întipărită în ele. Simţi urlete de durere, vidul nebuniei, neputinţa tuturor acelora care, într-un fel sau altul, erau conştienţi de starea lor. Dacă cineva reuşea să iasă de acolo întreg la minte, merita să i se facă statuie.

Întrebară de directorul centrului, fiindcă Resh îşi aduse aminte că era un bărbat. Un infirmier le spuse să urce la etajul întâi şi să mai întrebe acolo. Făcură asta de trei şi apoi cineva îi conduse într-o săliţă unde aşteptară vreo zece minute ca un alt infirmier să se ocupe de ei. Părea că nu erau femei acolo. Tovarăşul ei îi spuse că se aflau în zona pentru bărbaţi. Infirmierul îi întrebă de ce doreau să discute cu directorul şi, apropiindu-se de Resh, o privi pe Joa cu o totală neîncredere. Resh răspunse că ea era o persoană importantă şi că directorul ar fi foarte interesat s-o cunoască. Atunci când era nevoie, paznicul iordanian

îşi arăta nu numai abilităţile de convingere, ci şi curajul. Infirmierul se hotărî să nu rişte şi cedă în faţa evidenţei.

Două minute mai târziu intrau într-un birou care, deşi sumbru, măcar dispunea de cele necesare, două mici fotolii, o masă şi o fereastră care dădea spre o grădină decent îngrijită, dar fără arbori.

Directorul de la Al Sawwan Urdun avea între cincizeci şi cinci şi şaizeci de ani, pielea arsă de soare şi o figură ermetică. Să ai de-a face cu bolnavii mintal probabil că nu era existenţa ideală. Să-i vindeci, în schimb, da. Însă totul acolo dădea mai degrabă impresia de închisoare, de detenţie pe viaţă, decât de o cale de a-i readuce pe oameni înapoi în lumea celor întregi la minte, asta presupunând că această lume se afla într-adevăr în exterior.

Nu vorbea engleză, nici franceză. Doar arabă. Conversaţia urma să se desfăşoare pe trei canale, cu tot riscul pe care o asemenea metodă îl presupunea. Cei doi bărbaţi schimbară primele cuvinte – mai degrabă priviri piezişe, în timp ce responsabilul instituţiei o privea cu atenţie pe Joa.

— Spune că-şi aminteşte de mine.

— Atunci ştie deja motivul pentru care am venit. Spune-i că o căutăm pe Amina Anwar şi că voi plăti gras orice informaţie.

— Să spun asta?

— Da.

Resh îi traduse directorului.

Acesta o privi şi mai intens pe Joa.

Ea îi înfruntă privirea.

Următoarea frază a bărbatului fu mai degrabă scurtă, seacă. Nu părea jignit, ci prudent.

— Spune că a dispărut.

Joa n-avea chef să se certe. Schimbase îndeajuns de mulţi bani încât să poată rezolva micile conflicte, dar nu şi pentru şpăgi la nivel înalt. Cu toate astea, nu voia să piardă timpul. Ceea ce o interesa era mult mai important decât nişte monede în plus sau în minus. Îşi scoase carnetul de cecuri şi scrise în el o sumă. Lăsă în alb căsuţa

cu numele beneficiarului şi-l semnă. Apoi i-l puse gazdei pe masă, îndreptat spre el.

Directorul ospiciului nu îl atinse.

Dar văzu cifra.

Ochii îi străluciră.

Se apropie din nou de Resh.

— Zice că de ce aşa importantă Amina pentru dumneavoastră.

— Spune-i că e posibil să fie sora mea. Şi mai spune-i că cecul acela e la fel de bun ca banii-gheaţă. Poate să-l încaseze la orice bancă, pe numele lui sau al instituţiei.

Îi traduse în arabă ceea ce spusese Joa şi apoi se făcu linişte.

Cinci secunde.

Putea să-i dea afară în şuturi sau…

Bărbatul întinse mâna, băgă cecul în buzunar şi, fără să-şi schimbe expresia dură, ridică din furcă telefonul din dreapta sa. Pronunţă câteva cuvinte.

— O sună pe infirmiera-şefa, secţia pentru femei – o informă Resh.

Aşteptară. În linişte. Câteva minute cu siguranţă neplăcute.

Mintea lui Joa continua să capteze suferinţă. De zile întregi nu mai încercase să pătrundă în minţile celorlalţi, pentru a nu ajunge apoi s-o facă din inerţie şi să înnebunească ascultând conversaţii sau gânduri străine. Acolo însă totul curgea liber, cu o brutală intensitate.

Cu cât plecau mai repede, cu atât mai bine.

Infirmiera-şefa era o femeie de aproape patruzeci de ani, deşi purta pe chip cicatrici care aveau cauze mai grave decât vârsta. Se îndreptă spre superiorul ei cu un respect şi o supunere absolute, cu mâinile împreunate înainte, cu capul plecat, fără a-l privi direct în ochi. Ascultă în tăcere spusele acestuia şi apoi îi privi pe oaspeţi, mai ales pe Joa.

— I-a cerut să ne povestească ce ştie despre Amina, zise Resh.

Femeia vorbi vreme de un foarte lung minut. Părea generoasă cu explicaţiile. Joa întrezări un licăr de speranţă

atunci când tovarăşul ei dădu din cap de câteva ori şi zâmbi. Traducerea nu se lăsă aşteptată.

— Amina era retrasă şi misterioasă. Nu vorbea. Trăsături occidentale, albă. Asta aici era ca blestem. Se uita întotdeauna cu o privire fixă. Uneori speria.

— Speria?

— Speria, da. Celelalte paciente păstrau distanţă. Nu voiau să se apropie de ea. Se întâmplau lucruri ciudate.

— Ce fel de…?

Resh ridică mâna, stăpânindu-şi emoţiile.

— Amina citea gânduri de la celelalte. Multe spun că muta lucruri. O numesc diavol. Numai un prieten aici, un băiat, un pic mai mare ca ea. Mereu împreună în curte comună.

— Cum îl cheamă pe acest băiat?

Resh o întrebă pe infirmieră.

— Hussein Maravi. Schizofrenic.

— Aş putea vorbi cu el?

Răspunsul la întrebarea ei o făcu să ridice din sprâncene.

— Ei fugit împreună.

Amina n-avea unde să se ducă. Deodată intervenea neprevăzutul: un element nou.

Poate dragostea.

— Ce ştiţi despre acel tânăr?

Acum răspunsurile infirmierei şi traducerile erau rapide.

— Trăia în Aqaba.

— Familie?

— Nu.

— Vreun nume, vreun indiciu…?

Infirmiera dădu din cap la auzul întrebării lui Resh. Vorbea araba cu o anumită muzicalitate.

— Spune că Hussein povestea mereu istorii despre Petra. A promis că va duce pe Amina. În Petra Hussein are prieten, ghid de turişti. Prieten condus pe turişti pe catâr până la Mănăstire.

— Altceva nu mai ştie?

Întrebarea şi răspunsul veniră repede.

— Nu. Zice că-i pare foarte rău.

— Întreab-o dacă i-au investigat evadarea.

Răspunsul nu-l dădu ea, ci directorul centrului, redevenind stăpân pe situaţie.

— Zice că ei nu poliţişti, doar medici. Au raportat fuga şi asta a fost tot.

— Şi poliţia? Le-a dat vreo informaţie după aceea?

Tăcerea fu mult mai grăitoare decât o mie de cuvinte.

Joa înţelese că nu mai aveau nimic de făcut acolo.

Despărţirea se desfăşură rapid. Ei voiau să plece, iar directorul voia să termine odată cu interogatoriul. Nici măcar nu le ură succes în căutarea Aminei. Poate că inima îi era la fel de împietrită precum chipul. Le întinse mâna şi atât. Infirmiera fu ceva mai afectuoasă. Îi zâmbi lui Joa cu modestie. Ea îi conduse până la poarta spitalului, de unde se vedea maşina. Odată cu ultimul pas, Joa lăsă în urmă şi durerea.

Vocile însă, nu.

Şi-o închipui, suferind, pe Amina stând acolo.

Deodată îşi aminti ceva.

— Resh, întreab-o dacă a văzut-o vreodată pe Amina cu un cristal ca acesta.

De fapt nici n-ar fi fost nevoie ca paznicul să formuleze întrebarea. Femeia făcu ochii cât cepele văzându-l. Recunoscându-l.

— Zice că da. Amina avea unul identic, tot la gât. Imposibil să i-l iei.

— Bine, oftă Joa.

Două cristale.

Ceva îi spunea că ăsta era un lucru bun.

Dacă şi Indira Pradesh avea unul la fel de la mama ei…

Atunci ce?

Infirmiera rosti ultimele câteva cuvinte. Joa aşteptă traducerea.

— Zice că Amina nu nebună. Foarte singură, da, dar nu nebună. Ea e foarte inteligentă. Mult. Coeficient intelectual incredibil. Vorbeşte limbi şi n-are decât puţini ani. Nu studiază, dar ştie. Fată specială. Fată unică. Multă

personalitate. Indestructibilă. Nimeni nu se pune cu ea.

— Mulţumesc.

Îşi zâmbiră din nou. De data asta, Joa scoase nişte bani din geantă. I-i puse femeii în mână. Ea vru să îi înapoieze. Dădu din cap că nu, iar pe chip i se întipări o expresie îndurerată. Joa fu categorică.

— Spune-i să le cumpere ceva pacienţilor cu ei, să dea o petrecere în cinstea Aminei.

Femeia acceptă banii.

Se despărţiră de ea la poarta ospiciului şi ajunseră la maşină. Joa se aşeză la volan, porni şi lăsară repede în urmă acel loc. Nu era o evadare, dar aşa părea.

Nu făcuseră nicio sută de metri, când Joa întrebă:

— La ce distanţă e Petra de aici?

— Departe. Multe ore.

— Putem să mergem acum?

— Nu. Înnoptat înainte să ajungem şi şosea proastă pentru condus la întuneric. Mâine devreme.

— De acord.

Petra se afla în zona central-sudică a Iordaniei. Aqaba în sud. Era ieşirea sa la Marea Roşie prin golful Aqaba. Nu aveau ca indicii pentru a o găsi pe Amina decât un conducător de catâri din Petra şi mai nimic altceva.

Chiar şi aşa, se simţea mai bine.

— Eu însoţesc, da? – zise Resh Abderrahim.

— Nu cred că o să fie nevoie, mulţumesc.

— Ba nevoie – răspunse el vehement. O femeie singură… şi tânără. Eu deschis la minte, alţii nu. Lăsaţi-mă să fac, vă rog. Eu trebuia să am grijă de fiică de la furtuni şi am dat greş. Pierdut.

— N-aţi pierdut-o. Fiicele furtunilor au dispărut. Toate. Amina, Indira şi cu mine nu eram decât trei fetiţe şi… – nici măcar nu ştiu cum să explice. Nu cred că Amina poate fi controlată prea mult.

Parcurseră încă o bucată de drum în tăcere, pe străzile din Amman, apropiindu-se de centru.

— Să lăsăm geantă în hotel şi eu arăt oraş, da? – îi propuse Resh.

23

În zori ieşiră din Amman şi porniră spre Petra, pe o şosea care tăia deşertul precum o sabie.

Drum drept, fără viaţă, apoi un enorm canion central, coborârea pe curbe şerpuitoare, o nouă urcare, iar odată ajunşi pe platou, alte linii lungi şi drepte înspre sud.

Joa era uimită. Să vadă, în doar patruzeci şi opt de ore, două dintre cele mai mari comori ale Antichităţii, să-şi îndeplinească două dintre cele mai râvnite visuri: să contemple piramidele şi să se plimbe prin Petra. Dacă n-ar fi fost împinsă de la spate de o singură misiune, s-ar fi bucurat ca o bezmetică în faţa acelor minuni uluitoare. Împrejurimile Petrei fuseseră ocupate în anul 1200 înainte de Christos de către edomiţi. Istoria i-a fost marcată de nenumărate războaie, până la sosirea nabateilor, care au transformat-o în capitala lor începând cu anul 312 înainte de Christos. Oraşul a fost construit într-o vale îngustă, la est de valea Arava. Apoi au trecut pe acolo romanii, bizantinii..., până când, în anul 363 al erei noastre, un cutremur a distrus jumătate din clădiri. În ciuda tuturor acestor evenimente, a rămas un oraş frumos, iar din dărâmături s-au ridicat noi construcţii. În anul 551, un al doilea cutremur l-a distrus aproape în întregime şi nu şi-a mai revenit în urma stricăciunilor. A intrat în legendă, până când primul european care a ajuns la el, în 1812, l-a redat Istoriei.

Călătoriră în linişte. Conducea din nou ea; de fapt, maşina fusese închiriată pe numele ei. Conversaţiile nu avură nicio relevanţă specială. Resh făcea pe ghidul turistic, semnalându-i punctele de interes care le ieşeau în cale. Sate, vechi ruine, detalii orografice... Despre fiicele furtunilor veni vorba o singură dată, atunci când tovarăşul ei, ştiind că fusese acolo, o întrebă despre navă.

Joa răspunse reţinut. Scena aceea îi era încă întipărită în

memorie cu litere de foc, judecătorii încărcaţi cu explozibili, paznicii învinşi, fiicele furtunilor apărând din împrejurimile cetăţii Chichén Itzá, fără ca cineva să ştie cum ajunseseră acolo, pentru a urca pe navă; şi în miezul tuturor acelor întâmplări propria-i dramă, vocea mamei în mintea ei, vorbindu-i, iar tatăl ei alergând să li se alăture, pentru a pleca şi el.

Din dragoste.

Sosiră la Petra la amiază şi lăsară lucrurile în maşină, într-o parcare situată chiar la intrarea în Siq. Un roi de bărbaţi cu catâri se oferea să-i conducă pe turişti prin defileul îngust de un kilometru lungime, care ducea până la primul dintre monumentele Petrei: Comoara. Ei parcurseră drumul pe jos.

Joa nu voia să piardă niciun detaliu.

Siq-ul şerpuia printre două înalte ziduri verticale, cu cerul mijindu-se aproape ca o rămăşiţă dincolo de creasta lor. Acolo, piatra avea deja caracteristica sa culoare roşiatică, cu dungi rozalii, care scotea în evidenţă ansamblul monumental sculptat în rocă. Unica modalitate de acces în interior era acea străduţă strâmtă. La capătul Siqului apărea, ca o apoteoză a simţurilor, Comoara. Părea intrarea într-un templu – şi chiar era, însă în afară de acea faţadă nu mai exista nimic. Acelaşi lucru se petrecea şi în cazul Mănăstirii, pe culmile muntelui, deja în interiorul Petrei.

Joa se opri în loc.

Pielea de găină.

Comoara.

— Impresionează, da?

— Uluieşte.

Joa citise că, odată cu trecerea orelor unei zile, în funcţie de felul în care cade soarele asupra ei, îşi schimbă culoarea. Unii oameni stăteau acolo o zi întreagă pentru a vedea fenomenul şi se întorceau în ziua următoare pentru a se plimba prin restul oraşului. Ea nu avea cum să se bucure de un asemenea noroc. Îşi dărui cinci minute.

Apoi continuară drumul, pe partea dreaptă, urmând ruta

unică pentru a înconjura Comoara şi a se cufunda în măreţia Petrei. Peşteri, temple, morminte…, toate apăreau la fiecare pas cu generozitatea bogăţiei lor cromatice. Din nefericire, multe peşteri erau invadate de vânzătorii de mărunţişuri. Turiştii, luând pietre de pe jos sau smulgându-le din pereţi, se ocupau de restul. Paznicii, puţini la număr, se pricepeau mai bine să facă poze cu turiştii decât să îngrijească acel patrimoniu.

Nu pierdură prea mult timp, căci la ora şase accesul era oprit şi toată lumea pleca. Resh cunoştea terenul, aşa că o conduse până la muntele în al cărui vârf se găsea Mănăstirea. Putea să urce pe jos, pe înguste borduri de pământ suspendate pe marginea prăpastiei şi care îţi dădeau ameţeli, sau pe catâr, situaţie în care ameţeala se accentua, fiindcă e uşor de imaginat cam ce s-ar întâmpla dacă animalul şi-ar pierde echilibrul pe o stâncă. Resh îi spuse că nu era sigur faptul că niciodată un catâr nu azvârlise jos vreun turist. Bineînţeles că aceea era versiunea oficială.

Ei îl căutau pe unul dintre conducătorii de catâri. Unul care să-l cunoască pe băiatul numit Hussein Maravi, schizofrenic, fugit dintr-un ospiciu, şi care probabil, numai probabil, a adus-o pe Amina la Petra ca să-i arate fiecare colţişor.

Jos văzură trei bărbaţi, fiecare cu animalul lui.

— Eu întreb, luă iniţiativa tovarăşul său.

Vorbi cu ei. Repede. Joa îi văzu dând din cap că nu. Unul arătă spre munte.

— Niciunul cunoaşte tânăr numit Hussein – o informă la întoarcere. Sus mai sunt cinci. Aşteptăm.

Primul dintre catâri, ducând în spinare o femeie grasă, coborî zece minute mai târziu. Nici stăpânul lui nu era prietenul lui Hussein. Peste alte cincisprezece minute mai apărură încă doi, un cuplu care vorbea portugheza braziliană. Mai rămâneau doi, iar Joa îşi muşcă buza de jos. Dintre cei trei pe care îi întâlniseră la întoarcere, doi urcaseră deja cu alţi turişti.

Stăpânul celui de-al patrulea care coborî, ducând în

spinare un bătrân jovial şi însoţit, pe jos, de tânăra soţie a acestuia, îi privi fix.

Unul dintre cei care tocmai urcaseră vorbise deja cu el, când îl întâlnise, avertizându-l că acolo jos îl aştepta cineva care îl cunoştea pe un băiat numit Hussein.

— Acela e, indică Joa.

Se îndreptară amândoi spre el. Băiatul păru să-i evite, să disimuleze. Resh îl abordă şi-i puse întrebarea. Răspunse ciudat de repede că nu.

Joa avea deja în mână un mănunchi consistent de bancnote.

— Spune-i că suntem prieteni, nici de la poliţie şi nici responsabili cu ospiciul. Dacă a fost aici, o căutăm pe fata care era cu el.

Îi traduse.

Conducătorul de catâri se uita la bani.

Când vorbi, arătă spre ea.

— Spune să urcăm, să închiriem catâri. El vorbeşte acolo.

— Bine. Tot sus îl voi şi plăti.

Începură să urce şi încercă să uite de întrebări. În mod evident, călăreţul îi văzuse pe Hussein şi pe Amina. Privi peisajul în timp ce urcau pe cărarea îngustă, iar frumuseţea acestuia o fură din nou. Trecură câteva minute pline de intensitate. În vârful muntelui, Mănăstirea era chiar şi mai mare decât Comoara, extraordinară, deşi lipsită de vraja şi de magia celei dintâi.

Trebui să facă un efort pentru a-şi recăpăta concentrarea.

Îi arătă călăreţului banii pe care îi ţinea din nou în mână.

— Întreabă-l dacă Hussein a venit aici cu Amina.

Răspunsul veni la fel de rapid ca şi gestul prin care banii ajunseră dintr-o mână în alta, pentru a dispărea apoi în haina ghidului.

— Da.

— Când au venit Hussein şi Amina la Petra?

— Zice că acum câteva săptămâni – traduse Resh.

După evadarea din ospiciu.

Şi de atunci trecuse poate prea multă vreme.

Deşi… unde ar fi putut merge un tânăr schizofrenic şi o adolescentă care nici măcar nu părea iordaniană, deşi era?

Conducătorul de catâri întreba ceva.

— Vrea să ştie de ce ne interesează fata.

— Spune-i că e sora mea. Apoi întreabă-l ce-au făcut aici şi cât timp au rămas.

Altă traducere lungă, de data asta cu mai multe detalii.

— Zice că Hussein arătat Petra. Mai multe zile aici. Au văzut fiecare colţişor. Apoi plecat.

— S-au întors la Amman?

Conducătorul de catâri ridică din umeri. Percepţiile lui erau ca o carte deschisă. Aproape fără niciun efort, îi doborî bărbatului barierele mentale şi îi pătrunse în gânduri. Acolo găsi un singur cuvânt.

— Aqaba – îl pronunţă ea cu voce tare.

Cel intervievat se mişcă iritat. Se uită în dreapta şi în stânga, se încruntă. Apoi începu o tiradă în limba lui.

— Zice că nu ştie. Hussein, fiu de la vechi prieten şi nimic mai mult. Nu cunoaşte destule. Aqaba? Poate.

Joa mai scoase o bancnotă.

Şi infirmiera de la spital îi spusese că Hussein locuia în Aqaba, dar că nu avea familie. După lunga şedere la ospiciu, poate că nici casă nu mai avea.

— Unde în Aqaba?

Bărbatul rămase cu privirea pironită la bani. Se aşeză cu spatele, ca nu cumva să-l vadă alt ghid şi să creadă că aceea era plata pentru că-i urcase până acolo. Se repezi să înşface bancnota, dar Joa închise pumnul.

— Unde în Aqaba? – repetă întrebarea.

Resh făcu acelaşi lucru în iordaniană.

— Zice că Hussein nu băiat rău – îi traduse lungul răspuns al bărbatului deja epuizat. Numai probleme. Om bun, afectuos. Copila şi cu el păreau foarte buni prieteni, fericiţi. Hussein râde cu ea. Ea îngrijit la Hussein. Şi ea fată bună. Foarte frumoasă. Mult. Semănat cu dumneavoastră. Hussein a spus că nu Amman, că avut

prieten în Aqaba. Prieten numeşte Hamid.

— Hamid şi mai cum?

— Doar Hamid.

— Şi unde-l găsim pe acest Hamid?

Din nou un drum întrerupt.

— Singur nume: Hamid. Dar trăieşte din femei.

— Cum adică trăieşte din femei?

— Aqaba e paradis pentru femei turiste care vor relaţie cu tineri arabi frumoşi. Mulţi acolo fac muncă aşa – îi explică Resh.

Un gigolo iordanian pe nume Hamid.

Conducătorul de catâri înşfăcă bancnota. Apoi îşi mână animalul spre Joa, ca să se urce în spinarea lui. Gestul era clar: Petra se închidea la ora şase.

Conversaţia luă sfârşit.

24

După ce coborâră de pe munte şi se întoarseră la Siq, ieşiră din Petra, trecând din nou printre cele două stânci uriaşe, agale, fără să schimbe nicio vorbă. Joa simţea nostalgia celor care ştiu că, uneori, viaţa îţi scapă printre degete. Se gândi că într-o bună zi se va întoarce, ca o turistă oarecare, împreună cu David, pentru a încerca nişte senzaţii diferite de acelea pe care le experimentase de-a lungul acelei căutări, de când tatăl ei dispăruse în Yucatan. Până când îi lăsă la poalele muntelui, conducătorul de catâri nu mai adăugă nimic la explicaţiile date anterior, iar ea nu mai avea să-i pună nicio întrebare. Când ajunseră la maşina închiriată, se făcuse aproape ora şapte seara şi deja se înnopta mai repede. Cel mai indicat era să rămână acolo peste noapte, chiar dacă distanţa până Ia Aqaba era mai mică decât cea de la Amman la Petra.

Închiriară două camere la Moevenpick Petra Hotel, un mastodont de cinci stele, cu optzeci de camere, situat în apropierea intrării în oraş. În timpul cinei, Resh Abderrahim îi vorbi despre curioasa enclavă dublă formată de oraşul iordanian Aqaba şi cel israelian Eilat, care pe unele hărţi apărea ca Elat, iar pe altele, Ellat. Cele două oraşe împărţeau punctul de origine al golfului Aqaba, de o parte şi de cealaltă a graniţei, practic o linie verticală pornind de la Marea Moartă. Nu numai că cele două convieţuiau paşnic acolo, în timp ce ţările cărora le aparţineau trăiau perpetue înfruntări între arabi şi israelieni, dar din depărtare păreau să formeze un singur oraş. În plus, la nici doi sau trei kilometri, deja în apele golfului, se arătau alte două graniţe, câte una de fiecare parte a acestuia, cea egipteană şi cea a Arabiei Saudite. Patru naţii, convergente într-un mic petic de pământ şi apă. Aqaba şi Elat erau o minune, ieşirile celor două ţări la Marea Roşie şi de acolo la Oceanul Indian, trecând prin

Golful Aden.

Iordania trăia izolată în mijlocul unui butoi cu pulbere, având Irakul în dreapta, Israelul în stânga şi Siria la nord.

— Povesteşte-mi despre acei gigolo.

— Cuvântul acesta nu corect aici. Mai bine amanţi.

— Povesteşte-mi atunci despre acei amanţi.

— Vă surprinde?

— Adevărul e că da, chiar foarte tare. Credeam că aici turismul are alt scop şi, bineînţeles, nici prin cap nu mi-a trecut să mă gândesc la femei doritoare de distracţie.

— Distracţie?

— Chef de a se simţi bine – îl lămuri ea.

— Aqaba e o excepţie. Diferit. Multe femei vin, singure, celibatare, văduve, divorţate sau măritate plictisite. În Aqaba mulţi tineri atrăgători. Ele caută afecţiune şi dragoste, tinereţe pierdută. Ei caută bani, haine bune, prietenie şi posibilitate de îndrăgostit turistă la ei şi să plece în căutare de o lume mai bună. Iordanian bun amant.

O spuse fără falsă modestie.

— De când durează asta?

— Mult.

— Şi guvernul…?

— Turism adus valută. Bun pentru ţară. Aqaba departe de capitală. Multă discreţie.

— Câţi amanţi pe nume Hamid pot să fie în Aqaba?

— Nu descurajat – Resh făcu o figură respectuoasă. Două zile aici şi deja urmărit drum bun spre Amina.

— Cu bani e uşor – îşi termină paharul cu vin.

— Nu contează bani?

— Nu.

— Pentru că aveţi.

Se simţi prost că dăduse acel răspuns atât de categoric.

Resh îşi îndulci comentariul.

— Pot pune întrebare?

— Te rog.

— Georgina Mir are bărbat?

— Da, recunoscu ea.

— El de ce nu aici? Nu cunoaşte secret?

De ce nu era David aici, cu ea?

— Cunoaşte secretul, dar e la Barcelona.

— Eu indiscret. Iertaţi.

Joa ridică din umeri. Îşi dădu seama că ea nici măcar nu-l întrebase pe ghid dacă are familie. O lipsă de delicateţe. Însă ultimul lucru pe care şi-l dorea în acel moment era să poarte o conversaţie banală despre acest subiect sau ca Resh să-i arate fotografii cu o droaie de copii. Dincolo de geamurile micului restaurant turistic, noaptea era extrem de liniştită. Un mic televizor aşezat deasupra barului rupea tăcerea, difuzând subiectul cel mai la modă: schimbarea climatică tot mai rapidă şi mai incontrolabilă. Opiniile experţilor erau din ce în ce mai contradictorii. Pe ecran, un om de ştiinţă canadian pe nume Cavanaugh afirma că era posibil ca Terra să-şi schimbe axa de rotaţie în câteva luni. Nu ani. Luni. Şi că, începând cu acel moment, întreaga viaţă pe Pământ s-ar schimba iremediabil. Adio poli. Adio echilibru. Planeta ar trebui să se readapteze, să-şi creeze noi sisteme, să reacomodeze curenţii marini, anotimpurile…

Joa se cutremură.

Exact despre asta vorbiseră în Yucatan. Populaţia maya anunţase sfârşitul omenirii, însă nu în sensul dispariţiei, ci al schimbării, al nevoii de readaptare, al obligativităţii de a-şi asuma un nou rol în evoluţie. Autoreciclarea sau moartea. Ridicarea ştachetei pentru fiinţa umană şi situarea ei într-o altă sferă, mai solidară şi întoarsă spre viitor, sau dispariţia acesteia ca rasă. Conştientizarea punctului de cotitură sau pieirea. Sosirea navei fusese punctul culminant al întregii situaţii.

Însă nimeni, cu excepţia câtorva, nu ştia acest detaliu.

Iar pe parcursul acelor luni, totul se precipitase.

— Alarmişti – izbucni Resh Abderrahim când îşi dădu seama că ea era atentă la documentar.

— Cavanaugh nu e un alarmist – îl apără Joa.

Omul de ştiinţă dădea explicaţii laborioase în sprijinul teoriilor sale. Vorbea mai ales despre curenţii marini, dar şi despre Soare, despre exploziile acestuia, despre energia

care…

Mai era cineva nemulţumit de ce se spunea, căci un chelner schimbă postul, iar în locul imaginii internaţionale apăru un film arab.

Joa termină de mâncat. Tovarăşul său îi respectă momentul de tăcere. Mai schimbară câteva cuvinte şi apoi plecară.

Ea intră în camera de hotel cu dorinţa arzătoare de a-l suna pe David, profitând de diferenţa de fus orar. În Spania era mai devreme. Dar, luând telefonul în mână, nici măcar nu încercă. O senzaţie bruscă de slăbiciune o făcu să se prăbuşească pe pat. Ce să-i spună, că bătuse toată Petra îndeplinindu-şi un vis? Că mergea pe urmele Aminei în surprinzătorul oraş Aqaba? Că, în cazul în care o găsea pe acea tânără, nici măcar nu ştia ce altceva să facă în afară de a încerca s-o convingă să continue împreună şi să se întoarcă în Egipt în căutarea porţii care să le facă legătura cu înaintaşii lor extratereştri?

Şi de ce s-o numească soră? Oare mama ei şi a Aminei asta erau? Surori? Poate că le fabricaseră într-un laborator. Cobai împrăştiaţi pe Pământ ca experiment.

Nu voia să fie nici pesimistă, nici tristă. Un simplu telefon şi în douăzeci şi patru de ore David ar fi alături de ea. Dar întâi Amina. După aceea…

Când se trezi, opt ore mai târziu, stătea pe pat, îmbrăcată, cu mobilul lângă ea.

Făcu un duş, se schimbă şi coborî să ia micul dejun.

Resh Abderrahim o aştepta deja, ca să continue călătoria spre Aqaba.

25

Diferenţa dintre oraşele Aqaba şi Elat fu primul lucru care o tulbură când ajunse la acea pantă lină care dirija şoseaua până la primul dintre ele. O diferenţă bazată pe profilul urban al unor lumi complet opuse, cea israeliană modernă, cea iordaniană primitivă. Graniţa era invizibilă. O linie care ajungea până la mare. În realitate însă era mai mult decât vizibilă. La dreapta ei forfotea un orizont îndepărtat pentru cei care se aflau la stânga.

— Aqaba! – salută Resh, străin de toate acestea.

Căutară un hotel. Găsiră unul aproape de plajă, Intercontinental. Imaginea unui bărbat iordanian însoţit de o femeie străină, tânără, călătorind singuri şi cerând camere separate, fu din nou motiv de ocheade aparent întâmplătoare, dar pline de înţeles. Camera era comodă, cu puţine nuanţe locale, în schimb cu un puternic aer occidental. Un hotel la fel de impersonal cum erau, şi în Spania, toate cele care împânzeau coasta, în special Levante. Joa ieşi pe micul balcon şi fu martoră la o scenă care le făcu să se revolte pe femeia şi feminista din ea. În faţa ei, un bărbat şi trei copii făceau baie. Chiotele lor de fericire se auzeau din plin. Iar râsetele lor erau toate un cântec. Dar pe mal, înghesuite sub un palmier care abia dacă le ţinea umbră, le localiză pe soţie şi pe alte trei fetiţe, îmbrăcate în negru din cap până-n picioare. Din poziţia în care se afla, le putea distinge fetiţelor figurile: se uitau serioase şi pline de tristeţe cum fraţii lor făceau baie, în timp ce ele, din pricina condiţiei lor de femei, se vedeau obligate să aştepte să apună soarele.

Atunci puteau şi ele să facă baie, dar fără să renunţe nici măcar la un centimetru din hainele lor.

Simţindu-se stingheră, închise uşa terasei şi coborî în hol. Şi de astă dată, Resh o aştepta.

Nu-i menţionă nimic despre subiect. Era un om

cumsecade, dar poate că şi el proceda la fel cu familia lui, dacă avea una.

— Gata plecat în căutare la Hamid?

— Să mâncăm mai întâi ceva. Poate că mai târziu o să ne fie mai greu.

— Idee bună. Tinerii apărut mai pe seară – consimţi el.

Luară prânzul la restaurantul hotelului. După ce-i spuse lui Resh ce anume nu-i plăcea, îl lăsă pe acesta să ceară ceva tipic local pentru ea şi, pentru a doua oară, se hotărî să nu-i pună tovarăşului său întrebări care i-ar fi violat discreţia păstrată aparent până atunci în legătură cu viaţa lui.

În restaurant mai erau trei femei singure şi un cuplu căsătorit, americani după înfăţişare, şi un altul de arabi, cu un băieţel şi o fetiţă.

Joa le privi pe femei.

Albe, străine, una la vreo treizeci de ani, celelalte două peste patruzeci. Prima dintre ele citea o carte, concentrându-se asupra ei cu toate cele cinci simţuri. Era atrăgătoare, foarte atrăgătoare. Una dintre celelalte două fuma privind spre stradă, iar cea de-a doua ţinea capul în jos, de parcă i-ar fi fost ruşine să-l ridice. Cea care privea spre stradă scruta priveliştea, îi urmărea cu atenţie pe trecători. Când apărea câte un tânăr candidat, interesul ei era şi mai evident.

După ce terminară de mâncat, părăsiră restaurantul şi ieşiră. Cu toate că era abia prima oră a după-amiezii, era extrem de cald. Se simţiră plesniţi ca nişte muşte. Joa nu se dădu însă bătută. Văzu doi tineri care întruneau cerinţele şi se îndreptă spre ei. Ambii etalau ochelari de soare scumpi, pantaloni albi călcaţi impecabil, cămăşi descheiate la gât şi pantofi de firmă.

Văzându-i venind spre ei, se îndepărtară.

— Ar fi mai bine să mă laşi singură, Resh – îi spuse ea, înţelegând ce se întâmpla.

— Singură?

— Niciunul n-o să-mi vorbească dacă rămâi cu mine.

— Cum veţi înţelege cu ei?

— Credeţi că nu rup puţină engleză, spaniolă, germană, franceză sau italiană? Ocupaţia lor e să seducă turiste. Arată ei bine, dar trebuie şi să le poată vorbi limba.

— Eu nu...

— Stai liniştit, bine? Aşteaptă-mă la hotel. N-o să mi se întâmple nimic. N-au cum să jefuiască sau să rănească o turistă, din moment ce e sursa lor de venit.

Resh Abderrahim cedă. Lăsă capul în jos şi porni înapoi spre hotel. Joa aşteptă până nu-l mai văzu şi apoi căută un nou candidat, fiindcă primii doi se evaporaseră. Găsi un Adonis cu tenul bronzat, îmbrăcat complet în alb, într-un băruleţ din susul străzii. Se duse la el atât de hotărâtă, încât săracul nu avu timp nici să se dezmeticească. Aşezându-se în faţa lui, încercă să pară exact ceea ce era: o femeie în căutare de informaţii şi nimic mai mult.

— Vorbeşti spaniola? – îl întrebă ea.

— Pic, da – o ilumină cu un zâmbet strălucitor, privind-o aproape extaziat.

Ea era tânără şi frumoasă. O bomboană.

— Cunoşti vreun coleg pe nume Hamid?

— Hamid? – făcu o mutră nemulţumită. Nu. Dar eu mai bun. Cu mult mai bun. Numesc Ibrahim.

— Îmi pare rău – se pregăti să se ridice.

— Aşteaptă!

— Îl cunoşti pe Hamid?

— Nu – trebui să recunoască.

— Mulţumesc.

Se plimbă în continuare în căutare de candidaţi şi îl zări pe următorul coborând din partea de sus a oraşului înspre hotelurile de pe plajă. Purta pe braţ un sacou şi era cufundat în gânduri. Joa îl abordă atunci când trecu pe lângă locul unde se adăpostise, sub un petic de umbră.

— Vino, te rog – îl chemă ea.

Băiatul îşi afişă zâmbetul seducător şi reacţionă. O privi din cap până-n picioare, pentru ca apoi să zâmbească şi mai larg. Pe de altă parte, Joa trebui să admită că era foarte chipeş.

— Îl cunoşti pe Hamid?

— Nu Hamid. Eu Milo.

— Nu – îl opri cu un gest cu mâna, fiindcă păru că vrea să se năpustească asupra ei. Hamid.

— Sigură nu Milo?

— Vreau să vorbesc cu Hamid. Doar să vorbesc.

Băiatul, care avea cel mult douăzeci de ani, cântări situaţia.

Era iute.

— Vino.

N-avu altă soluţie decât să-l urmeze. Putea s-o ducă la el acasă şi acolo să insiste că era mai bun decât Hamid, dar era dispusă să-şi asume pierderea de vreme. O luară în jos, dar nu spre plajă. Milo coti pe o stradă la dreapta. Se opri în faţa unei căsuţe care avea stâlpii netencuiţi şi al doilea etaj neterminat, aşa cum erau majoritatea. Îi făcu semn să aştepte şi sună la uşă. Apăru altă sculptură iordaniană masculină, puţin mai în vârstă. Milo arătă spre ea şi începură să vorbească. Pe parcursul conversaţiei, numele pe care-l căuta fu pomenit de trei ori. Proprietarul casei se retrase fără să închidă uşa, iar colegul său se întoarse lângă Joa.

— Johnny cunoaşte la Hamid, spuse el dând din cap afirmativ.

— Johnny?

— Drăguţ, da?

Respectivul Johnny ieşi imediat, încheindu-şi nasturii de la o cămaşă albă, plină de imprimeuri florale. Îi întinse o mână mare şi fină. Erau nişte tineri amabili şi politicoşi. Acesta vorbea o spaniolă extrem de stricată. În schimb, se descurca bine în franceză şi italiană.

— Eu îl cunosc pe Hamid – îi spuse.

Întinse cu neruşinare mâna în dreptul feţei ei, frecându-şi degetul mare de arătător şi de cel mijlociu.

— Nu te plătesc decât dacă e acel Hamid pe care-l caut eu.

Îi examină reacţia. Afişa un zâmbet şi mai larg.

— *Oui, mademoiselle* – îi făcu o plecăciune.

Cei doi o încadrară. Milo la stânga şi Johnny la dreapta.

Poate că încă nu-şi pierduseră de tot speranţa. Trebuiră să urce. Ei păreau să nu transpire, spre deosebire de Joa. Din când în când, vorbeau şi râdeau. Pe seama ei, evident. Se înarmă cu răbdare şi se concentră asupra drumului, în eventualitatea că ar fi trebuit să-l reia de una singură. După aproape zece minute ajunseră la o altă căsuţă, la fel de modestă ca şi cea de dinainte. Milo şi cu ea aşteptară la o distanţă rezonabilă. Iar Johnny se apropie de uşă şi sună. În prag apăru o femeie. În timp ce-i vorbea, Johnny se uită spre cei care aşteptau afară.

Joa avu noroc.

Femeia dispăru, iar în locul ei se ivi Hamid.

Când Johnny îl aduse lângă ea, Joa îşi strânse pumnii la spate în semn de noroc.

— Hamid – Johnny îi dădu celui care tocmai li se alăturase o palmă prietenească peste spate, în loc de prezentare.

Acum toţi trei iordanienii zâmbeau fericiţi.

— Îl cunoşti pe Hussein Maravi? – îl întrebă ea, fixându-l cu privirea.

Băiatul rămase cu zâmbetul îngheţat pe faţă şi îi înfruntă privirea.

De parcă i-ar fi părut ceva familiar la ea.

— Eu nu Hamid prieten de la Hussein. El, alt Hamid.

Lui Joa îi stătu inima în loc.

— Ştii unde-l pot găsi?

— Da.

— Du-mă acolo şi va fi rost de bani pentru toată lumea, de acord?

Îi auzi vorbind între ei, ciondănindu-se, de parcă îşi împărţeau deja ciubucul. Asta a fost tot.

Porni din nou pe străzile din Aqaba, acum însoţită de trei gigolo. Amanţi, cum îi numise Resh.

26

Îşi închipui că într-o bună zi avea să râdă de experienţa asta, dar nu acum. Simţea privirile pe care şi le aruncau însoţitorii ei, cu coada ochiului sau direct, felul în care o cântăreau din cap până-n picioare, dorinţa pe care le-o stârnea, curiozitatea lor. Mai ales din pricina părului ei roşcat. Şi a vârstei fragede. Şi nu scăpau neobservaţi nici de privirile celorlalţi trecători sau ale locatarilor din casele prin dreptul cărora mergeau. Lumea era obişnuită deja cu tinerii frumoşi veniţi din toată Iordania, dar să vadă o fată ca ea cu trei iordanieni era, fără îndoială, ceva ieşit din comun.

Hamid se opri în două rânduri să întrebe. Mai întâi o femeie. Apoi un al patrulea gigolo. Joa se temu ca nu cumva şi acesta să se alăture alaiului.

Nu se întâmplă aşa, iar până la urmă se apropiară din nou de sectorul hotelier de lângă plajă, zona zero a întâlnirilor şi întrevederilor.

Pe plajă stătea un tânăr, în direcţia aproape perpendiculară faţă de hotelul ei. Dacă cele trei femei singure se mai aflau încă în sala de mese, poate că-l vedeau. Când se apropie îndeajuns, Joa îi analiză trăsăturile. Altă operă umană de artă, sculptată în marmură închisă la culoare. Fără să-i observe prezenţa, băiatul, care n-avea mai mult de douăzeci şi doi de ani, admira marea. Imaginea lui sugera o frumuseţe senină. O scenă extrem de plastică.

— Hamid – îi făcu semn băiatul care purta acelaşi nume.

Şi întinse mâna, în aşteptarea bacşişului.

— Şi eu de unde ştiu că e cel pe care-l caut?

— E Hamid – o asigură el, sincer. Are prieten care se numeşte Hussein. El venit cu fată tânără, foarte asemănătoare cu tine, nu de mult.

I se risipi şi ultima îndoială.

Le dădu bani tuturor. Suficienţi cât să nu ceară în plus, dar nici atât de mulţi încât să atragă atenţia. Îi întinseră pe rând mâna, cordiali şi îndatoritori, iar apoi se făcură nevăzuţi.

Joa nu se mişcă din loc până nu se asigură că era singură.

Se apropie şi se aşeză alături de el. Dându-şi seama că nu era singur, băiatul întoarse capul, iar un zâmbet larg îi lumină faţa. Îi privi ochii, părul şi buzele. Ale ei erau perfecte, cărnoase.

— Hamid?

— Da.

N-o întrebă cum de-i ştia numele. Poate că i-l recomandase vreo prietenă. Joa scoase încă o bancnotă din geantă. Mult mai mult decât un simplu bacşiş. Continuă să-i vorbească în engleză.

— Vrei să câştigi banii ăştia?

— Bineînţeles, răspunse el molcom, tot în engleză.

— Să mergem la tine acasă.

— Nu, mai bun loc pe care cunosc eu, drăguţ, curat şi discret. Dar înainte vorbim şi luăm cina.

— Vreau să merg la tine acasă.

— Nu prea bună – insistă el.

— Haide – Joa se ridică în picioare.

Nu voia să-l ia prin surprindere întrebându-l despre Hussein Maravi. Îi era teamă că atunci avea să-i scape sau să-şi avertizeze prietenul, în fond şi la urma urmei fugit dintr-un ospiciu, şi că nu-i va găsi niciodată, nici pe el, nici pe Amina. Trebuia să fie precaută. Nimic mai mult.

Hamid se ridică.

— Tu încântătoare – o lăudă el.

— Mulţumesc.

— Semeni mult cu cineva cunoscut la mine.

— Încotro? – întrebă ea păstrându-şi calmul.

Tânărul luă iniţiativa. Merseră înspre zona din stânga a oraşului Aqaba şi, două minute mai târziu, erau deja cufundaţi într-o lume a străduţelor înguste, unde viaţa se desfăşura mai degrabă în afara caselor decât înăuntru.

Câţiva oameni îl salutară pe însoţitorul ei. Acesta vorbi tare cu unii dintre ei. Ştia că se află în centrul atenţiei. O tinerică, nu o femeie în toată firea. Cu siguranţă o imagine insolită. De fiecare dată când i se adresa, Hamid o învăluia într-un surâs şi o întreba diverse banalităţi, câţi ani avea, din ce oraş al Spaniei era, dacă se afla în Iordania ca turistă…

— Ştiu restaurant minunat pentru cină.

— Locuieşti singur? – îi întrerupse ea fanteziile.

— Da.

Încercă să nu pară neliniştită. Oricum, periplul se apropia de sfârşit. Hamid îi indică o casă care nu arăta nici mai bine, nici mai rău decât celelalte, cu nişte cărămizi mari, de culoare gri, la exterior, fără vopsea sau tencuială. Era situată la capătul unei pante foarte line, dar, urcând, Joa transpiră de parcă ar ti urcat pe o potecă de munte.

Ajunseră la uşa casei. Poate că dincolo de ea se aflau nişte răspunsuri. Numai că Hamid tocmai îi spusese că locuia singur. Poate că trebuia să ţină casa liberă pentru a-şi putea face meseria, iar ei locuiau în altă parte. Posibil.

Era timpul.

— Ascultă – vorbi rar, pentru ca el s-o poată înţelege. Sunt o prietenă. O prietenă, înţelegi?

— Prietenă, da – zâmbetul i se lumină. Şi eu sunt prieten.

— O caut pe Amina Anwar.

Zâmbetul i se şterse de pe figură.

— Stai liniştit, bine? – îl prinse de braţ, în caz că o rupea la fugă. Nu vreau decât să vorbesc cu ea. Ştiu că a evadat de la Al Sawwan Urdun. Nu mă interesează Hussein Maravi. Eu pe ea trebuie s-o întâlnesc.

— De ce?

— Suntem surori. Ai spus şi tu mai înainte. Semăn, nu-i aşa?

Joa îi băgă în buzunar bancnota pe care i-o arătase mai devreme.

— Te rog.

— Nu sunt aici – se dădu bătut atrăgătorul amant

iordanian.

— Unde…?

Deschise uşa casei şi îi arătă interiorul, unde nu era nimeni.

— Nu ştiu – spuse el, renunţând la zâmbetul încântător de mai înainte. Au plecat. De multă vreme deja. Două luni.

Două luni.

Joa îşi muşcă buza de jos, reţinându-şi un urlet de furie.

— S-au întors la Amman?

— Nu ştiu! – schiţă un gest plictisit. Într-o zi au plecat, asta-i tot! Eu am ajuns şi ei nicăieri! Petrecut trei zile afară, cu turistă olandeză, navigând şi arătând lucruri. M-am întors şi ei nu mai erau! Nici nu e de mirare. Ea era foarte ciudată, iar el…

— Ştiai că prietenul tău e considerat schizofrenic?

— Hussein băiat bun. Nebuni ei, nu Hussein.

— Şi Amina? De ce spui că era ciudată?

— Vorbeşte puţin, priveşte mult, dă ordine la Hussein, chiar şi la mine! Nu pare femeie. Prea multă personalitate. M-am enervat într-o zi pe ea, m-a privit şi dat durere de cap – îşi duse mâinile la tâmple. Voiam să plece. Bine, Hussein nu, ea da.

— Ţi-a povestit ceva despre ea?

— Nu. Foarte rezervată.

— Dar el, el ţi-a spus ceva?

— Zicea că e perfectă. Îndrăgostit! Hussein o ajuta să găsească ceva.

— Ţi-a spus ce anume?

— Origini.

Şi Amina Anwar se căuta pe sine însăşi.

Urmărind alte indicii.

Dar care anume?

— Ce-au făcut cât au stat aici?

— Mergeau mult la *cybercafe.*

— Îi întreţineai tu?

— Nu. Ei aduceau bani. Eu nu întrebat, dar cred că furat la turişti. Mulţi dolari.

— Şi ce făceau la *cybercafe*?

— Luau notiţe, făceau hărţi.
— Hărţi?
— Lăsat lucruri în cameră. Vrei…?
— Normal! – vestea o surprinse.
Intrară în casă. Era clar că lui Hamid nu-i mergea tocmai rău. Lucru deloc ciudat, ţinând cont de înfăţişarea pe care o avea şi de trupul care i se ghicea prin haine. Joa văzu un sistem audio performant, diverse CD-uri, un televizor, un DVD player, o consolă video şi alte obiecte. Prin uşa întredeschisă a unei camere, în partea stângă, observă un pat mare şi alte capricii. În cea din dreapta, patul era mai mic şi mai simplu.
— Eu păstrat lucruri în caz că se întorceau. Am crezut că nu vor fi decât câteva zile. Dar de-acum gata. Mult timp. Ştiu că nu se întorc.
Deschise un cufăr şi scoase dinăuntrul lui o cutie de carton destul de mare, ca de supermarket. O puse pe pat. Apoi se dădu la o parte, pentru a o lăsa pe ea să facă onorurile. Joa îndepărtă capacul şi începu să scoată hârtii, unele imprimate, altele scrise de mână, şi de asemenea tot felul de hărţi, întocmai cum îi spusese Hamid.
Toate reprezentând un singur loc: Mali.
Ţinutul dogonilor.
Se înfioră.
Dogonii – fiii lui Sirius şi ai lui Orion, tribul african care susţinea că provine din stele ale căror mărturii erau încă întipărite pe pereţii caselor şi peşterilor de acolo.
Era revelaţia finală. Surprinzătoare, cu toate că…
— Sigur nu vrei ţinut companie? – auzi vocea lui Hamid, ca prin vis.
— Nu, mulţumesc.
Simţi cum degetele tânărului îi mângâiau părul. O atingere abia perceptibilă. Joa rămase stană de piatră.
— Amina n-a spus căutat la tine – oftă el, lăsându-se păgubaş.
Avea nevoie de o oră sau chiar mai mult pentru a examina tot ce era în cutie.
Iar proprietarul casei nu-i permitea să ia nimic cu ea.

— Pot rămâne?
— Eu lucrez.
— Te voi plăti pentru timpul pierdut.
Hamid ridică din umeri.
— Bine – acceptă el.
Ieşi din cameră, lăsând-o singură cu descoperirea ei.

27

Înainte ca al doilea zbârnâit să fi încetat, vocea lui David răsună prin micul difuzor al mobilului ei, umplându-i mintea de lumini.

— Joa!

Nu-l voise alături de ea din mai multe motive, dintre care probabil cel mai neobişnuit era acesta: având-ul aproape, i-ar fi fost imposibil să rămână la fel de lucidă pe cât ar fi trebuit.

Şi nu avea cum să uite nici că teama pentru propria persoană e mult mai uşor de tolerat decât teama pentru cei din jur.

— Am nevoie de tine – oftă ea, cedând.

— Ce-i cu tine? – se alarmă el.

— Nimic, stai liniştit, sunt bine, mă aflu la Aqaba, dar nu mai pot continua cu toate astea singură. Nu mai pot.

— Iau primul avion spre Iordania imediat ce…

— Nu, nu spre Iordania.

— Unde atunci?

— Mali.

— Mali?

Îşi apăsă cu palma ochii închişi. Un milion de luminiţe îi explodară înăuntru, împrăştiindu-i prin minte contururi multicolore.

— Ascultă, David – îşi limpezi gândurile, pentru a i le putea împărtăşi lui –, Amina Anwar a evadat dintr-un ospiciu împreună cu un băiat schizofrenic cu câţiva ani mai mare decât ea. Perechea improbabilă. O fată de cincisprezece ani cu puteri speciale şi un dement, umblând împreună, de capul lor. Jefuiesc turişti ca să aibă din ce trăi, ajung la Aqaba, se ascund în casa unui prieten de-al lui, au o groază de timp la dispoziţie, iar fata – care fără îndoială şi-a făcut deja o idee despre ce este sau cine este ea – investighează serios. Exact ceea ce am făcut eu prin

diverse locuri, Amina face în legătură cu unul dintre punctele de interes majore ale teoriilor extraterestre de pe planetă: ţinutul dogonilor, în Mali. Nu ştiu ce anume speră să găsească acolo, dar cu siguranţă există o legătură, şi deci acolo s-a dus.

— Când a plecat din Iordania?

— După cum se pare, acum două luni.

— Două luni! Asta înseamnă...

— David, e posibil nici să nu fi ajuns.

— Cum adică să nu fi ajuns?

— Gândeşte-te. Ea e o adolescentă, extrem de inteligentă, probabil cu puteri de temut şi tot ce mai vrei, dar e o adolescentă care a avut o copilărie teribilă, fără dragoste şi fără educaţie. Iar el, chiar dacă e major, are o fişă medicală specială în ţara lui şi e pus sub urmărire. Niciunul dintre ei nu are paşaport. Crezi că s-au urcat într-un avion şi au plecat în Mali?

— Atunci...

— Am găsit o cutie cu hârtii, hărţi şi notiţe acasă la un prieten al lui Hussein Maravi. Acolo am văzut că erau marcate toate rutele posibile ale caravanelor care traversează deşertul prin nordul Africii pentru a ajunge din Iordania în Mali. Graniţa egipteană se află doar la câţiva kilometri de aici.

— Au plecat... pe jos?

— Ce altă posibilitate ar mai fi avut? Nu pot trece graniţele obişnuite şi nici nu pot apela la mijloacele normale de transport, un autobuz ori vreun tren.

— Dar asta înseamnă să parcurgi trei mii de kilometri sau chiar mai mult prin pământuri pustiite de secetă, foamete, războaie...!

— David, ei asta au făcut.

— Şi dacă te înşeli?

— Amina îşi caută trecutul, rădăcinile, şi cine ştie dacă nu cumva urmăreşte şi ea acelaşi lucru ca mine: să poată intra în contact cu ei. Poartă la gât cristalul! E singurul lucru pe care-l are de la mama ei.

— Ce să găsească în ţinutul dogonilor?

— Poate informaţii. Probabil că ea ştie ceva ce eu nu ştiu.

— O altă poartă?

— David, ştii că nu am asemenea răspunsuri.

— Şi totuşi vrei să te duci acolo.

— Da.

— Eşti nebună! Cum o s-o găseşti?

— O s-o găsesc.

— Uneori mă sperii – murmură el după o scurtă pauză.

— Ştiu că nu e sora mea, dar între noi există o conexiune. Mentală sau… paranormală. Oriunde ar fi, o să dau de ea. Triburile Dogon nu sunt atât de multe şi nici nu ocupă un teritoriu chiar atât de mare. Ea e o tânără albă într-o lume de culoare neagră. Vor lăsa o urmă, precum melcii. Nu se pot ascunde. Îi vom găsi.

— Îţi mulţumesc că spui asta.

„Vom”, la plural.

— Ţi-am spus că în clipa în care am nevoie de tine, te sun. Iar acum am nevoie de tine. În Iordania mi-a fost deja destul de greu, Mali însă…

— Deci n-ai nevoie de mine decât pe post de bodyguard, nu? – o tachină el.

— Nu fi prostuţ.

— Bine atunci – surâsul lui ajunse la ea de la celălalt capăt al firului. Chiar mâine o să mă ocup de formalităţile necesare ca să mă eliberez de responsabilităţile pe care le am. Din fericire, noi, paznicii, încă ne ajutăm unii pe alţii. Unde ne întâlnim?

— La Bamako. Primul care ajunge merge la hotelul Kempinski El Farouk. Iar dacă e plin, la Sofitel Amitié. Înainte să te sun am făcut nişte investigaţii pe internet chiar aici, la mine la hotel. Mai trebuie doar să-mi planific drumul. Deocamdată nu ştiu dacă o să pot lua avionul din Aqaba spre un loc de unde să am o legătură bună sau dacă va trebui să mă întorc la Amman. Odată ajunşi în Mali, din capitală mergem direct în ţinutul dogonilor.

— Să-ţi aduc ceva de la Barcelona?

— N-am nevoie decât de tine.

Acum putea să capituleze. Iată, sosise şi clipa asta. Trebuia să-şi aducă aminte că dragostea încă mai conta în lume.

David fu cel care rupse tăcerea molcomă.

— Doamne… nu-mi vine să cred.

— Ce anume nu-ţi vine să crezi?

— Că o să te văd, în sfârşit.

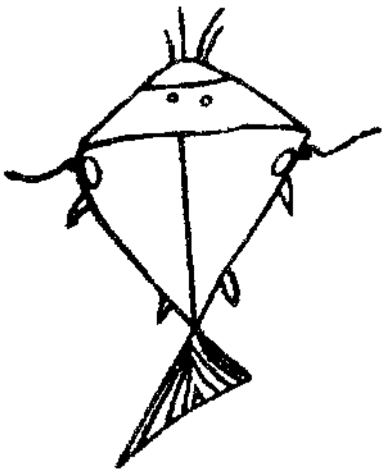
— Mie da – suspină ea. Mie da.

Şi zâmbi cu toată duioşia inimii ei.

PARTEA A TREIA

Ţinutul dogonilor, Mali

(de la 9 la 14 aprilie 2013)

28

Pe Bamako Senou International Airport din Bamako, capitala republicii Mali, o adevărată cutie de chibrituri, Georgina Mir obţinu viza de şedere cu durata de o lună şi schimbă nişte valută. Plăti preţul piperat al vizei cu bani gheaţă şi păstră restul de franci, fiind avertizată, în limba franceză, că nu peste tot erau acceptate cărţile de credit şi, în orice caz, se primea doar VISA. Pe parcursul zborului şi al orelor lungi de aşteptare în Amman şi Algeria, se documentase asupra acestui aspect şi a altor detalii ale vieţii de zi cu zi în respectiva ţară africană. Aproape ca prin minune, David ajunsese deja, după un zbor de unsprezece ore de la Madrid, prin Paris, aşa cum îi confirmase prin telefon. La terminal, partenerul ei o aştepta emoţionat să apară.

Când se contopiră într-o primă îmbrăţişare şi un prim sărut, Joa încetă să mai tremure.

Rămaseră aşa, strâns uniţi, vreme de un minut. Suficient cât mâinile lor să se bucure în voie de trupul iubit, iar minţile să-şi regăsească primul dram de pace.

— Draga mea… – şopti el.

Ea îşi apropie din nou gura de a lui, plină de nesaţ; David o sărută din nou, sorbind-o mai-mai s-o topească. Ecoul zilelor petrecute la Playa del Carmen, pe Riviera mayaşă, le reveni în minte cu intensitatea unui uragan. Când în sfârşit le mai trecu emoţia, căreia îi luă locul realitatea, îşi dădură seama că erau epuizaţi.

— Regret că în tot timpul ăsta… – încercă ea să vorbească.

— Şşş… – o linişti el. Nu mai contează. Eşti aici.

— Să mergem. Se uită la noi.

— Să se uite.

— Să fim precauţi. În unele ţări, nu se ştie.

David avea geanta cu bagajul de-o parte. Joa de cealaltă.

Le luară şi se duseră direct la o agenţie de închirieri maşini. Formalităţile se desfășurară rapid, mai ales că maşina închiriată de ea era cel mai bun automobil de teren pe care îl aveau în pliant, şi o alese fără să se uite la bani. Clienţi buni, zâmbete largi. Primiră după aceea şi recomandările de siguranţă: şosele proaste, drumuri dificile, rute de acces întortocheate… Mai întâi: să aibă în permanenţă cu ei bidoane cu benzină, pentru a preîntâmpina orice urgenţă. În al doilea rând: să înţeleagă faptul că se aflau în Africa. Precauţie înainte de orice – de îndrăzneală, de grabă sau de relaxare. Din fericire sosiseră în anotimpul uscat, care avea să dureze până în iunie, aşa că nu se aşteptau la ploi torenţiale, care să-i măture de pe faţa pământului.

Zece minute mai târziu, după ce ieşiseră deja din aeroport, Joa opri maşina pe marginea şoselei, ca să-l îmbrăţişeze din nou pe David şi să se sărute.

Fiecare privire era, în sfârşit, un balsam de pace, o insulă în mijlocul furtunii.

— Când se vor sfârşi toate astea? – o întrebă el.

Joa nu-i răspunse.

— Acum suntem împreună şi timpul nu mă mai interesează – murmură –, în afară de cel care va trece până s-o găsim pe Amina.

— Vreo noutate, ceva?

— Nu. Uite.

Îi arătă o hartă a nordului Africii pe care o scoase din poşetă. Mai avea acolo multe alte hârtii, toate cu informaţii descărcate de pe Internet şi legate de destinaţia ei, ţinutul dogonilor din inima republicii Mali.

— Amina a părăsit Iordania prin peninsula Sinai, iar apoi trebuie să fi traversat Egiptul, sudul Libiei şi nordul Nigerului până să ajungă în Mali. Sudan este o zonă de conflicte, Ciad la fel, iar tuaregii sunt pe picior de război în sudul Algeriei… Nu cred să-i fi fost prea uşor.

— Mi-ai spus că-şi folosea puterile oarecum la întâmplare, cu totul altfel decât tine.

— David, ştii că mi-e foarte frică să apelez la ele.

— Ar trebui să ştii până unde poţi merge, pentru ca astfel să le poţi controla şi domina.

— Şi dacă mă domină ele pe mine? Amina e un pericol pentru cei din jur, dar probabil şi pentru sine.

— Şi dacă te înşeli, iar ea s-a dus în altă parte sau a rămas în Iordania?

— Nu, a venit în Mali. Ştiu eu.

— Intuiţia.

— Intuiţia – dădu ea din cap afirmativ –, dar şi logica. Era obsedată de dogoni. A făcut cercetări despre ei înainte de a dispărea din Aqaba; mi-a spus asta băiatul care îi găzduia.

— Lasă-mă pe mine să conduc – o rugă el. Eşti prea agitată.

— Din cauza ta – glumi ea.

— Hai, lasă-mă.

Acceptă propunerea. Fiind singură, ea era mereu cea care lua iniţiativa – de exemplu de a se sui la volan fără să mai întrebe –, însă acum situaţia se schimbase în mod miraculos. Acum că putea împărtăşi cu cineva hotărârile şi responsabilităţile, parcă i se lua o piatră de pe inimă. Îi cedă locul şi desfăcu o altă hartă, care le indica drumul de urmat până în ţinutul dogonilor. Mai întâi de la Bamako până la Koulikoro şi Ségou. În cele din urmă până la Mopti, urmând în permanenţă cursul râului Niger. Pe hartă, la est de Mopti, făcuse un semn în dreptul ţinuturilor dogonilor.

— Asta îmi aduce aminte de călătoria pe care am făcut-o noi de la Guadalajara până în ţinuturile huicholilor, spuse David.

— Ce departe mi se par acum vremurile alea.

— Ai la tine o imagine a crucii Nilului?

— Da, stai puţin.

Deschise pentru a treia oară poşeta. Hârtiile îi erau în ordine. Găsi ce o interesa şi îi arătă lui David, în timp ce acesta conducea. El îi aruncă o privire rapidă, fără să-şi ia prea multă vreme ochii de la drum, pentru că traficul era infernal.

— E frumoasă, recunoscu el.

— Am avut destul timp să mă gândesc – spuse Joa. Cred că această cruce a Nilului e un reper, întocmai ca acel X de pe vechile hărţi ale piraţilor, care indicau astfel unde se afla îngropată comoara. Nu trebuie decât s-o situăm într-un loc anume. Avem reperul. Ne lipseşte harta.

— Bine, dar normal ar fi să avem harta şi să nu cunoaştem locul lui X, nu crezi?

— Posibil, dar crucea asta e o moştenire veche de mii de ani, iar pe atunci nu se proceda la fel ca astăzi.

— Vrei să-ţi spun adevărul?

— Bineînţeles.

— Ştiu că intuiţiile tale se bazează pe ceva extrem de puternic în strânsă legătură cu rădăcinile tale materne şi cu toate lucrurile care zac în mintea ta, fără să le cunoşti încă, dar eu cred în continuare că răspunsul se află în Egipt, nu aici. Pe Amina ai fi putut s-o cauţi după aceea.

— Fiecare suntem o treime din ceva. Amina, Indira şi cu mine. Împreună vom fi mai puternice.

— Aşadar după aceea… o să pleci în căutarea Indirei?

— Presupun că da.

— S-o luăm în ordine. Ce-o să faci dacă o găseşti pe Amina? De unde ştii că ea o să fie de acord să ţi se alăture sau să-ţi împărtăşească ce ştie? Din câte spui, fata aceea e un pericol.

Joa privi pe geam, încercând să nu se mai gândească la şi mai multe probleme.

— Cineva trebuie să facă pe avocatul diavolului – îi aduse aminte David.

— Ai făcut asta deja în Yucatan.

— Şi la ceva tot ne-a folosit, nu?

Îi arse o palmă cât putu ea de tare.

— Da, să mă scoată pe mine din sărite!

Mai eliminară puţină adrenalină. Exact câtă trebuia. David nu îndrăznea să accelereze. Mai mult decât aglomerat, din pricina numărului enorm de motociclete, traficul era oarecum imprevizibil. Şoferii făceau dovada unei imprudenţe evidente. La o intersecţie, o luară la dreapta în direcţia Koulikoro.

Când dădură cu ochii de enorma limbă lichidă a fluviului Niger, nu mai trebuiră să spună nimic.

În mai puţin de două săptămâni fusese în Cambodgia, Egipt, Iordania, iar acum în Mali. Fără a mai pune la socoteală escalele cu avionul în alte patru ţări.

— Trebuie să mă pui la curent cu tot ce ne aşteaptă odată ajunşi acolo unde trăiesc oamenii ăştia, dogonii.

— Diseară – şopti Joa, sprijinindu-şi capul pe umărul lui. Şi repetă, scoţând apoi un oftat: diseară.

29

Hărţile, planurile, notiţele scrise de mână sau imprimate de pe Internet erau împrăştiate pe tot patul. De cealaltă parte a geamurilor, căzute pradă întunericului de afară, întreg universul se oprise în loc. Poate chiar întreaga Africă. Fluviul Niger curgea la mai puţin de o sută de metri faţă de locul unde se aflau ei.

Dar liniştea îi legăna asemenea unui balsam.

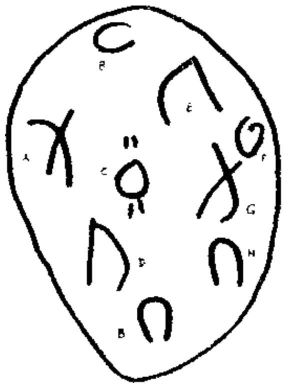
Joa încercă să-şi pună ordine în gânduri.

— Pentru dogoni, cea mai strălucitoare stea nu era Sirius, ci o alta, de dimensiuni mai mici, care se învârte în jurul propriei axe şi pe care au botezat-o Po Tolo. Şi e imposibil ca ei s-o fi văzut de pe Pământ, fiindcă nu poate fi observată cu ochiul liber, din pricina luminozităţii ei. Kepler nu şi-a formulat faimoasele legi privind mişcarea planetelor decât în secolul al XVII-lea, iar cultura dogonilor se manifestase cu mult înainte. Sirius B a fost descoperită în 1862. Ei spuneau, de asemenea, că există şi o a treia stea şi mai multe planete. Cu toate astea, în cazul în care Sirius B s-ar fi transformat într-o gigantă roşie acum 2 000 de ani, ar fi distrus toate planetele din jurul ei, ceea ce nu s-a întâmplat. În 1995, astronomii au afirmat în sfârşit că Sirius e un sistem triplu.

— Şi atât dogonii, cât şi egiptenii erau pasionaţi de Sirius.

— Da, dar aşa ar fi şi normal, având în vedere că toate civilizaţiile au privit cu înflăcărare spre cer şi l-au considerat o sursă de inspiraţie. Cu adevărat extraordinar e faptul că ei afirmă răspicat că provin din spaţiu. Încă din vechime, dogonii spuneau că Luna e stearpă şi aridă, cunoşteau inelele lui Saturn, ştiau că Dana Tolo, Jupiter, avea patru sateliţi, că planetele descriau orbite eliptice în jurul Soarelui, iar Calea Lactee e o galaxie în formă de spirală, alcătuită din milioane de stele. Singura diferenţă

între ei şi noi constă în faptul că, pentru ei, adevărata stea principală nu era Soarele, ci Sirius B, invizibila tovarăşă a lui Sirius. Bineînţeles că am găsit multe alte date, dar nu cred să aibă vreo legătură cu investigaţia noastră. Sunt curiozităţi, de exemplu faptul că dogonii au calculat în cincizeci de ani cât timp îi ia lui Sirius B să facă înconjurul lui Sirius; iar atunci când astronomii, cu puternicele lor teleobiective, au făcut şi ei calculele de rigoare, au descoperit că cifra exactă e de 50,04 ani. Şi uită-te aici…

— Ce-i asta?

— Îl numesc „oul lumii”. Este un desen pe nisip aparţinând bogatei cosmogonii a dogonilor. În această reprezentare au introdus întregul sistem al constelaţiei Sirius, căruia i s-au adăugat şi alte detalii. A e Sirius; B e Po Tolo în două poziţii diferite; C este Emme Ya, soarele femeii, echivalat cu Sirius C, care a fost descoperit la sfârşitul secolului trecut; D sunt Nommo, despre care o să-ţi vorbesc mai târziu; E este Yourougou, o figură masculină mitică hărăzită să-şi caute jumătatea feminină; F e un satelit al lui Emme Ya, steaua femeii; G e simbolul femeii, iar H sexul acesteia, reprezentat printr-un pântece.

— Ce sunt Nommo?

— Dogonii afirmau că tot ceea ce ştiu provine de la primii locuitori ai stelelor care au venit pe Pământ de pe Nyan Tolo, un satelit al lui Emme Ya, în jurul anului 3000 înainte de Christos. Îi numeau Nommo şi îi considerau de

origine divină, deoarece se pare că au coborât din cer într-o arcă roşie ca focul, care s-a făcut albă la aterizare. Există vreo metodă mai bună de a descrie o navă spaţială? Dar asta nu e tot. A existat un prim Nommo, un extraterestru care a lăsat date şi indicii privind originea lui stelară, în urmă cu şapte până la zece mii de ani.

— Şi cum arăta?

— Îl descriu ca pe o fiinţă amfibie. Cuvântul „nummo”, cu „u”, e asociat cu apa. Pentru ei, Nommo erau „stăpâni ai apelor”, având formă de peşte combinată cu forma umană. În sfârşit, ştiu că sună a poveste ştiinţifico-fantastică de doi bani şi recunosc că întreaga cultură a dogonilor a fost îndelung dezbătută şi respinsă de când a început să se vorbească despre originea ei extraterestră, în anii treizeci ai secolului trecut. Dar legătura dintre aceasta şi cultura egipteană…

— Povesteşte-mi despre legătura asta.

— Vrei să-mi petrec toată noaptea ţinându-ţi lecţii?

— Nu!

Joa izbucni în râs. Părea o fetiţă fericită.

Era fericită.

— Şi egiptenii aveau steaua Sirius întipărită pe retină şi întreaga constelaţie Orion în minte. Multe dintre templele egiptene orientate către Soare erau de fapt orientate şi către Sirius, şi invers. Cele două obeliscuri ale acestor temple nu erau construite de frumuseţe, ci spre a îndeplini o misiune. Ele determinau din care punct de pe orizont răsărea soarele de-a lungul anului. Aşa ajungeau să cunoască solstiţiile de vară şi de iarnă, care pentru ei erau cele mai importante. Dar cum Soarele şi Sirius răsăreau din acelaşi punct, au descoperit că Sirius întârzia o zi la fiecare patru ani. Aşa a luat naştere ciclul lui Sirius, sau *ciclul sothic,* în onoarea zeiţei Isis, numită şi Sothis. Acest ciclu se încheia o dată la 1 460 de ani. Apoi calendarul *sothic* şi cel normal coincideau din nou. Împarte 1 460 la patru şi avem anul de 365 de zile. Datorită acestui calendar, se cunosc exact fapte care s-au petrecut cu mai bine de patruzeci de veacuri înainte de Christos. Mai vrei

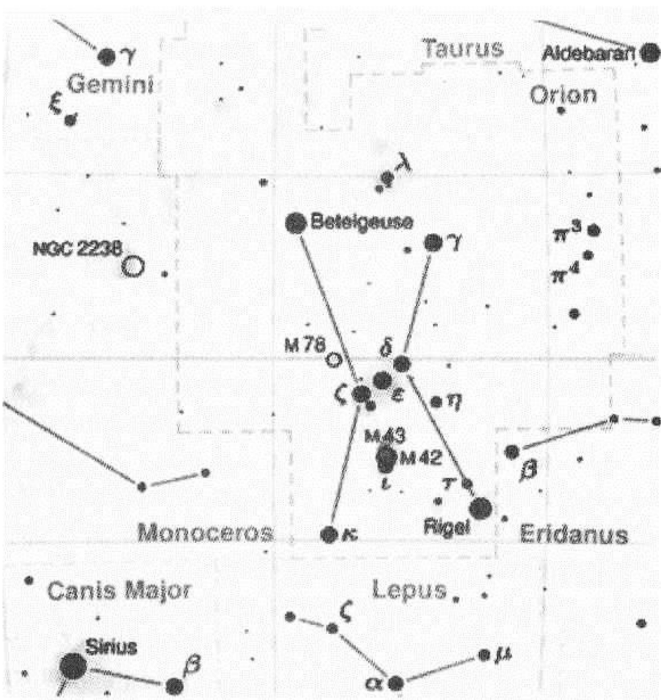
şi alte legături ciudate? Egiptenii îi spuneau lui Sirius Tistrya. Tri Stri înseamnă „trei stele”. Din nou un popor care ştia că Sirius e o stea triplă, fapt nedemonstrat, cum ţi-am spus deja, până în anul 1995. Piramidele din Giza reprezintă ansamblul Sirius… şi sunt, de asemenea, însăşi inima constelaţiei Orion, cea mai impresionantă de pe cer.

Îi puse înainte harta necropolei din Memphis, cu Giza în centru, Abusir la un capăt şi Abu Roasch la celălalt. Iar alături reprezentarea lui Orion.

— Şi tu crezi că poarta interstelară este între aceste două triunghiuri ale necropolei din Memphis?

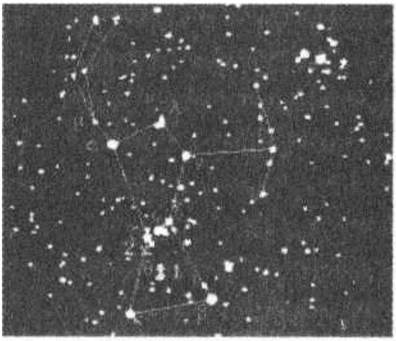
— Da.

— Atunci crucea Nilului de ce nu apare nicăieri în nicio reprezentare a necropolei?

— Pentru că nu există reprezentări ale necropolei. N-aveau nevoie de aşa ceva. Abia după sosirea lui Napoleon în Egipt au fost începute cercetările, descoperindu-se că

piramidele erau construite după o hartă stelară. Uită-te la asta.

— Orion în toată splendoarea sa, cu toate stelele interioare şi exterioare. Arată ca un vânător, vezi?

— Care sunt principalele stele ale lui Orion?

— Betelgeuse, Alfa, o supergigantă care în nopţile întunecate capătă o tentă roşiatică; Rigel, Beta, o supergigantă de culoare albastră de patru mii de ori mai luminoasă decât Soarele; Bellatrix, Gamma, altă gigantă albastră; Mintaka, Delta, o supergigantă de opt mii trei sute de ori mai strălucitoare decât Soarele, aflată în Centura lui Orion, care la rândul ei e alcătuită din trei stele aliniate, îndreptate spre Sirius; Alnilam, Epsilon, cea de-a doua stea a Centurii, de treizeci de mii de ori mai luminoasă decât Soarele; Alnitak, Zeta, a treia din Centură, o altă supergigantă de zece mii cinci sute de ori mai strălucitoare decât Soarele; apoi urmează Saiph, a şasea stea ca strălucire din constelaţia Orion şi, nu ştiu de ce, preferata mea. Numele său în arabă este Saif Al Jabbar, care înseamnă „Spada Gigantului”. În cele din urmă, Meissa, capul vânătorului nostru. Ca să-ţi faci o idee asupra distanţelor, îţi voi spune că, faţă de noi, Betelgeuse se află la 427 de ani-lumină, Rigel la 770, Bellatrix la 243, Mintaka la 920, Alnilam la l 340 şi Alnitak la 820.

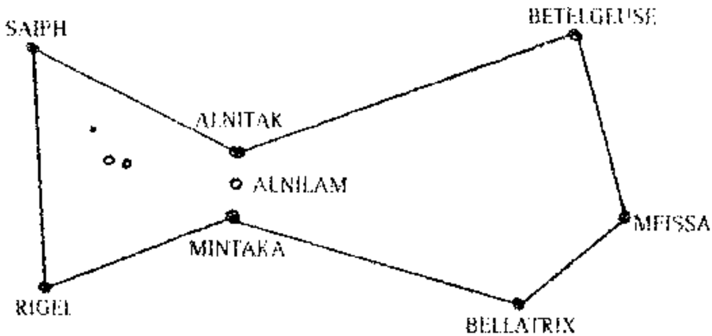
— O mică plimbare.

— Ne rămân M42 şi M43. M de la Messier, cel care le-a localizat. Sunt nişte nebuloase. Şi alte „obiecte”, ca de

exemplu M78, o nebuloasă difuză situată în afara celor două triunghiuri; NGC 2186, NGC 1662 şi NGC 1980, ciorchini stelari în formare, tineri, având două sau trei sute de milioane de ani.

— Ai suprapus toate aceste puncte stelare necropolei din Memphis, ca să vezi cu ce anume coincide fiecare dintre ele?

— Pot să fac un desen… Principalele ar fi acestea: Meissa e Abusir, Bellatrix e Zauyat Al Aryan, iar Saiph ar fi Abu Roasch. Pe orizontală, exact structura necropolei din Memphis pe pământul Egiptului…

— Pe pământul Egiptului aceste stele echivalează cu piramide sau cu locuri care în ziua de astăzi zac părăsite, dar care au avut importanţa lor în trecutul egiptenilor, nu-i aşa? În astfel de locuri turismul e anemic, fiindcă în multe cazuri trebuie să mergi expres şi pe jos – remarcă David, uitându-se la desenul improvizat.

— Da, o să ne fie foarte greu dacă o să trebuiască să le investigăm unul câte unul. Punctul care ne interesează pe noi poate fi îngropat sau se poate afla oriunde altundeva – conchise ea.

— Dacă nu cumva unul dintre Apărătorii Zeilor ăştia ai tăi stă de pază acolo.

— Nu-i de glumă.

— Trebuie să-l păzească, nu?

Nu se gândise la asta. David avea dreptate.

— Şi dacă poarta asta a ta e chiar sub marea piramidă a

lui Keops, de pildă? – continuă el s-o facă pe avocatul diavolului.

— M-am gândit la asta când am fost acolo – oftă Joa.

— Şi…?

Rămase fără răspuns. Şi fără niciun chef de a mai continua discuţia.

Voia să-l îmbrăţişeze, să-l sărute, să-l simtă.

Să doarmă toată noaptea lângă el.

— Hai să mergem la culcare, nu vrei? – puse toate hârtiile în ordine în geanta de voiaj, simţindu-se ca o tânără mireasă timidă.

30

Se trezi brusc şi rămase aşezată în pat fără să înţeleagă ce i se întâmplă, unde se află, transpirând abundent, aproape nemaiputând să respire, în timp ce inima îi bătea cu o mie la oră.

Totul era foarte întunecat.

Îi veni să ţipe, dar se abţinu.

Respiraţia regulată a lui David, care dormea lângă ea, îi aduse prima alinare şi senzaţia de linişte. Întinse mâna şi îi atinse trupul, curba şoldului. Când îl simţi acolo, atât de aproape, teama îi dispăru.

David, Mali, drumul către ţinutul dogonilor.

— E în regulă, e în regulă – oftă ea.

Atunci de ce se trezise aşa, de parcă ar fi fost smulsă dintr-o prăpastie întunecată şi readusă la realitate?

Vocea.

Auzise o voce. În mintea ei.

O voce necunoscută şi care, cu toate astea, deodată îi suna familiar. O voce care o strigase pe nume:

— Joa!

Nu mai rezistă să stea în pat. Îl atinse iarăşi pe David, îl mângâie pe faţă şi se ridică. Mai întâi se duse la baie. Hotelul era foarte modest, fără facilităţi, dar ea rămase aşezată pe vasul de toaletă câteva minute, pierdută în gânduri. Când se ridică, fără să facă nici de data asta vreun zgomot, se duse pe întuneric până la fereastră şi se sprijini de una din laturi. În foarte scurt timp, avea să se crape de ziuă. În zece sau cincisprezece minute, lumina avea să pătrundă în cameră.

Prima ei dimineaţă într-una dintre cele mai sărace ţări ale Africii.

Vocea aceea…

Nu se înşelă cu privire la primele semne ale unei noi zile. Încetul cu încetul, siluetele de afară prinseră viaţă.

Dintre umbre răsăriră arbori şi plante, un cer colorat într-un albastru atât de intens, roşiatic în partea de unde ieşea soarele, încât probabil că n-ar exista pictor care să-l poată reda şi nici aparat foto care să-l capteze întocmai. Africa i se păruse întotdeauna puternică, în ciuda faptului că fusese pustiită vreme de ani de zile de toate acele ţări care o colonizaseră şi o jefuiseră, lăsând-o pradă sărăciei şi disperării. Sida omorâse milioane de oameni în ultimii ani, iar războaiele purtate pentru diamante, independenţă ori litigii tribale, alături de foametea devastatoare se ocupaseră de restul.

Chiar şi aşa, acela era unul dintre leagănele civilizaţiei.

Lumea datora multe Africii.

„Joa!”

Închise ochii.

De ce auzea în continuare acea voce, din moment ce era trează?

Să fi fost oare în mintea ei?

— Amina? – şopti ea.

Îşi cuprinse umerii cu braţele încrucişate şi-l privi pe David. Lumina palidă îi dezvăluia deja silueta vagă în pat, profilul senin al feţei. Imaginea i se păru de o rară frumuseţe. Bărbatul iubit se afla acolo, la un pas de ea, susţinând-o şi împărtăşindu-i destinul.

Dar oare ce destin?

Atunci când nu era cu el, îi simţea lipsa. Când îl avea alături, încerca teama de incertitudine. În clipa aceea, întrebările ieşeau la suprafaţă cu o putere înzecit mai mare. Aproape cu violenţă. Fiecare minut era important, iar asta făcea ca totul să devină şi mai intens. Orice minut putea fi ultimul sau penultimul. Ce avea să se aleagă de ea? Care îi era adevărata natură, amestec de fiinţă umană şi extraterestră? Ce se va întâmpla dacă va reuşi să-şi contacteze părinţii? Şi dacă nu va reuşi? Se vor întoarce într-o zi după ea? Va trăi o viaţă normală pe Pământ…? Va putea să se mărite cu David, să aibă copii?

Întrebări, întrebări, întrebări.

Niciun răspuns.

După doar câteva ore de când ajunsese în ţara dogonilor, una dintre culturile cele mai vechi şi mai puţin contaminate de evoluţie.

Se îndepărtă de fereastră şi se plimbă prin cameră. Voia să-l îmbrăţişeze pe David, dar fără să-l trezească. Rămase în picioare lângă masă şi îi atinse lucrurile, îi mângâie hainele, mirosi cămaşa din ziua precedentă de parcă ar fi fost un parfum. Pentru ea chiar era, fiindcă mirosea puternic a el. Dragostea, cu simţurile care o învăluie, e alcătuită din tot felul de senzaţii.

Deodată, într-un buzunar al genţii, văzu carneţelul.

Îl scoase fără să ştie ce era, iar când îl deschise dădu peste nişte poeme. Nu vedea prea bine, din cauza luminii slabe, dar citi unul la întâmplare.

Înainte să adorm, îngăduie-mi să pătrund în tine.
Înainte să mă trezesc, îngăduie-mi să pătrund în tine.
Înainte să mor, îngăduie-mi să trăiesc în tine.
Îngăduie-mi, îngăduie-mi, îngăduie-mi să încerc până la capăt,
Îngăduie-mi la noapte să fiu amantul tău.

Îngăduie-mi la noapte să fiu amantul tău.
Îngăduie-mi la noapte să fiu amantul tău.
Îngăduie-mi să-ţi aparţin tot restul zilelor tale.
Mă hrănesc cu mângâierile şi cu săruturile tale,
care se sparg şi ne spală rănile,
precum răsfrângerile iubirii în oglinzi.

Îngăduie-mi la noapte să fiu amantul tău.
Îngăduie-mi la noapte să fiu amantul tău.
Şi să dorm în liniştea acestor strigăte.
Să las o urmă pe drumurile tale,
ca să te iubesc cu degetele mele deja ofilite
şi să te visez pe când atingi stelele.

Îngăduie-mi la noapte să fiu amantul tău.
Îngăduie-mi la noapte să fiu amantul tău.

Aşa cum am fost şi-n mii de vieţi trecute.
Geografie a iubirii ce-o cânt şi o trăiesc,
în trupul tău mii de pasiuni necunoscute,
prădând moartea de atâta spaimă.

Imediat ce termină de citit închise carneţelul, iar apoi, simţindu-se vinovată, îl puse înapoi la locul lui. Avea un nod în gât şi ochii umezi. În plus, un val de căldură îi aprinse obrajii. Oamenii nu ajung niciodată să-şi cunoască pe deplin persoana iubită. Rămâne mereu un mister. Ce-o fi gândind? Ce-o fi simţind? Acolo avea un crâmpei tainic din fiinţa lui David.

Iar ea, fără să vrea, îi violase cumva intimitatea, universul său personal, cu toate că protagonista acelor versuri era chiar ea.

Atât de frumoase.

Se aşeză pe pat, iar următoarele cinci sau zece minute, poate chiar mai multe, şi le petrecu uitându-se cum zorile îi luminau lui David din ce în ce mai mult trupul, eliberându-i de umbre profilul feţei, ştergându-i întunericul de pe trăsături pentru a dezvălui un chip plin de seninătate. Un chip scăldat în lumina unei noi dimineţi.

Deodată, el o privi.

Fu o deşteptare blândă.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, dragostea mea.

— Vino-încoace.

— Nu, lasă-mă să te privesc.

— Eu vreau să te strâng în braţe.

Joa se trânti lângă el. Era cald. David o luă în braţe. Mai întâi îşi atinseră buzele, dar nu şi le dăruiră pe de-a-ntregul. Apoi ea se întoarse cu spatele şi îşi lipiră strâns trupurile unul de celălalt.

Nu era nicio grabă.

— Am auzit o voce.

— Unde?

— În mintea mea.

— Ce fel de voce?

— Era ea.

— Amina? – pricepu David.

— Da. Mă striga.

— Crezi că aţi putea fi conectate cumva?

— Nu ştiu.

Joa întinse mâna şi luă cameea ce conţinea cristalul, pe care o lăsase pe noptieră înainte să se culce. Privi moştenirea de la mama ei. Piatra păstra aceeaşi culoare roşie dintotdeauna, care se schimbase în verde numai în ziua sosirii navei. Lipsa ei de greutate şi sentimentul că era o materie necunoscută pe Pământ o determinau să o privească iar şi iar, de parcă acel cristal i-ar fi putut oferi răspunsurile pe care le căuta.

— Mă întreb dacă nu cumva e ceva mai mult decât pare – îl ridică în aer şi îl făcu să se mişte ca un pendul.

— A fost mesagerul fiicelor furtunilor.

— Şi dacă e vorba despre un soi de identificator, de exemplu un cip?

— Adică un fel de act naţional de identitate pentru fiinţe extraterestre? – făcu el o glumă.

— De ce nu?

— Eu cred că acolo se află cheia cunoaşterii lor şi da, cred că acele cristale au multe întrebuinţări. Sunt energie, un sistem de comunicaţie…

— Căutăm o poartă, un mijloc de a vorbi cu ei, iar eu poate că l-am avut mereu cu mine, încă de când mi l-a dăruit bunica mea.

Tăcură preţ de câteva secunde.

— Ce-ţi spunea vocea?

— Mă striga pe nume. Doar atât.

David îi mângâie braţul. Îi sărută umărul.

Ziua creştea deja, anunţându-le noul drum pe care-l aveau de urmat. Dar ei rămaseră în pat, nemişcaţi, trăindu-şi propriul *carpe diem.*

31

Ţinutul dogonilor avea magia lui.

Falia din Bandiagara, în munţii Hambori, la est de Mopti, se întindea de-a lungul a o sută patruzeci de kilometri de teren, care cu greu puteau fi parcurşi cu maşina. Turiştii se vedeau obligaţi să facă *trekking.* Unul dintre cele mai uzuale şi mai frumoase trasee, conform ghizilor, începea în Sangha, de unde se cobora prin Banani şi se parcurgeau încetul cu încetul Ireli, Yaye, Amani, Tireli, Nombori, Endé, Teli Kani şi Kombolé, sătucuri şi cătune protejate de lumea din afară. În Kombolé se urca o falie în al cărei vârf se găsea Djiguibombo, localitate în care excursioniştii se suiau din nou în maşinile de teren, iar cercul se închidea acolo unde începuse, în Bandiagara.

Dificultatea principală o constituiau temperaturile ridicate, de până la cincizeci de grade, care te obligau să te trezeşti cu noaptea-n cap, să-ţi întrerupi orice activitate în timpul orelor de maximă caniculă şi să le reiei apoi pe înserat. În orice caz, turiştii intrau numai foarte puţin în contact cu tot ce ţinea de cultura dogonilor. Sangha era adevărata capitală a ţării. Pentru a rămâne într-un sat dogon trebuia să obţii consimţământul căpeteniilor. Aceştia îţi arătau locul exact în care îţi puteai amplasa cortul. În mod bizar, acele „locuri exacte” erau tocmai acoperişurile caselor, unde beneficiai de briza nocturnă. Multe locuri erau interzise, iar altele erau tabu, fiind ori bântuite de spirite malefice, ori spaţii de celebrare a ceremoniilor ritualice.

Ansamblul era izolat, alcătuit din construcţii unice, sate ridicate numai din lut, hambare cu acoperiş conic de paie şi peşteri suspendate în mijlocul pereţilor de stâncă unde înainte locuiau pigmeii şi folosite acum pe post de morminte. Mortul era legat de un sicriu de lemn, iar bărbaţii îl transportau pe umeri până la baza peretelui.

Acolo îl urcau cu ajutorul unor corzi fabricate din scoarţă de baobab, arborele sacru care nu poate fi tăiat, ci numai folosit. Configuraţia satelor era de asemenea realizată după un sistem aflat în legătură cu cerul şi cu stelele, casele fiind distribuite astfel încât să formeze figuri care nu puteau fi văzute decât de sus sau de pe marginea unei prăpăstii.

Sosea ora adevărului.

— De unde începem? – întrebă David.

Mintea lui Joa puse o întrebare tăcută: „Amina?”.

Nu primi niciun răspuns.

Îşi petrecură restul zilei în Bandiagara, bătând străzile, vizitând piaţa, întrebară de zeci de ori acelaşi lucru, în franceză şi în engleză:

— Aţi văzut o fată care să-mi semene, însoţită de un băiat arab?

Vânzătorii le răspunseră că nu. Poliţia locală le răspunse că nu. În baruri şi hoteluri li se răspunse că nu. Pe înserat, mai degrabă decât descurajaţi, erau obosiţi.

— N-au ajuns încă – observă David, şovăind.

— Şi dacă n-au trecut prin Bandiagara?

— Ce te face să crezi că au ajuns? Şi dacă nu reuşesc? Şi dacă sunt reţinuţi la vreo frontieră sau au rămas pe drum, victime ale vreunui incident?

— Amina nu va renunţa. Simt că parcă aş cunoaşte-o deja.

— Ce facem atunci?

— Plecăm – Joa trebui să cedeze evidenţei.

— O să mergi din sat în sat, întrebând dacă a văzut-o cineva?

— Da.

— Ascultă. Nu-i lucru uşor să te mişti prin părţile astea – David demonstră că citise ghidurile turistice, de dimineaţă, în maşină, pe drumul până la Bandiagara. E nevoie de echipament, de corturi, de cineva care să te însoţească. Ei nu vor trece neobservaţi, ştii doar: o adolescentă albă şi un iordanian. Tu spui că te simţi de parcă ai cunoaşte-o pe Amina. Bine, te cred. Dar oare ce cunoşti de fapt? Eşti

influenţată. O vezi ca pe o soră mai mică, o soră care are nevoie de tine. Iar tu la rândul tău ai nevoie de ea. Eu, în schimb, o văd ca pe o bombă latentă. Ţie ţi-e frică să-ţi explorezi puterile, le reprimi, le blochezi, nu le laşi să apară decât atunci când te afli în pericol. În schimb, din câte mi-ai povestit, ea şi le manifestă liber, poate chiar ca să se răzbune.

— Dacă e aşa, până la urmă tot o să lase vreun semn.

— Joa, nu vreau să pară că-ţi sunt mereu împotrivă sau că vreau să te opresc.

— Asta ştiu deja.

— Încerc să văd lucrurile în mod raţional.

— Şi ce vrei să faci? Suntem aici, nu? Amina a hotărât să vină în ţinutul dogonilor pentru a-şi căuta propriile răspunsuri. Iar ţinutul dogonilor e ăsta – făcu semn spre toată întinderea din jurul lor. Dacă trebuie să mergem o săptămână ca să-l parcurgem, o s-o facem. Mai mult – îl mângâie tandru pe obraz – suntem împreună şi asta contează de asemenea. Totul mi se pare mai uşor cu tine alături.

— Hai să căutăm un loc de dormit – se înduplecă David.

Găsiră unul în centru. La Kambary-Cheval Blanc. Singurul hotel existent. Mici cabane rotunde, ca nişte ouă de pământ şi piatră, răspândite printre arbori şi zone aride.

Lăsară maşina de teren nu departe de intrare şi apoi lucrurile în camera pe care o primiră. De dimineaţă trebuiau să cumpere un cort şi cele necesare pentru câteva zile de trai sub cerul liber. În timp ce se pregăteau să iasă la cină, lui David îi sună mobilul. Pe al ei, Joa şi-l ţinea închis. N-avea cine s-o sune. Doar prietena ei Esther, care – ştiind că se putea afla oriunde în lume – nu risca să cheltuie o avere pe o convorbire la mare distanţă.

Nu mai avea rădăcini.

Ascultă atentă când îşi dădu seama că partenerul ei vorbea despre cea de-a treia fată.

Indira Pradesh.

Conversaţia dură în jur de cinci minute. David spunea

aproape numai „da, da”. Nu puse nicio întrebare. Cineva îi dădea raportul. Când încheie convorbirea, nu avea tocmai cea mai veselă mutră.

— Cine era? – întrebă ea.

— Juanjo, unul dintre coordonatorii internaţionali pe care îi avem.

— Şi ce ţi-a spus despre Indira? Nu pari prea bucuros.

— Nu e nici urmă de ea – îi spuse el sincer. Paznicul care a avut grijă de mama ei abia dacă a putut-o controla. Era o fetiţă foarte introvertită, inteligentă, ca tine şi ca Amina, deosebit de frumoasă. Acum e femeie în toată firea. A crescut într-un cămin pentru paria, cea mai de jos clasă socială a ţării, iar după dispariţia mamei ei a intrat în cercul vicios al oricărei fetiţe indiene. Intenţionau s-o mărite cu un bărbat în urma unei clasice căsătorii aranjate, iar ea a fugit. A reapărut anul trecut, dar a plecat din nou în jurul datei la care noi doi eram în Yucatan. Se crede că se află în munţi, în apropiere de graniţa cu Nepal. Au circulat diverse legende în legătură cu ceea ce face, însă niciuna nu e de încredere. India e mult prea mare, Joa. Se pare că e locul ideal unde să dispari, chiar şi în cazul în care eşti o femeie singură. Cu inteligenţa pe care o aveţi voi trei, alături de înclinaţia pentru limbi străine, sănătatea de fier, acea memorie fotografică… Totul e posibil.

„Totul e posibil.” Era propoziţia pe care obişnuia s-o spună autorul ei preferat.

— Eu o voi găsi – confirmă ea.

David nu scoase nicio vorbă.

Făcură un duş şi ieşiră să ia cina. Micul hotel dispunea de bucătărie internaţională, dar baza era dieta locală, mei sau orez cu pui în sos de arahide. Încercară felul respectiv de mâncare şi păstrară o tăcere discretă, fiind înconjuraţi de mici grupuri de turişti. Unul era de spanioli. Vorbeau ţipând în gura mare, uneori criticând şi alteori râzând de ceva. Pe geam nu se vedea mare lucru: o stradă pestriţă, luminată de câteva lămpi cu neon învechite şi o multinaţională a industriei alimentare globale, stabilită

deja acolo. Câţiva tineri umblau desculţi sau în şlapi, purtând tricouri în egală măsură tipice oricărui oraş al lumii, probabil primite cadou de la vreun turist.

Copilul apăru la geam când ajunseseră deja la desert.

Îi făcu semn cu mâna.

— Bună – îl salută Joa cu un zâmbet.

Copilul nu plecă. Îi făcu din nou semn.

— Vrei să ieşim? – şovăi David.

Dădură din cap că nu, dar el insistă. În ciuda geamului care îi despărţea, îi auziră vocea destul de clar. Vorbea în franceză.

— Eu ştiu! – le spuse.

Joa se încruntă.

— Cauţi fată! – îi strigă arătarea, apropiindu-şi buzele de fereastră cât putea de mult. Eu cunosc! Vino, ieşi!

Schimbară o privire rapidă. Nimic mai mult. Joa se ridică prima. David o urmă. Trebui să semneze nota de plată pentru cină, a cărei valoare urma să fie apoi adăugată la costul total al camerei. Ea, nerăbdătoare, aproape că nici nu-l mai aşteptă. Tot ea ieşi prima. Copilul îi aştepta în colţul străzii, agitându-şi din nou braţele.

Avea în jur de doisprezece sau treisprezece ani, pielea foarte neagră, era înalt, cu nişte ochi vii şi păr tuns scurt de tot. Era foarte slab şi purta nişte tenişi vechi şi uzaţi, ca şi blugii cu talie joasă şi tricoul cu slogan în engleză. Când îl ajunseră, le făcu semn să-l urmeze.

— Aşteaptă, nu fugi aşa – îl opri David, dar adresându-i-se în spaniolă.

— Veniţi, veniţi! – insistă băiatul.

— De unde ştii că suntem în căutarea unei fete? – îi răspunse Joa în franceză.

— Te-am văzut întrebând la piaţă. Ea seamănă cu tine.

Probabil că se albise la faţă. Se pregătea să-i traducă şi lui David, dar nu mai fu nevoie.

— Am prins ceva. Zice că semănaţi.

— Unde e? – întrebă ea.

— Aproape.

— Aici, în Bandiagara?

— Da, foarte aproape. Eu vă duc.

Le făcu semn să se grăbească. David o opri pe Joa.

— N-am încredere.

— David!

— Nu ţi se pare suspect? Numai ce-am ajuns azi şi uite că ăsta o cunoaşte pe Amina, ştie unde se află. Şi nici măcar nu ne cere vreun bacşiş.

— Nu avem nimic altceva!

— E seară. De ce nu aşteptăm până mâine dimineaţă?

Copilul o prinsese de mână pe Joa. Trăgea de ea.

— Eu de unde ştiu că vorbeşti despre aceeaşi persoană? – reuşi ea să-l oprească.

— O tânără albă – făcu un gest cât se poate de evident, de parcă ar fi vrut să spună „câte fete albe pot să fie aici?”. Ea frumoasă. Ca tine.

Joa se lăsă în genunchi la înălţimea lui. Duse mâna la camee şi o scoase de sub bluză. Voia să-l întrebe dacă fata purta la gât un cristal la fel ca acela sau, şi mai bine, să-l întrebe dacă văzuse vreodată unul identic.

Deschise cameea.

Restul se petrecu foarte rapid.

Mai întâi privirea copilului, care făcu ochii mari.

Apoi vocea lui David, uluită.

— Joa…, cristalul.

Lăsă capul în jos şi îl privi.

Nu mai era roşu. Devenise alb. Pur, orbitor.

Cel mai neaşteptat lucru urmă abia pe locul al treilea.

Copilul i-l smulse cu totul de la gât şi o rupse la fugă mai repede ca vântul, îndepărtându-se mai întâi în linie dreaptă şi pierzându-se apoi într-un labirint de străduţe care se deschidea la celălalt capăt al străzii, astfel încât lui David, şi el la fel de surprins, îi fu imposibil să-l urmărească.

32

Se opri din plâns abia când zorile se iviseră deja de mult, iar noaptea, în ciuda somnului, fusese un calvar. David nu reuşise s-o consoleze. Îi furase mai mult decât o legătură cu mama ei.

Îi furase speranţa.

Visase cristale, nave interplanetare, îi visase pe tatăl şi pe mama ei întorcându-se după ani şi ani, fără a o mai recunoaşte, iar apoi certând-o ca pe o fetiţă pentru că îşi pierduse comoara. Visase ciudăţenii care o făcuseră să sară din pat de mai multe ori, în timp ce David o îmbrăţişa şi încerca s-o liniştească pe întuneric. Toţi monştrii care îi populau fanteziile încă de mică se întorseseră pentru a-i aduce aminte că timpul nu era decât o cută spaţială şi că totul se raporta la partea de care te situai. În zori, învinsă şi distrusă, se adânci într-o profundă stare de catharsis, din care el nu vru s-o trezească.

Când în sfârşit o făcu era deja foarte târziu, aproape ora zece dimineaţa.

— David… – gemu ea.

O durea capul, dar şi mai mult sufletul.

— Te simţi mai bine?

— Nu – făcu eforturi ca să nu înceapă iarăşi să plângă.

— O să-l căutăm.

— N-o să-l găsim.

Partenerul ei o mângâie cu o mână pe cap. Cealaltă şi-o sprijini de braţul ei.

— Crezi că ştia ce este?

— Habar n-am.

— I-ai văzut faţa, nu?

— Putea să creadă că e o bijuterie – murmură ea.

— Joa, când te-ai uitat ultima oară la cristal?

— Chiar ieri, de dimineaţă, înainte să te trezeşti tu.

— Şi era de culoare roşie?

— Da.

— Înseamnă că s-a schimbat pe parcursul zilei, în timp ce ne apropiam de acest loc.

Se gândi puţin.

— Ce vrei să spui?

— Cristalul acela nu şi-a schimbat decât o singură dată culoarea. A devenit verde atunci când urma să sosească nava. Faptul că acum e alb trebuie să însemne ceva.

Joa nu zise nimic. Nu se simţea în stare. Să însemne ce-o însemna, acum nu-i mai aparţinea ei.

— Suntem aproape – o asigură David.

— De ce anume?

— Nu ştiu, dar cristalul a reacţionat.

— Totuna e – se dădu ea bătută.

— Nu, nu-i totuna – insistă el.

— De ce?

— Pentru că orice are legătură cu ei şi cu cristalele e conectat, altfel nu se întâmplă. L-am pierdut, de acord, dar înainte am văzut acest semnal. Şi vreau să-ţi spun ceva: dacă o vom găsi pe Amina, cel puţin îl vom avea pe-al ei.

Nu se gândise la asta.

Cristalul Aminei.

— Ce-o să facem? – îi cedă lui sarcina de a lua orice iniţiativă.

— Deocamdată facem un duş şi coborâm să luăm micul dejun. Vom continua să întrebăm pe-aici. Dacă nu reuşim nimic, mâine facem acel *trekking* despre care ai pomenit.

Joa închise ochii.

— Draga mea, nu te da bătută acum, după ce ai fost aşa de puternică.

Nu voia nici ea să facă asta, dar copilul îi smulsese unica legătură cu ei.

— Joa, te rog – insistă David, scuturând-o până când deschise iarăşi ochii.

Se transformă într-un automat. Îl lăsă pe el s-o ridice din pat, să dea la o parte plasa de ţânţari şi să iasă de sub ea, s-o bage sub duş, s-o spele şi s-o şteargă. Nu ajunse s-o şi îmbrace, fiindcă asta făcu singură, cu toate că îşi simţea

muşchii înţepeniţi şi toate membrele extrem de grele. Fiind nevoită să iasă din cameră – puţin mai răcoroasă din pricina aerului condiţionat – şi să plonjeze în cuptorul de afară, se pleoşti şi mai rău. N-avea poftă de mâncare, nu puse nimic în gură. Se limită la un suc. Avea ochii pierduţi, privirea rătăcită, mintea în altă parte, foarte departe de acolo.

Niciodată nu simţise mai puternic durerea unui eşec.

— Joa, de ce nu-ţi foloseşti puterile?

— Cum? – îi înfruntă ea privirea lui David.

— Trebuie să existe o modalitate prin care să rezonezi cu cristalul, cu energia lui. Trebuie să ai o legătură cu el.

— Niciodată n-am simţit nimic în prezenţa lui, şi nici ţinându-l în mână.

— Ai încercat?

— Nu.

— Nu crezi că e momentul?

— David, nu sunt în stare să mă concentrez la nimic. Nu ştiu ce-i cu mine.

— Vizualizează-l. Ai nişte capacităţi extraordinare, pe care nu le-ai dezvoltat. De ce nu i-ai putea lua urma, aşa cum un câine se ghidează după miros?

— Cristalul nu miroase, iar eu nu sunt mastif – forţă ea un zâmbet înfrânt.

— Eu nu-ţi spun decât…

David tăcu. Unul dintre chelnerii hotelului se oprise lângă masă. Nu avură ce să facă şi se uitară la el. Bărbatul se înclină cu eleganţă şi le spuse:

— Vă aşteaptă cineva la recepţie.

— Pe noi? – se miră David. Nimeni nu ne cunoaşte aici.

— A întrebat de tânăra cu păr roşcat şi de însoţitorul ei – explică el.

Nu exista nicio altă pereche cu asemenea caracteristici.

— Bine, mulţumesc.

Se ridicară ca să-l urmeze. Restaurantul şi recepţia comunicau printr-un mic hol cu picturi care înfăţişau popoarele şi cosmogonia dogonilor. Singura persoană pe care o văzură la intrarea în hotel era un bărbat negru, mic

de statură, în vârstă şi cu părul alb. Pe chip i se întrezărea o expresie de profundă demnitate. Nu era îmbrăcat după moda occidentală, nici măcar în stilul locuitorilor care puteau fi întâlniţi pe străzile din Bandiagara. Purta o tunică roşie care îl învăluia din cap până-n picioare şi un toiag cât el de înalt care, mai degrabă decât să-l sprijine, îi sublinia silueta.

Un dogon autentic.

Rămaseră surprinşi, dar nu avură timp să facă altceva decât să aştepte. Mai ales atunci când vizitatorul lor se înclină ceremonios în momentul în care ajunseră în faţa lui.

Cuviincios şi cu adânc respect.

— Doreaţi să ne vedeţi? – i se adresă Joa în franceză.

Răspunsul se lăsă aşteptat vreme de câteva secunde. Odată ce încheie reverenţa, bărbatul îşi reluă postura verticală, ţintuindu-şi privirea asupra ei – nişte ochi grei de vârstă şi de viaţă, ochi bătrâni, plini de experienţă, însă impregnaţi şi de lumina speranţei. O pătrunse cu privirea şi schiţă un surâs timid şi plin de seninătate.

— Bine aţi venit – le spuse cu un accent neobişnuit, de parcă franceza n-ar fi fost limba lui.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Mă numesc Bassekou Touré. Şi cred că asta vă aparţine.

În mâna lui apăru cameea.

Joa rămase cu respiraţia tăiată.

— Vă rog… – i-o întinse dogonul.

În clipa în care o atinse, în care o simţi între degetele ei, îşi recăpătă toată energia furată. O descărcare de adrenalină injectată direct în creier care i se răspândi pe loc în terminaţiile nervoase şi în muşchi.

O deschise.

Cristalul era la locul lui înăuntru.

Alb, pur, orbitor.

— Mulţumesc – suspină ea.

— Întreabă-l de unde îl are şi de ce ni l-a returnat – zise David.

— Copilul o fi încercat să-l vândă sau bărbatul e tatăl lui şi i l-a descoperit…

— Întreabă-l, Joa.

Bassekou Touré ridică mâna.

— Trebuie să mă însoţiţi-se înclină pentru a doua oară, dar numai ca întărire a rugăminţii sale.

— Încotro?

— Aveţi încredere în mine.

Zâmbetul îi era paşnic, iar ochii şi mai mult.

Nu fu nevoie ca ea să-i traducă lui David.

— Nu – zise el, pricepându-i intenţia. Nici vorbă.

— Totul e în regulă – îl asigură Joa.

Bătrânul merse până la uşă. David încercă s-o oprească pe Joa. Aceasta îşi punea deja cameea la gât, înnodând la ceafa cele două capete ale cureluşei rupte de hoţ.

— Eşti nebună? – îi şopti el. Nici nu ştim cine e!

— Ni l-a dat înapoi – puse bine cameea cu cristalul sub bluză.

— Poate să ţi-l ia din nou!

— David, acum totul e bine. Ştiu eu.

Nu se mai contraziseră. Îl ajunseră din urmă pe Bassekou Touré în parcare. David avea la el cheile de la maşină. Se urcă la volan. Joa se aşeză în dreapta lui, iar vizitatorul lor în spate. După ce porni motorul, nu trebui să întrebe nimic.

— Întoarceţi la dreapta – îi indică dogonul. Când daţi de bulevard, luaţi-o la stânga. Ieşim din Bandiagara şi mergem spre Djiguibombo.

Pe parcursul următoarelor minute, nu mai scoaseră niciun cuvânt. Joa zâmbea cu un aer absent. Din când în când, David îşi urmărea pasagerul în oglinda retrovizoare interioară. Bărbatul, senin şi distant, se mulţumea să-şi păstreze demnitatea seculară. Nu-şi schimba expresia decât atunci când poposea cu privirea asupra ei. Atunci chipul i se îmbuna.

Părea un bunicuţ care-şi privea nepotul dormind într-un leagăn.

După câţiva kilometri, un sfert de oră mai târziu,

şoseaua îşi schimbă aspectul, transformându-se într-un drum forestier prăfuit şi roşiatic. Apăru un peisaj agrest, cu stânci abrupte, baobabi presăraţi la orizont şi, în depărtare, munţi care înconjurau falia Bandiagara. Într-o parte, ascuns privirii ei, se deschidea universul dogonilor, cu misterul şi legendele sale. Ştiau că se îndreaptă spre inima ţinutului lor. Nu era nevoie să mai întrebe.

Singura necunoscută era de ce.

Până şi David acceptă evidenţa, învingându-şi emoţiile.

Întinse mâna dreaptă, o luă pe a lui Joa într-a sa şi o strânse.

Un gest care nu trecu neobservat de către Bassekou Touré.

— Vă mulţumesc că vă aflaţi aici – rupse el tăcerea în mod neaşteptat.

— Mulţumesc că mi-aţi înapoiat asta – duse ea o mână la piept.

— Maali va fi pedepsit. Neştiinţa lui nu e o scuză.

— Maali e copilul care mi l-a luat?

— Da.

— Vorbiţi cu el, dar nu-l pedepsiţi.

Bărbatul ridică din sprâncene. Nu era tocmai răspunsul pe care-l aştepta. Dar se mulţumi să o privească în continuare, cu nişte ochi plini de devoţiune.

Mai merseră doar câţiva kilometri.

— Mai departe drumul se lărgeşte. Veţi vedea trei baobabi unul lângă altul, în partea dreaptă. Opriţi maşina sub ei, la adăpostul lor.

Cei trei baobabi, enormi, la fel de ciudaţi ca oricare alţii, cu trunchiurile lor groase şi ramurile întinse în văzduh ca nişte ciorchini uscaţi de struguri, se zăriră, după câteva minute, în depărtare. David efectuă manevra, conducând încet până când în sfârşit se opri undeva între aceştia. Pasagerii se dădură jos din automobilul de teren, moment în care dogonul preluă conducerea.

— Urmaţi-mă, vă rog.

Drumul începea la o distanţă de câţiva metri, ascuns de o masă de vegetaţie imposibil de zărit de pe drumul

forestier. Cobora într-o abruptă pantă în zigzag, până în străfundurile povârnişului. De acolo nu i se vedea capătul.

Bassekou Touré nu mai vorbi decât după încă vreo două sute de metri.

Atunci când trecură pe lângă o mască rituală, agăţată de un par înfipt pe cărare.

— Bine ai revenit acasă, Nommo – îi zise lui Joa, înclinându-se, înainte de a-şi relua drumul.

33

Când ajunseră la capătul povârnişului, erau leoarcă de sudoare. Înaintea lor se deschidea o vale verde şi luxuriantă. Pereţi înalţi de stâncă, în care erau săpate inaccesibile peşteri vizibile cu ochiul liber, se întindeau de ambele părţi ale unui canion care ajungea în dreptul unui lac şi al unor prime construcţii, exact ca acelea pe care le văzuseră în ghidurile turistice, făcute din lut, roşiatice, cu unele faţade pictate conform ritualului artistic al dogonilor. Prezenţa lor acolo fusese anunţată dinainte. Încetul cu încetul îi văzură pe bărbaţii, pe femeile şi pe copiii din trib. Cu toţii îşi plecau privirea ori se înclinau cu respect în faţa lor.

— Aici se întâmplă ceva, iar noi n-avem nici cea mai vagă idee ce anume – reflectă David.

— Dar trebuie să fie în legătură cu cristalul, asta-i clar – spuse Joa.

— Te-a numit Nommo.

— Ştiu.

— Nu era ăsta numele despre care mi-ai vorbit…?

Nu mai merseră prea mult. Se opriră în faţa unei construcţii cu un înalt perete vertical, iar ghidul lor se îndepărtă, ca să poată intra ei primii.

Înăuntru aşteptau trei bărbaţi, cu toţii purtând măşti rituale. Joa îşi dădu seama ce reprezentau. Erau Awa. Sau făceau parte din Awa, societatea secretă a dogonilor. Citise că Awa erau cei care controlau cultul măştilor şi oficiau ceremoniile satului, mai ales Sigui, Cultul Marii Măşti. Numai bărbaţii maturi puteau fi Awa. Liderul lor era Olaburu, maestrul limbajului ierburilor şi al oamenilor impuri. Dintre toate normele de conduită, religioase, legate de tradiţii şi obiceiuri, despre a căror unicitate se puteau scrie cărţi întregi, cea privind oamenii puri şi impuri era fără îndoială cea mai bizară, o trăsătură primită

încă de la naştere, prin moştenire, astfel că nu ţinea de vreun merit câştigat în timpul vieţii. Primilor, celor puri, *innenomo,* „bărbaţi care trăiesc”, li se interzicea practicarea de activităţi rituale asociate morţii. Ceilalţi, cei impuri, *innepuru,* „bărbaţi morţi”, erau cei care puneau în practică toate aceste ritualuri, pregătirea şi îngroparea cadavrului, alături de sacrificarea şi consumul animalelor sacre. Pentru a deveni Olaburu, trebuia să fii impur.

Cei trei bărbaţi se înclinară în faţa lor.

— Bine aţi venit – le spuse, cu o plecăciune, bărbatul care vorbea cel mai bine limba oficială a republicii Mali, franceza, dar tot cu acelaşi accent ciudat al lui Bassekou Touré.

— Mulţumesc – încuviinţă Joa.

El se îndreptă şi o privi. Joa nu-i vedea decât ochii mici, în spatele măştii foarte mari, care îi ajungea până la piept. Erau nişte ochi plini de admiraţie. Nerăbdării din exterior acolo înăuntru îi corespundea un suflu de pace. Ea însăşi se simţi pătrunsă de acel calm îmbătător.

David însă nu.

— Întreabă-l ce căutăm aici.

— Aşteaptă. Oamenii ăştia nu cunosc noţiunea de grabă. Dă-le timp.

— Ai idee cam despre ce e vorba?

— Cred că da.

— Pe cuvânt? – se miră el.

Bărbatul care vorbise şi care o cerceta cu atâta atenţie luă iniţiativa. Se înclină încă o dată şi se îndreptă spre uşa casei. Bassekou Touré îşi punea de asemenea o mască. Le făcu semn să-l urmeze pe cel care părea să fie şeful, iar ei se supuseră. În coada alaiului se aflau ceilalţi doi. Afară, apariţia lor avu exact acelaşi impact ca la sosire. Un trib întreg stătea în tăcere, toată lumea îi cerceta cu uimire, devoţiune şi respect, fără urmă de teamă, de parcă ar fi fost un miracol.

Şi poate chiar erau.

David o luă pe Joa de mână.

— Nu e pentru tine – îi şopti el. E pentru mine. Simt

nevoia să ating ceva real.

Joa nu zise nimic. Simţea ceva pe dinăuntru. Ştia că era aproape de rezolvarea unui mister.

Construcţia de lut în care tocmai fuseseră primiţi se afla la poalele unei imense stânci. Nu avură mult de mers până să se îndepărteze de sat. Erau singuri. Nimeni nu-i urmărise. Înconjurară stâncile pe la bază, urcând şi coborând în funcţie de înclinaţia terenului şi sfârşiră escaladând o denivelare de vreo zece metri. În partea de sus văzură intrarea într-o peşteră. Nu semăna cu cele mortuare, care erau situate mai sus şi inaccesibile. Aceasta avea o intrare îngustă care apoi se lărgea într-o încăpere mare de unde porneau nişte trepte în jos, ducând până în adâncimile ei întunecate.

Cei patru dogoni aprinseră torţe.

Drumul către măruntaiele pământului nu fu nici lung, nici foarte abrupt. Aceiaşi zece metri pe care îi urcaseră afară îi coborâră, aproximativ, şi înăuntru. Apoi se pomeniră într-un soi de tunel care şerpuia pe sub stânci. Scena avea ceva de aventură romantică, amintind de vremurile când Africa era un mister, iar occidentalii se trezeau prinşi de vraja magiei sale. Patru bărbaţi cu măşti şi ei doi, în timp ce un trib întreg aştepta afară.

Odată ajunşi la capătul tunelului, acesta dădea spre o imensă grotă interioară. Era atât de înaltă, încât flăcările torţelor nu reuşeau să lumineze tavanul. Acolo rocile erau altfel, rotunjite. Nu apăruseră ca urmare a vreunei prăbuşiri, ci dădeau impresia că fuseseră sculptate, modelate. În mijlocul grotei se înălţa un tumul. O construcţie din lemn, cu un vas frumos sculptat în vârf.

Joa îşi aminti caracteristicile celor patru culte principale ale dogonilor. Cultul Wagem, în legătură cu străbunii şi avându-l ca lider pe Ginna Bana; cultul Lebe, a cărui căpetenie era Hogon şi care era asociat ciclului agricol; cultul Binu, cel totemic, aflat sub comanda lui Binukedine; şi cultul Awa, condus de Olaburu. Cei patru conducători, fiecare cu particularităţile lui, alcătuiau un singur sistem religios. Ginna Bana şi Olaburu erau impuri. Hogon şi

Binukedine, puri. Din eternele lor înfruntări luau naştere toate normele vieţii dogonilor, un mod complet special de a privi lumea.

Ceea ce nu ştia era de care parte se afla ea.

Poate că de niciuna.

Cei patru bărbaţi se închinară înaintea tumulului.

— Vino – cel cu masca principală îi întinse mâna lui Joa.

Se apropiară de tumul. David făcu acelaşi lucru din proprie iniţiativă, fără să mai aştepte vreo invitaţie. Nu-l opriră. Ajungând în faţa vasului, bărbatul îi scoase capacul. Şi susură o litanie.

Apoi îl ridică.

Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi putut imagina Joa.

Se aştepta la ceva, ceva important, revelator, dar nu la…

Un cristal.

Un cristal identic cu al ei, de culoare albă.

— Doamne… – oftă ea, dându-şi silinţa să priceapă.

— E singura moştenire de la strămoşii noştri vorbi bărbatul, cu o uriaşă seninătate şi devoţiune. Nommo ni l-a lăsat la începuturi.

Mai fuseseră aici.

La fel ca în Yucatan, la fel ca în Egipt…

Ei.

— Voi sunteţi trimisele lor – se înclină încă o dată, cu veneraţie.

— Şi sunteţi dovada că totul e bine şi se va împlini, din moment ce v-aţi întors – auzi, din spatele lor, vocea lui Bassekou Touré.

De ce vorbeau la plural?

— Ce anume se va împlini? – Joa reuşi să-şi revină din surpriză.

— Profeţia. Au spus că într-o bună zi fiii stelelor se vor întoarce, în a Zecea Lună, şi că acela va fi începutul noului viitor.

Fiii stelelor.

Acum veni momentul să întrebe.

— De ce vorbiţi la plural?

Bărbatul făcu semn spre stânga. Apăruseră alţi membri

ai tribului, toţi cu măştile şi cu picturile lor. În mijlocul grupului, luminată aproape dantesc de dansul torţelor, văzu o fată albă îmbrăcată într-o tunică Dogon.

— Pentru că sunteţi aici amândouă, asemeni lui Nommo în infinita lui dualitate – anunţă Bassekou Touré.

Lui Joa i se tăie răsuflarea.

Era prima dată când o vedea pe Amina Anwar.

34

Nu ştia ce anume voiau dogonii de la ea, dar nu reuşi să mai stea pe loc nici măcar o secundă, în aşteptarea a ceea ce urma să se întâmple. Coborî din tumul şi se apropie de persoana pentru care bătuse în lung şi-n lat jumătate de Iordanie.

— Amina! – oftă ea din rărunchi.

Fata îi răspunse pe limba ei, din instinct.

— Nu înţeleg arăbeşte – zise Joa. Spaniolă? Engleză? Franceză?

Infirmiera de la ospiciu îi spusese că era foarte inteligentă, cu un coeficient intelectual extraordinar, şi că vorbea mai multe limbi străine fără să le fi învăţat vreodată…

— Engleză – răspunse ea. Aşa ei n-o să ne înţeleagă. Cum de-mi ştii numele?

— Pentru că te cunosc. Te caut de multă vreme.

— Eu pe tine nu te cunosc deloc.

Avea un ton dur şi privirea neîncrezătoare. Ochii îi erau plini de asprime, iar inima plină de cicatrici. Expresia ei părea un strigăt.

— Suntem… ca surorile, Amina.

— Eu n-am nicio soră.

Adolescenta iordaniană îşi purta cristalul la gât, într-o punguţă făcută din acelaşi cordon de piele pe care era şi agăţat. Albeaţa pietrei se vedea prin nodurile care dădeau formă punguţei.

Joa îşi deschise cameea.

Reuşi s-o impresioneze.

— De ce ai tu asta? – vru ea să ştie.

— Ţi-am spus doar. Suntem precum surorile. Mama ta şi a mea au fost trimise pe Pământ alături de alte cincizeci de femei, pentru a culege informaţii. Trei dintre aceste femei au avut câte o fiică, ceva ce poate nu fusese prevăzut, iar

pe 15 septembrie 1999 au dispărut. Cu celelalte s-a petrecut acelaşi lucru acum câteva luni, când o navă s-a întors după ele. Toate purtau un cristal ca al nostru. Asta e ceea ce ne identifică. Mama ta se numea Munha. Tu ai evadat de la Al Sawwan Urdun cu un băiat pe nume Hussein Maravi, acum câteva săptămâni...

Vorbea prea mult. Îşi dăduse drumul la gură dintr-odată, acolo, în mijlocul insolitei reuniuni de lângă tumulul în care se afla cristalul, în inima satului dogon.

Amina nici nu clipea.

Era extraordinar de frumoasă. Semănau, într-adevăr, dar frumuseţea Aminei atingea perfecţiunea. De aceeaşi înălţime cu ea, zveltă, foarte subţire, nu părea să aibă cincisprezece ani. Părul ei negru cu nuanţe roşcate, splendid, îi încadra chipul exuberant, ochii adânci şi de un gri şocant, transparenţi. Avea buze cărnoase, o pată dulce, cea de jos fiind suavă şi rotundă. Nasul era detaliul care contribuia la armonia întregului ansamblu, fruntea largă, obrajii rotunjiţi, bărbia ascuţită. Nici mâinile nu păreau să fie ale cuiva care dusese o viaţă aspră. Degete lungi cu unghiile tăiate, mâini de prinţesă. Părea mai în vârstă decât era, mai degrabă de şaptesprezece sau optsprezece ani. Numai atitudinea sfidătoare sub care îşi ascundea frica semăna cu aceea a unei tinere adolescente.

— Despre ce vorbeşti? – chipul i se crispă într-o grimasă de confuzie.

— Nu ştiai nimic despre originea ta?

— Ce origine?

— De unde provine mama ta?

— Dacă ştii totul despre mine, aşa cum spui, ştii şi că eu eram o fetiţă atunci când a dispărut ea. Tot ce ştiu mi-a spus mătuşa mea: că au găsit-o după o mare furtună.

— Veneau din spaţiu, Amina.

— Eşti nebună?

— Nu ne îmbolnăvim niciodată, învăţăm repede, avem o memorie excepţională. Nu-ţi spun nimic toate astea? Plus că mai e şi asemănarea. Şi ele semănau între ele. Toată viaţa ţi-ai pus întrebări, iar eu îţi dau răspunsurile. Ai venit

în ţinuturile acestea căutând ceva, sperând să-ţi găseşti identitatea şi vrând să afli mai multe. Ei bine, eu îţi pot spune tot, fiindcă şi eu îmi caut propriile răspunsuri.

Vorbeau într-un colţ al sanctuarului. Nimeni nu le deranja. David asista în linişte la întâlnirea dintre cele două tinere. Puternic impresionaţi de prezenţa lor, dogonii rămaseră înmărmuriţi privindu-le. Nimeni nu le zorea.

Discuţia continuă.

— De ce ai venit până în Mali? – întrebă Joa.

— Singurul lucru pe care îl avea mama mea atunci când a dispărut este acest cristal. Într-un fel am crezut că aici o să găsesc informaţii despre el. Am investigat numai din întâmplare cultura aceasta…

— De ce acum?

— În decembrie, cristalul meu şi-a modificat culoarea. Am interpretat asta ca pe un semn. Mi-am zis că era momentul să-mi înving blestemul. De-asta am evadat de la Al Sawwan Urdun. Era un iad.

— Am fost acolo.

Privirea Aminei se înăspri încă şi mai mult.

— Şi prietenul tău?

— Hussein? – de data asta ochii îi deveniră trişti, o descărcare de durere. A murit pe drum, la graniţa dintre Chad şi Niger. Au tras în noi – o grupare de gherilă sau nişte bandiţi, nu sunt sigură. L-au secerat înainte ca eu să pot opri atacul.

— L-ai oprit?

— Da.

Înţelese sensul cuvintelor ei.

— Şi eu am puteri, dar sunt înfricoşătoare – afirmă ea, după ce se gândi puţin.

— Ajută – veni, laconic, remarca ei.

— Amina – o atinse pentru prima oară, punându-i mâna pe braţ. Vreau să te ajut.

— N-am avut niciodată nevoie de ajutor.

— Atunci vreau să mă ajuţi tu pe mine. Nu am toate răspunsurile pe care mi le-aş dori, dar împreună le putem afla.

— Spui că trei femei dintre cele trimise au avut câte o fiică. Unde e cealaltă?

— În India.

— Şi vrei s-o găseşti?

— Da, dar înainte de asta trebuie să mergem în Egipt.

— Ce e acolo?

— O poartă, o modalitate de a intra în legătură cu ei.

— Ştii unde e?

— Încă nu, dar împreună o să ne descurcăm mai bine.

— O să avem mai multă putere.

— Nu spune asta – îi strânse mâna. Puterea nu e bună.

— E ceea ce m-a ţinut pe mine în viaţă şi liberă – îi aminti ea apăsat.

— Avem atâta de vorbit…

Amina îl privi pe David pentru prima oară, fix. În ochi. Ştia că se afla acolo, dar îl ignorase în mod deliberat.

— E soţul tău?

— Nu, dar suntem împreună în chestia asta.

Nu se formaliză câtuşi de puţin, nu-i întinse mâna, nu se apropie să-l sărute pe obraz. Nimic. Nu era nici locul, nici momentul. Şi nici nu se obişnuia aşa ceva aici. Îl fixă doar cu privirea, vreme de trei secunde, cât se poate de lungi.

— Ai un nume? – i se adresă ea din nou lui Joa.

— Eu sunt Georgina, dar toţi îmi spun Joa. El e David.

Amina privi cristalul. Apoi pe femeia care tocmai îi spusese povestea cea mai neobişnuită pe care o auzise vreodată. În cele din urmă îşi îndreptă ochii spre tumul, în al cărui zenit dogonii păstrau cristalul lui Nommo.

— Şi ei mi-au spus că Nommo a venit din spaţiu – oftă ea.

— Dar nu i-ai crezut.

— Nu. Adică… nu ştiu. Ceva înăuntrul meu…

— Când ai ajuns aici?

— Acum o săptămână.

— Şi cum ai găsit acest loc? – indică peştera.

— Cristalul meu s-a făcut alb când am ajuns în aceste ţinuturi. Am interpretat asta ca pe încă un semn. N-am făcut decât să-l port la vedere, ca pe un soi de metodă de

identificare. N-a durat mult până să vină după mine.

— Urma să rămâi cu ei?

— Nu, dar nici nu prea ştiam ce altceva să fac. Răspunsurile lor nu erau cele pe care le căutam. Dar ale tale, da. Cum ai aflat că sunt în Mali?

— Am fost în Iordania după tine. Am ajuns în locul unde ai fost închisă şi o infirmieră mi-a povestit că ai evadat împreună cu Hussein, că el voia să-ţi arate Petra şi că acolo avea un prieten, conducător de catâri. Bărbatul acela mi-a vorbit despre Hamid, în Aqaba. Acasă la Hamid am găsit informaţiile despre ţara dogonilor şi am tras concluzia că te afli aici.

— Ai venit pe jos?

— Nu, zâmbi Joa. Am venit cu avionul şi am închiriat o maşină. E sus, pe şosea, sub trei baobabi.

— Locul acela se numeşte poarta tridentului.

Tăcură un moment. În jur toţi le priveau îndelung, în aşteptare, sub flacăra sfârâindă a torţelor.

— Ne privesc de parcă am fi nişte zeiţe – suspină Joa.

— Suntem nişte zeiţe.

În voce i se simţea mândria.

O copilă rătăcită, mereu singuratică, cu o viaţă zbuciumată, cu puteri folosite pe post de arme.

Joa vru s-o îmbrăţişeze, să-i spună că de-acum nu mai era singură. Simţea nevoia s-o iubească… şi să fie iubită, la rândul ei.

— Locuieşti cu ei?

— Da.

— Ce ţi-au spus?

— Speră ca eu să le povestesc diverse, să le vorbesc despre profeţie, despre Nommo. Singurul lucru care mi-a venit în minte a fost să le spun că încă nu sosise momentul potrivit. Dar sunt răbdători. Aş fi putut rămâne aici oricât voiam, să fiu un soi de regină – îşi privi mâinile.

Joa îşi aminti că acele mâini înfăptuiseră o vindecare.

— Aşteptăm, bine? – îi propuse. Vedem cum se sfârşesc toate astea, ce ne spun azi sau mâine. Apoi găsim o modalitate de a pleca de aici.

— Locul acesta e tabu – zise Amina. Nu l-au arătat nimănui de generaţii întregi. Iar cristalele noastre, odată intrate sub influenţa lui, au devenit albe. Asta înseamnă ceva, e clar.

Privirea îi redeveni aspră. Tare ca stânca.

Joa simţi o crampă în burtă, dar îşi stăpâni inevitabilul rictus de durere.

Căută mâna lui David şi, găsind-o, o strânse cu putere.

35

Ceremonia din sat, sub stele şi la lumina focurilor, părea un vis hipnotic, încremenit în noaptea vremurilor. Mâncare, animale oferite ca ofrandă, dansuri… La sărbătoare participau şi alţi oameni, din satele vecine. Cu toţii fură prezentaţi celor două zeiţe.

Fiindcă, pentru ei, erau într-adevăr nişte zeiţe.

Iar David scutierul lor.

Bărbatul mascat care părea să fie şeful cel mare se numea Baba Kouyate. Bassekou Touré juca uneori rolul de secund. Conversaţiile se desfăşurau în linişte. În ele nu se simţea nicio urmă de încordare sau de teamă. Zeiţele erau acolo. Punct. Faptul că le aşteptaseră vreme de secole nu mai conta deloc. Naturaleţea lor contrasta cu dorinţa celor două fete de a-şi vorbi, mai ales a lui Joa. Dogonii se simţeau fericiţi şi restul nu mai conta.

Timpul nici atât.

Dansurile erau superbe. Ritualurile splendide, primitive. În privirile celor prezenţi se citeau speranţă, iubire, respect, seninătate şi un pic de nebunie sărbătorească. Joa şi Amina prezidau ceremonia de la înălţimea a două micuţe movile făcute din scoarţă de baobab, arborele sacru. Mâncarea era fără îndoială principalul motiv de nelinişte, mai ales pentru David.

— Chiar eşti o zeiţă – îi şopti el la ureche.

— Ţi-e teamă?

— Sunt neliniştit – recunoscu el. N-am nici cea mai vagă idee cum se vor sfârşi toate astea.

— Calmează-te.

— Cum ţi se pare?

Se referea la Amina.

— E tot în defensivă. E o chestiune de timp – îi şopti Joa.

— Privirea ei îmi îngheaţă uneori sângele în vine.

— E foarte frumoasă, nu-i aşa?

— Incredibilă – consimţi el, recunoscând evidenţa.

La miezul nopţii dansurile încetară şi luară cuvântul câţiva dintre bărbaţi, căpeteniile diverselor triburi care se aflau de faţă. Nu vorbiră în franceză, ci pe limba lor. Joa nu îndrăzni să-l întrebe pe Bassekou Touré. Amina era absentă. Privea totul, dar nu vedea nimic. Nişte forţe interioare enorme îi transformau trupul într-un vulcan, deşi nimic nu transcendea calmul aparent de care dădea dovadă.

Când se încheiară discuţiile şi se porniră iarăşi dansurile, odată ieşită din starea de catharsis, începu din nou să vorbească.

— Pot să te întreb diverse lucruri? – îi zise ea lui Joa.

— Nu numai că poţi, ci eu chiar ţin să ţi le povestesc.

— E adevărat că a venit o navă să le ia pe acele femei şi că din cauza asta s-a făcut verde cristalul?

— Da.

— Tu unde erai?

— Acolo, la Chichén Itzá, în Mexic. Am văzut-o cu ochii mei.

— De unde ştiai că nava se va întoarce chiar în acel loc şi chiar în ziua aceea?

Îi povesti totul de la început. Despre dispariţia tatălui ei, indiciile enigmei maya, modul în care apăruse David în viaţa ei, rolul judecătorilor, căutarea propriilor origini, care o condusese tocmai în ţinuturile indienilor Huichol, interesul NASA, totul, până la zilele prevăzute în profeţiile maya ca fiind acelea când avea să se întoarcă nava. Apoi îi vorbi despre ultimele două săptămâni, telefonul pe care Gonzalo Nieto i-l dăduse din Egipt, asasinarea acestuia de către Apărătorii Zeilor, crucea Nilului şi posibilitatea ca undeva în Egipt să existe acea poartă.

Amina o ascultă cu atenţie. Uneori Joa se simţea de parcă aceasta îi scotocea prin propria minte.

De parcă îi citea gândurile.

Le putea bloca. Ceea ce şi făcu.

— Cum e crucea aceea? – fu singura întrebare a Aminei.

I-o desenă în nisip, între tălpile ei, cu ajutorul unei

crenguţe uscate.

Amina rămase nemişcată.

— În fiecare colţ e o zeitate egipteană – adăugă Joa.

— Marchează locul unde se află poarta?

— Am văzut crucea de două ori, ţi-am spus deja, şi în niciunul dintre cazuri nu apare pe o hartă şi nici nu are legătură cu vreun loc concret. Cu toate astea, pentru ea a murit acel arheolog prieten al tatălui meu. Secta aceea ascunde un secret, locurile din Egipt unde strămoşii lor au intrat în contact cu extratereştrii.

Crucea era încă acolo. Apoi o şterse chiar Amina, cu piciorul.

— Ce-i cu tine? – întrebă Joa.

— Nimic.

— Pari…

— N-am nimic – răspunse ea categoric şi apoi îşi schimbă tonul, adăugând: singurul tău interes în toată chestia asta este să vorbeşti cu părinţii tăi.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie.

— Da.

— Nu te interesează cine sunt, de unde vin, cum îşi duc viaţa, ce fel de fiinţe suntem noi…?

— Ba da, şi asta, dar depinde – vru ea să se justifice. Tu nu ţi-ai cunoscut părinţii, şi îmi pare rău. Chiar îmi pare rău, Amina. Eu în schimb mi-o amintesc pe mama mea, mi-o amintesc bine, chiar foarte bine. Pierderea ei a fost cea mai grea lovitură din viaţa mea. Astfel că atunci când a dispărut şi tata…

Amina îl privi pe David.

— Eu n-am iubit niciodată pe nimeni.

— Nu spune asta.

— N-am avut timp şi nici pe cine. Şi nu-mi pasă.

— Şi Hussein Maravi?

— Nu era nimic între noi. Doar un prieten.

— Viaţa ta se va schimba de azi înainte, ţi-o jur.

— Fiindcă ai apărut tu?

— Da.

— Unde locuieşti?

— Într-un oraş care se cheamă Barcelona. Ştii unde e?

— Vrei ca după ce-o să treacă toate astea să vin în oraşul tău să locuiesc cu tine, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Da!

— N-ai nici cea mai vagă idee cine sunt! Nu ştii nimic despre mine!

— Ştiu tot ce am nevoie: că suntem singure şi avem nevoie una de alta. Tu, Indira şi cu mine.

— Şi dacă găsim poarta aceea, vorbeşti cu părinţii tăi şi o să poţi merge pe navă sau acolo unde locuiesc ei?

Existau întrebări care o dureau încă.

— Nu ştiu – răspunse ea sincer.

— Vrei să-ţi spun ceva? – Amina schiţă un zâmbet de gheaţă. Credeam că puterile mele sunt supranaturale, că am fost aleasă sau aşa ceva. Uneori, dacă priveam spre cer, simţeam un soi de chemare. Dar niciodată n-am crezut că aş putea face parte dintr-o civilizaţie străină, superioară.

— Acum, că ştii care e adevărul, vezi altfel lucrurile?

— Da.

— În ce sens?

— Asta nu e lumea mea.

Joa se încruntă.

— Ba bineînţeles că e! Ne-am născut aici! Suntem mai degrabă fiinţe umane decât extraterestre!

— Cum poţi să ştii asta, din moment ce mereu ţi-ai înfrânat evoluţia puterilor?

— Amina…

Fata îi făcu un semn cu mâna să nu mai vorbească. Dansurile erau din ce în ce mai rapide şi deveneau obsesive. Aplecate deasupra focurilor, siluetele dansatorilor luau forme aproape demonice. Muzica era un amestec de percuţie şi alte instrumente specifice culturii respective, precum *kora,* o harpă cu peste douăzeci de strune, *n'goni,* o chitară în miniatură, *balafonul* sau *djembe*-urile, iar intensitatea lor creştea, obligându-le să vorbească tot mai tare.

Amina traversă un punct de cotitură, din care ieşi – ghemuită şi ascunsă – o cu totul altă persoană.

— Eu nu sunt bună – zise ea deodată.

— Nu spune asta.

— Vreau să-mi cunosc strămoşii – vocea abia i se mai auzea. Vreau să ştiu de ce m-au lăsat singură, de ce mă simt atât de ruptă de toate, de ce simt atâta furie. Vreau să-mi spună. Dar apoi o să fiu în continuare cine sunt, fără tine.

— Nu ne putem despărţi acum! Facem parte din ceva extraordinar!

Joa îi luă ambele mâini într-ale sale. Amina rămase extrem de ţeapănă.

— O să găsim poarta aceea în Egipt, îţi promit – declară ea cu vehemenţă. Ştiu că o să te răzgândeşti, că acum toate astea ţi se par de necrezut, prea mult ca să poţi pricepe dintr-odată.

— Nu, totul e foarte clar acum – consimţi copila iordaniană.

Iar privirea îi redeveni aspră, zdrobind orice urmă de capitulare şi de slăbiciune.

Nu reuşi să-şi revină, nici să continue dialogul. Muzica şi dansurile încetară brusc. Dansatorii căzură la pământ şi se servi iarăşi mâncare. Tăcerea o făcu pe Joa să se simtă încordată.

— Bassekou – se îndreptă spre dogonul care venise după ei la hotel.

— Da?

— Te rog povesteşte-mi încă o dată ce spune profeţia mai exact.

Bărbatul n-o întrebă de ce voia s-o audă din nou. Orice lucru avea o explicaţie. Poate că fiicele furtunilor îl supuneau la o probă.

— Profeţia spune că într-o bună zi Nommo, fiii stelelor, se vor întoarce, că va fi a Zecea Lună şi că atunci va începe noul viitor.

Atunci va începe un nou viitor.

Ce fel de nou viitor le-ar fi putut dărui ele?

— Ce credeţi că se va întâmpla?

Dogonul îi înfruntă privirea. O analiză cu atenţie. Apoi îi privi din nou fruntea.

— Sunteţi aici. Atât. Aşteptăm să ne spuneţi voi restul.

— Cum aţi păstrat secretă existenţa cristalului? Nu li l-aţi arătat nici măcar misionarilor care v-au găsit, în 1931?

— Numai Nommo îl puteau recupera. Numai voi îl puteaţi vedea.

Atât de simplu…

— A fost dintotdeauna alb?

— Da, de câte ori l-am văzut eu.

— Nu şi-a schimbat niciodată culoarea de-a lungul anilor?

— Nu ştiu. Doar o dată pe an ridicăm capacul vasului în care se află. Nu-l atingem. E tabu. Urmăm un ceremonial şi apoi îl acoperim la loc. Îndeplinim acest ritual la mijlocul lui ianuarie, când Orion se află la zenit; la noapte, la două ore după ce se schimbă ziua, îl vom vedea în deplinătatea sa.

Poate că era un altfel de cristal, mai puternic, mai plin de forţă, ori primul care ajunsese pe Pământ. Oare al ei şi cel al Aminei deveniseră albe fiindcă erau cumva influenţate de el?

Alte întrebări.

Alte mistere.

Iar Orion intra de asemenea în joc.

Joa o privi pe Amina. Tânăra îşi ţinea capul în jos. Ochii îi erau pironiţi în ţărână, chiar în locul în care, cu câteva secunde mai devreme, fusese desenată crucea Nilului. Pe dinafară, redevenea neclintită.

Însă de astă dată Joa captă toată acea intensitate nestăvilită care o stăpânea pe dinăuntru, zguduind-o cu o furioasă descărcare de energie.

36

Nu se întoarseră la hotel. Nici noaptea, fiindu-le imposibil să urce acea râpă pe întuneric, nici de dimineaţă, la trezire. Aveau hainele murdare şi transpirate, dar nu voiau s-o lase pe Amina singură nici măcar o secundă şi nici să-i părăsească pe dogoni dintr-un asemenea motiv pueril ca schimbatul hainelor. Brusc, deveniseră membri ai tribului. Simplu ca bună ziua. Sărbătoarea din noaptea precedentă fusese unică, o explozie de lumină, de culoare, o orgie a simţurilor. După o noapte petrecută într-o casă de lut, cu trupurile ciupite într-o mulţime de locuri şi durându-i din cauza somnului incomod, acea nouă zi le reda o ciudată stare de calm. Viaţa nu stătea în loc, ci mergea mai departe. Bassekou Touré le aduse apă, fructe şi mei. Nicio întrebare. Zeiţele şi însoţitorul lor erau liberi şi se aflau acolo. Apropiindu-se de uşa casei, asistară la scenele unei zile obişnuite. Întreg satul le surâdea, cu toţii dădeau din cap în semn de aprobare, erau fericiţi să le aibă aproape.

Un privilegiu.

— Ce facem? – întrebă, cu un realism pragmatic, David.

— Vreau să mă întorc la peşteră.

— Ştiam c-o să spui asta.

— Atunci de ce mai întrebi, prostuţule!

David îi dădu un sărut pe obraz.

— Pari fericită.

— Păi am găsit-o, nu?

— Da – răspunse el cu jumătate de gură.

— Ţi-am spus aseară: dă-i timp.

— Problema e că nu prea ştiu ce ai găsit tu de fapt.

— Nu e un monstru.

— Fetei ăsteia i-a fost distrusă întreaga viaţă. S-a obişnuit să-şi scoată mereu ghearele. Nimeni nu i-a putut sta împotrivă. A ajuns chiar şi până aici, de una singură!

Iar acum, din senin, apari tu şi îi trânteşti vestea naturii şi a originii ei. Mai degrabă decât de o prietenă, o soră mai mare sau timp de reflecţie, aşa cum crezi tu, Amina are nevoie de un psiholog.

— Nici eu nu te-am crezut pe tine atunci când mi-ai explicat cum stau lucrurile.

— Exact. Ceea ce mă surprinde pe mine este modul cum a primit vestea.

— Pentru că, în adâncul sufletului, ştia deja.

— Că mama ei a fost extraterestră? Nicidecum!

— Cum poţi trăi fără dragoste? – căzu pe gânduri Joa.

— Înainte să mă cunoşti, erai la fel de singură ca şi ea. Tu însăţi mi-ai mărturisit.

Înainte să-l cunoască pe el. De atunci păreau să fi trecut mii de ani.

Şi era adevărat, chiar dacă avusese acces la alte tipuri de iubire. Mai întâi cea a părinţilor ei, pe vremea când erau împreună. Apoi cea a tatălui ei, după dispariţia mamei. Ciudat lucru mai era şi dragostea asta.

— Apropo, ai văzut cum se uită Amina la tine?

— Da – se înfioră el.

— Fii afectuos cu ea, bine?

— Şi dacă mă muşcă?

Joa îl lovi cu şoldul. David se clătină într-o parte, luat prin surprindere. Un gest foarte puţin adecvat pentru o zeiţă. Nişte copii se puseră pe râs, cu gura până la urechi. Ochii lor, delimitaţi cu alb, păreau nişte luni pline cu halou în mijlocul pielii lor de un negru intens.

— Când vrei să mergi la peşteră? – întrebă el.

— Nu ştiu dacă putem merge singuri sau trebuie să ne însoţească ei.

— Eşti Nommo reîncarnat. Îmi închipui că poţi să mergi oriunde pofteşti.

— Vreau s-o văd pe Amina înainte.

Se întoarseră în casă. Fata dormea într-o altă încăpere. Le fu de ajuns să bage capul pe după perdeaua care ţinea loc de uşă ca să-şi dea seama că încă era cufundată într-un somn adânc.

Trupul ei forma o pată albă în contrast cu acea penumbră.

Iar acum într-adevăr, cu părul care îi stătea vâlvoi, chipul îi era de o inocenţă aproape perfectă. Mâinile îi atârnau, una peste trup şi cealaltă într-o parte, spre podea. Imaginea unei adolescente.

— Doamne, e incredibil – şopti Joa.

— Să mergem – David o prinse de braţ, încercând s-o îndepărteze de la uşă.

— Stai.

Îşi căută geanta. Rupse o foaie de hârtie din carneţelul ei de însemnări şi scrise pe ea patru cuvinte: „Suntem în peşteră. Joa”. Apoi o puse lângă Amina, ca s-o găsească la trezire şi să nu se mire de absenţa lor. David, la rândul său, profită de moment pentru a căuta ceva de aprins focul, găsi o cutie de chibrituri şi, după ce o băgă în buzunar, ieşiră din nou din casă.

Nu era nici urmă de Bassekou Touré sau de Baba Kouyate, cei doi interlocutori principali ai lor. Când o porniră înspre peşteră, nu-i opri nimeni. Trăiau în lumea şi în timpul lor, fără teamă, liberi. Nu ştiau de globalizări, de schimbări climatice ori de economii de piaţă. Rămăseseră puţine popoare primitive pe faţa Pământului, iar dogonii erau unul dintre acestea.

— Cum o s-o scoatem de aici? – chibzui David.

— Nu înţeleg.

— N-are paşaport, a intrat ilegal în Mali. Şi e iordaniană. Colac peste pupăză, în ţara ei e căutată fiindcă a evadat dintr-un ospiciu. N-o să i se dea paşaport cât ai bate din palme sau mituind un funcţionar.

— Semănăm mult… Poate că o să-i folosească paşaportul meu, iar eu o să spun că mi l-am pierdut pe al meu şi că am nevoie de unul nou.

— Tu ai paşaport spaniol, iar ea nu vorbeşte spaniolă.

— Şi cine crezi c-o să-şi dea seama aici? Pot s-o învăţ câteva cuvinte, nu?

— Aşa, floare la ureche?

— Exact – ridică ea din umeri.

Nu era nimeni la intrarea în peşteră. Niciun fel de pază. Cristalul era comoara lor, dar nu se temeau pentru el. Odată ajunşi, luară una dintre torţele puse acolo, ca să facă lumină, iar David o aprinse cu un chibrit. Luă iniţiativa şi o porni înainte, luminându-i calea lui Joa. Intrând în imensa grotă în al cărei centru se înălţa tumulul cu vasul şi cristalul, se duse direct spre acesta. Dădu la o parte capacul şi îl privi îndelung.

— Spune-mi ceva... – îi şopti ea pietrei.

Râse de propria-i prostie şi îl acoperi la loc.

Singura intrare în peşteră părea să fie cea pe unde tocmai pătrunseseră ei. Joa se apropie de unul dintre pereţi şi îl examină. Avea urme de picturi, unele abia vizibile, iar altele atât de clare de parcă abia ar fi fost realizate cu câţiva ani în urmă. Toate aveau acelaşi numitor comun al artei Dogon. Se plimbă încet spre dreapta, observându-le cu minuţiozitate.

— Ce cauţi?

— Nu ştiu, toate culturile obişnuiesc să-şi picteze istoria pe ziduri... Uite.

Era unul dintre desenele pe care i le arătase pe drum, o reprezentare a lui Nommo, fiinţa amfibie. Se opri în faţa unei alte imagini, mai clare.

— Sirius.

Unele desene erau pictate pe pereţii mai înalţi, astfel că Joa se urcă pe nişte pietre pentru a le putea studia fără să piardă din vedere vreun detaliu, în timp ce David întindea braţul în care ţinea torţa, ca să-i facă lumină. Era răcoare acolo, o adevărată binecuvântare faţă de cuptorul de afară, prea fierbinte pentru ei pe măsură ce creştea ziua.

— Uită-te aici – partenerul ei îndreptă lumina undeva puţin mai la dreapta. Nu e Orion?

Joa se apropie.

Orion.

Exact aşa cum i-l arătase Haruk Marawak prima oară, în Valea Regilor. Desenul constelaţiei pe pământul Egiptului.

În clipa aceea simţi un frison.

— Vai, Doamne! – gemu ea.

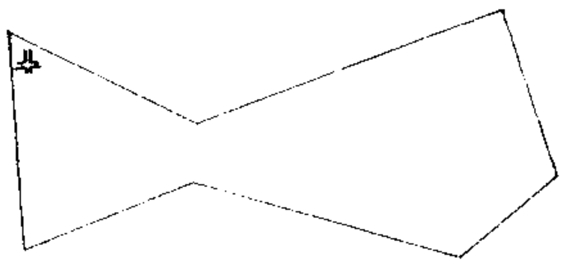
— Ce e? Ce-ai văzut? – David se apropie de ea.

— Uite!

Mărimea reprezentării lui Orion pe perete era impresionantă, mai mult de un metru de la un capăt la celălalt. Pe acel desen apăreau toate stelele care îi alcătuiau perimetrul, în afară de cele exterioare şi interioare, între care nebuloasele M42 şi M43. O reprezentare minuţioasă.

Dar ceea ce Joa arăta cu degetul tremurând era punctul situat la nord-vestul picturii. Nu foarte departe de ceea ce în Egipt fusese Abu Roasch şi în interiorul perimetrului lui Orion.

Un punct marcat pe perete cu o cruce.

— Joa… – se auzi răsuflarea lui David.

Nu-i avea pe cei patru zei în câte un colţ, dar era fără îndoială aceeaşi cruce pe care ea o văzuse în mormântul TT47 şi pe coloana din Karnak. Crucea Nilului.

În sfârşit aveau semnul, X-ul de pe harta comorii, pe o hartă reală şi concretă.

37

Joa era în continuare puternic impresionată. Examinară restul peşterii, de două ori, oprindu-se cu maximă atenţie asupra a orice ar fi putut avea o altă interpretare faţă de ceea ce păreau să arate picturile. Nu găsiră niciun alt desen care să fie măcar pe departe asemănător crucii Nilului. Sau lui Orion. În schimb, reprezentări ale lui Sirius, Po Tolo, Nommo şi orice altă constelaţie posibilă – da.

Se întoarseră la locul unde era pictat Orion.

— Cum de ştiau dogonii exact punctul de unde proveneau?

O întrebare la care era imposibil să găseşti vreun răspuns. Cel puţin nu în prezent.

— Tu-ţi dai seama că am găsit poarta sau ce-o fi ea? – Joa nu mai rezistă şi se aşeză pe o piatră, sub desen. Flăcările torţei smulgeau aşchii aurii din alba ei paloare. Dacă „ei” se află chiar aici pe o hartă spaţială, iar egiptenii au ridicat piramidele imitând aşezarea lor stelară, crucea Nilului marchează locul exact unde e îngropată acea poartă, care corespunde poziţiei lumii lor între stele. Poate că undeva în Egipt există o pictură ca aceasta păzită de Apărătorii Zeilor sau poate că le-au distrus ei înşişi pe toate, odată cu trecerea veacurilor. Dar aici, în Mali, nu există Apărători ai Zeilor. Au fost aici, au lăsat cristalul, le-au arătat de unde veneau!

Îşi afundă faţa în mâini pentru a putea respira mai bine.

— Joa.

— Stai, stai… – nu reuşea să-şi controleze respiraţia.

— Joa, torţa.

Ridică ochii. Era pe terminate. Ori ieşeau, ori rămâneau acolo înăuntru pe întuneric, într-o lume periculoasă, plină de roci pe care era posibil ca David, cu toate chibriturile lui, să nu le poată ocoli.

Nu avu de ales şi se ridică în picioare.

Nici măcar nu trebui să copieze desenul lui Orion sau poziţia exactă a crucii.

Se întoarse la intrarea în peşteră. Torţa se stinse chiar când întrezăreau crăpătura prin care intra, din depărtare, lumina zilei, şi nu întâmpinară mari probleme încercând să ajungă până la ea. Un suflu de căldură îi salută cu neînduplecata-i prezenţă. Odată ce ochii li se obişnuiră cu strălucirea soarelui, începură să coboare spre sat.

David părea îngrijorat.

— Ce ai? Nu pari prea bucuros că am găsit aici ceea ce n-am ştiut să descopăr în Egipt.

— Sunt nişte lucruri care nu se leagă.

— Care anume?

Partenerul ei se opri la umbra unui baobab.

— Amina – zise el.

— Ce-i cu ea?

— E aici de mai multe zile, nu-i aşa?

— Mi-a spus că de o săptămână.

— Şi crezi că ea n-o fi inspectat peştera aceea?

— Chiar dacă a făcut-o, ce-i cu asta?

— Trebuie să fi văzut pictura şi crucea.

— Nu ştia… – Joa se opri.

— Nu ştia ce e, bineînţeles – observă el –, dar ieri tu i-ai vorbit despre ea în timpul sărbătorii.

I-o desenase în nisip, şi după ce o contemplase, complet absorbită, Amina o ştersese chiar ea cu piciorul.

Coincidenţă?

Voia să creadă că da. Îşi dorea asta.

— E confuză – fu singurul lucru care-i veni în minte.

— Nu eşti obiectivă.

— E confuză – insistă ea. Toate astea au lovit-o din senin. Poate că n-a văzut crucea din peşteră, iar dacă a văzut-o poate că n-o asociază cu ceea ce i-am spus eu aseară, iar dacă o asociază poate că îi e frică şi n-are încă încredere în mine. Poarta aceea sau ce-o fi ne-ar putea conduce la ei, David! Pe cine nu înspăimântă un asemenea gând? Pe mine da! Ce e de cealaltă parte? Să fie vorba

despre o călătorie în timp? Oare putem să mergem acolo şi să ne întoarcem?

— Şi dacă e într-adevăr nebună?

— Nu!

— De ce?

— Chiar infirmiera de la spital a recunoscut că are un coeficient intelectual extrem de ridicat, e foarte inteligentă. E o supravieţuitoare, David! Odată ce o să ne cunoască mai bine, o să aibă încredere în noi! Toată lumea are nevoie să creadă în ceva şi în cineva! Normal că nu se pot şterge cu buretele, dintr-un foc, cincisprezece ani de nenorociri şi greutăţi! În momentul de faţă, Amina nu crede decât în ea însăşi şi în puterile ei! Dacă a făcut asocierea dintre cele două cruci, cu siguranţă că se gândeşte la asta, şi nu-i uşor!

— Niciodată nu te-am mai văzut aşa.

— Aşa, cum?

— Mai mult pătimaşă decât pragmatică.

— Sunt pătimaşă şi în ceea ce te priveşte pe tine. Tu m-ai determinat să văd altfel viaţa şi mi-ai dat un motiv pentru care să trăiesc. Ce e rău în a fi pătimaş?

Părea să fie pe punctul de a izbucni în lacrimi.

David o luă în braţe. Sub baobab, trupurile lor se cufundară în tăcere, cu generozitatea dăruirii reciproce. David o mângâie pe cap. Joa simţi un fior, în plină caniculă.

— Ce simţi atunci când vorbeşti cu ea? – o întrebă el.

— Iubire, tandreţe, nelinişte…

— Simţi nevoia s-o iubeşti, de-asta nu vezi nimic negativ – îi spuse el răspicat. Ai reuşit să vezi ceva în mintea ei?

— Nu vreau să-i intru în gânduri, David. Nu vreau, nici dacă e vorba de tine ori de alte persoane dragi. Trebuie să fiu normală, dar mai ales să mă simt normală, ca orice altă fată, şi să descopăr totul pe-ndelete, la bine şi la rău. Refuz să fiu un monstru.

— Dar ai captat ceva stând lângă Amina?

— Cred că… suntem poate capabile să comunicăm telepatic dacă vrem; dar, ştiind şi ea asta, blochează acest canal unic.

— Eşti fenomenală.

— Eu? – se îndepărtă puţin de el, ca să-l privească în ochi.

— Intuiţia te-a determinat s-o cauţi pe una dintre cele două fete atunci când ai ajuns într-un punct mort în Egipt, intuiţia te-a adus până aici, unde ai găsit ceea ce căutai. Ai deja legătura pe care ţi-o doreai. Mie mi se pare fenomenal.

— Crezi?

— O să pleci şi în căutarea Indirei?

— Da, dar am îndoieli dacă s-o fac acum, cu Amina. Poate că o să fie mai complicat să dăm de ea.

— Ce-o să-i spui Aminei?

— Adevărul: că am găsit harta.

— De ce nu aştepţi? Să hotărâm ce facem, când plecăm, cum o luăm cu noi, în cazul în care vrea să vină. Iar apoi o să ai destul timp să-i vorbeşti despre crucea Nilului.

— Tot n-ai încredere în ea.

— Continuu să-mi controlez emoţiile, atâta tot. Faptul că mi-e puţin teamă de fata asta nu înseamnă altceva decât că o să acţionez cu precauţie, mai ales văzând că tu n-o faci. Ai dat peste o urmaşă, la fel ca tine, a fiicelor furtunilor; perfect, dar ea nu e o jucărie. Poate că tu ai nevoie de ea, dar urmează încă să afli dacă şi ea are nevoie de tine.

— Are.

— Atunci îţi spun ceea ce mi-ai spus tu mie de câteva ori: dă-i timp.

— David…

O sărută pe gură, cu tandreţe, şi atât.

— Hai să mergem – îi zise apoi.

Porniră din nou la drum. Plecaseră de mai bine de două ore. Odată ajunşi în sat, se repetară dovezile de afecţiune ale locuitorilor acestuia, privirile respectuoase ale femeilor, zâmbetele copiilor, amabilitatea generală. Nimeni nu-i opri pe drumul până la casa unde dormiseră. Joa intră şi se îndreptă spre camera ocupată de Amina.

Nu mai era acolo. Biletul pe care i-l scriseseră înainte să plece spre peşteră zăcea pe jos.

Se întoarse afară. Nu putu să-i spună nimic lui David, care stătea aşezat chiar la intrare, odihnindu-se, fiindcă Bassekou Touré venea spre ei, cu mersul lui elegant şi ceremonios. Ca întotdeauna, le făcu mai întâi o plecăciune, o discretă înclinare a capului. Apoi îi salută. De la reunirea celor „două zeiţe" în peşteră, nu se mai purta formal cu ei. Era ca şi cum ar fi făcut deja parte din viaţa tribului şi din peisaj. O extraordinară simbioză. Astfel, li se adresa acum complet familiar. Natural.

— Aţi făcut o plimbare?

— Da.

— Tot satul e extrem de fericit că vă aflaţi aici.

— Ştim – zise Joa. Şi noi simţim acelaşi lucru. Vrem să vă mulţumim.

— Să mulţumiţi, voi? – se miră el. Apoi privi spre cer şi adăugă: stelele sunt generoase. Ştim că viaţa aici e o probă. Sperăm doar să vă merităm respectul.

— Totul e în regulă – murmură Joa impresionată. Totul e în regulă, Bassekou.

Nu voia să fie o impostoare. Asta o durea. Dar să le dezvăluie adevărul ar fi fost încă şi mai rău, mult mai rău, căci atunci s-ar fi ales praful de întreaga lor lume.

Iar la urma urmei, ea şi Amina erau fiicele acelor stele.

Cristalele nu minţeau.

— Ai văzut-o pe… sora mea? – schimbă ea şirul discuţiei.

— Nu.

— Ştii unde ar putea fi?

— Se dusese să vă caute la peşteră. Aşa mi-a spus acum ceva timp.

— Nu ne-am întâlnit cu ea.

— Jumătatea ta de copilă e neliniştită – surâse bărbatul, cu seninătatea unui bătrân încă tânăr. Zilele astea s-a plimbat mult de colo-colo.

— Bassekou, noi…

— Trebuie să mergem la maşină, ne trebuie haine – zise David.

— Nu e nevoie să mergeţi la Bandiagara – schiţă un gest de suficienţă. Cereţi. Acum vreau să vă arăt ceva.

— Dar…

Joa îi dădu un cot. Bassekou Touré pornise deja, conducându-i undeva. Pentru că nu aveau de ales, îl urmară.

După ce o găseau pe Amina, puteau să discute despre ce aveau de făcut, cum şi când.

38

Bassekou Touré rămase fidel rolului său de ghid. Le arătă cu mândrie împrejurimile satului, cum munceau pământul, cum trăiau şi cum supravieţuiau timpului. Tabloul era foarte diferit de cel al nopţii, de extazul primei clipe. Le povesti cum făceau totul, până în cele mai mici detalii. Era un om fericit. Nu voia să-i copleşească, ci dorea ca noii sau, mai bine zis, noile Nommo să ştie că pe Pământ totul funcţiona, după mii de ani de la prima lor vizită. Cât timp dură plimbarea, nimeni nu puse nicio întrebare. Pentru dogoni, profeţia se împlinea, şi altceva nu mai conta.

Când se întoarseră să ia alimente, Amina tot nu apăruse.

Nimeni n-o văzuse.

— David, asta nu-mi place – îşi mărturisi Joa neliniştea.

De astă dată, el fu mai mult decât de acord.

— Îi place mult să se plimbe, să bată ţinutul în lung şi-n lat, întocmai ca o copilă – zise deodată dogonul, pricepându-le îngrijorarea. Avidă de cunoaştere.

— Am venit separat – explică Joa.

— Important e ca toate drumurile să se întâlnească – îşi înclină capul Bassekou Touré.

Voiau s-o caute în continuare după masă, dar acest lucru se dovedi imposibil. Bărbaţii cu măşti reapărură pe neaşteptate, iar ei se văzură obligaţi să ia parte la un soi de adunare. Vorbeau pe limba lor, aşa că nu înţeleseră decât ceea ce le spunea ghidul. Baba Kouyate era maestrul de ceremonii. Printr-o intensă reprezentaţie, gesturi abundente şi cuvinte încărcate de mister, le relată în ce fel se întorseseră ele, Nommo, fiinţa duală care, în mod inexplicabil, acum nu mai era bărbat şi femeie, ci femeie şi femeie – ceea ce, aparent, echivala cu simbolul fertilităţii. Viitorul părea promiţător.

Joa şi David erau impresionaţi.

Pe la jumătatea după-amiezii, ceremoniile se încheiară, fiind urmate de căutarea – lipsită de succes – a Aminei până dincolo de sat, la râul care undeva se transforma într-un afluent al Nigerului.

— Peste două-trei ore se întunecă – îi atrase atenţia David.

— Unde ar putea fi? – îşi muşcă ea, agitată, buza de jos.

— Nu mai putem petrece încă o noapte aici, pentru Dumnezeu. O să fim devoraţi de ţânţari.

— Dar nici nu putem pleca fără Amina.

— Joa, Amina a plecat, şi tu ştii asta.

— Nu!

— A plecat!

Rămase nemişcată.

Din nou instinctul. O premoniţie.

— Vino.

Îl luă de mână şi porniră în căutarea lui Bassekou Touré. Nu le fu foarte greu să-l găsească. Nu părea să aibă o atribuţie specifică în afara aceleia de a le purta lor de grijă. Îl găsiră în Casa Cuvintelor, în centrul satului, locul cel mai emblematic pentru dogoni, cu forma sa rotundă şi acoperişul roşiatic susţinut de lemne care aveau, în partea de jos, o deschidere în formă de V.

Joa trase aer în piept înainte de a vorbi.

— Bassekou, trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce este?

— Ştii că nu putem rămâne pentru multă vreme, nu-i aşa?

Dogonul se gândi puţin la ceea ce tocmai auzise.

— Nu, nu ştiam acest lucru, dar îl pot înţelege.

— Avem o… cale de urmat – spuse Joa.

— Încotro?

— Sunt şi alte sate.

— Înţeleg – zise el, iar privirea i se întunecă. Şi profeţia?

— S-a împlinit. Începuturile noului viitor sunt aici – îi luă mâinile într-ale ei. Asta încerc să vă spun. Voi sunteţi cei care vă ţineţi destinul în propriile mâini. Atât trebuie să ştiţi. Nici măcar nu e nevoie să întrebi: numai să

nădăjduieşti şi să crezi. Va trebui să le spui asta şi oamenilor.

— Voi chema poporul.

— Nu, nu acum.

— Încotro mergeţi?

În voce nu i se ghicea vreo urmă de tristeţe, doar seninătate.

Şi atâta pace în privire…

Joa se simţi rănită, traversată de un invizibil fulger de energie.

Se apropie de Bassekou Touré şi îi dădu un sărut pe obraz. Când se retrase, văzu că dogonul făcuse ochii mari. Poate că pentru el fusese un sărut din cer, un semnal. Îşi deschise mâinile, aplecându-şi capul câţiva centimetri.

Joa făcu un prim pas pentru a se îndepărta de el.

Ochii dogonului erau precum al său Sirius, plini de strălucire.

Un alt pas, apoi încă unul.

Cu toate astea, nu se îndreptă spre ieşirea din sat şi spre drumul unde lăsaseră maşina, la adăpostul celor trei baobabi.

— Nu e pe-acolo – zise David.

— Mergem la peşteră – murmură ea.

— Ca să ce…?

Îi fu de ajuns să-i vadă faţa. Şi pe a lui se citea acelaşi rictus de incertitudine.

Porniră fără să se mai uite înapoi, simţind în spate privirea lui Bassekou Touré. Veniseră fără nimic, doar cu hainele de pe ei. Aveau toate lucrurile la hotel. Odată ce se pierdură dincolo de orizont şi ultimele case, încetară să se mai prefacă. În ciuda căldurii sufocante, o rupseră la fugă.

Când ajunseră, hainele le erau leoarcă şi simţeau o durere în piept din pricina efortului şi a aerului arzător pe care-l inhalaseră. Se opriră pentru câteva secunde, gâfâind. Nu mai mult de câteva secunde.

— Eşti sigură de ceea ce bănuieşti?

— E mai mult decât o presimţire, David.

— De ce?

— Nu ştiu, dar aveai dreptate: Amina a văzut crucea şi, atunci când i-am desenat-o, a recunoscut-o. Nu pricep însă cum să fi fost capabilă de ceea ce bănuiesc eu. Nu are sens.

— Haide – o ajută el să continue.

Urcară acei zece metri abrupţi şi ajunseră la intrarea în peşteră. Erau multe torţe disponibile. Luară una, o aprinseră şi, pentru a doua oară în aceeaşi zi, pătrunseră în adânc până când ajunseră la enorma grotă interioară. Răcoarea acelui loc izolat îi alinase încă de la intrare, dar în acelaşi timp le şi îngheţa sudoarea pe trup.

Joa alergă până la tumulul de lemn, făcând un ultim efort.

Totul arăta la fel ca de dimineaţă, vasul, capacul care îi proteja conţinutul, încremenirea atâtor ani de când acel secret era păstrat faţă de lume.

Luă capacul cu mâna dreaptă, îl ridică în aer câţiva centimetri.

— Vai, Doamne…! – gemu ea. A făcut-o… A făcut-o!

David pricepu fără ca Joa să-i explice în cuvinte: cristalul nu mai era acolo.

39

Odată ajunşi la maşina lor patru ori patru, le rămânea mai puţin de o oră până la asfinţit. Intrară în vehicul, pe care nici măcar nu-l încuiaseră, şi David demară. Făcu o manevră dificilă pentru a se înscrie pe drumul de întoarcere. Apoi călcă pe acceleraţie la maximum. În două rânduri roţile alunecară pe pământ. În două rânduri aproape derapară, o dată pentru a cădea de pe o stâncă şi altă dată pentru a se lovi de un baobab. Joa nu-i zise nimic. Capul i se învârtea continuu. O spirală infinită, lipsită de răspunsuri.

Deja departe de ţinuturile dogonilor, pe o şosea asfaltată şi gonind spre Bandiagara, simţi cum toată fiinţa ei se sfărâma în particule. Un nisip fin care nu ştia cum să se solidifice la loc.

— Nu poate fi cu mult înaintea noastră – spuse, într-un final, David. Merge pe jos. Cel mult o fi făcut autostopul până la Bandiagara.

— Au trecut multe ore – calculă ea, cu toată amărăciunea.

— Dar de la Bandiagara la Mopti e o singură şosea. Nu există altă ieşire. Problema va fi într-adevăr gravă dacă n-o găsim înainte de a ajunge la Mopti, pentru că de acolo poate s-o ia ori spre sud, spre Bamako, ori spre nord, în sens opus, pe unde a şi venit.

Partenera lui făcu o mutră contrariată.

— N-o poţi intercepta?

— Nu – îşi duse o mână la frunte.

— Ce simţi?

— Confuzie.

— Te simţi rănită.

— N-avea de ce să facă aşa ceva, e absurd.

— Oricum, ea n-are nimic, nici bani, cel puţin din câte ştim noi.

— Crezi că asta o va opri?

— Mergem la poliţie şi-i punem pe ei s-o caute.

— Dacă o prind, o vor aresta, David. Adu-ţi aminte ce am discutat: ea se află aici ilegal. Iar dacă spune că e iordaniană şi e trimisă înapoi acolo, o să fie închisă.

— Pe Amina n-o mai închide în veci nimeni, te asigur de asta. E în stare să provoace un cutremur, dar de închis n-o mai închid. Acum ştie adevărul.

— Nu e decât o copilă speriată.

— O copilă? – David se agăţă de volanul automobilului. Le-a furat cristalul! Oamenii aceia aveau încredere în noi…!

— O să creadă că l-am luat dintr-un anumit motiv – suspină ea, epuizată, înainte de a adăuga cu ironie: suntem zeiţele lor.

Nu mai scoaseră niciun cuvânt vreme de câteva minute. Întunericul se lăsa cu repeziciune peste creştetele lor. Pe şosea circulau deja un număr semnificativ de maşini, multe asemănătoare cu a lor, alături de microbuze pentru turişti sau vehicule de teren care puteau transporta cam o duzină de pasageri. Câţiva îşi cumpăraseră suveniruri. Într-o bună zi, privindu-le, aveau să ştie că pentru scurt răstimp din existenţa lor au împărtăşit ceva din alte culturi – cărora, în schimbul câtorva bănuţi, le furaseră un pic din ele însele.

Se simţea pesimistă. Din ce în ce mai descurajată.

— Bandiagara – exclamă David.

— Să mergem la hotel – propuse Joa, de îndată ce întrezăriră primele construcţii.

— Ne luăm lucrurile şi pornim spre Mopti sau dăm o tură, poate o vedem?

— Plătim camera şi aruncăm o privire, deşi nu cred să se plimbe aşa pe stradă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ştie că trebuie s-o fi descoperit până acum şi că o căutăm. E albă, n-o să treacă neobservată. Chiar tu ai spus: ori o să încerce să plece din Mali pe acelaşi drum pe care a venit, situaţie în care va trebui s-o ia din Mopti spre nord, ori o să pornească spre Bamako şi apoi înspre sud, acolo având mai multe oportunităţi.

— Ai idee încotro merge?

— Spre Egipt.

David o privi cu coada ochiului.

— Vorbeşti serios?

— N-a avut în viaţa ei un loc unde să se ducă – afirmă ea, categorică. Acum în sfârşit are unul, un obiectiv clar şi concret. A venit în Mali să caute răspunsuri, iar eu i le-am oferit pe toate.

— Şi dacă găseşte poarta?

Nu-i răspunse. Nu putea. În realitate, n-avea nici cea mai vagă idee despre ce-ar fi putut încerca Amina în cazul în care o găseau.

Se orientară şi ajunseră la Kambary-Cheval Blanc. Îşi strânseră cele câteva lucruri şi se întoarseră la recepţie prin grădină, printre cabanele rotunde. Puteau dormi şi în maşina de teren dacă era nevoie, chiar dacă s-ar fi lăsat masacraţi de ţânţari. David nu mai contenea cu scărpinatul.

— Hai la o farmacie să cumpărăm ceva; de asemenea, un cort şi o plasă de ţânţari, pentru orice eventualitate – propuse Joa.

Plăti nota şi suportă întrebările de complezenţă pe care i le puse recepţionerul – un bărbat de culoare, cu dinţii galbeni şi ochii roşii – în legătură cu plecarea lor înainte de vreme. David pusese deja genţile pe bancheta din spate a maşinii, fără a mai fi nevoie să deschidă portbagajul. Tot el se aşeză la volan şi porni maşina.

Dădură o tură foarte rapidă prin Bandiagara, fără niciun rezultat.

Nimeni nu văzuse o fată albă, îmbrăcată în roşu, în ţinută Dogon.

Opriră în faţa unei farmacii care vindea de toate, ca să cumpere o cremă împotriva ciupiturilor, şi apoi intr-un bazar, unde găsiră o plasă de ţânţari şi un cort. Noaptea se lăsase de tot, iar chiorăitul maţelor le aduse amândurora aminte că mâncaseră puţin şi prost. Făcură o ultimă oprire la un chioşc de la marginea străzii, pentru a-şi cumpăra cât mai multă apă şi turte de mălai cu pui. Apoi ieşiră în grabă

din Bandiagara, în direcţia Mopti. Răscrucea. Dacă, odată ajunşi acolo, n-o vor fi găsit pe drum, trebuiau să aleagă între două rute diametral opuse, deşi înclinau mai degrabă tot spre aceea care ducea către capitală, respectiv la Bamako.

Mâncară ceva, băură o cantitate zdravănă de apă, fiindcă se simţeau aproape deshidrataţi, şi nu-şi dezlipiră ochii de la şoseaua traversată de faruri, în ciuda întunecimii care domnea peste tot. Abia dacă avea semnalizări şi, fiind foarte îngustă, se transforma într-un pericol constant, din pricina gropilor şi a oamenilor care mergeau pe marginile ei, pe care, din când în când, se trezeau la un pas de a-i călca. Mergând cu viteză, s-ar fi pus în pericol atât pe ei, cât şi pe ceilalţi, lăsând la o parte faptul că astfel ar fi putut trece pe lângă Amina fără s-o vadă. Dacă mergeau încet, era posibil să-i ofere acesteia şi mai mult timp pentru a scăpa.

— În adâncul sufletului, simt că e foarte aproape – mărturisi Joa.

David ridică piciorul de pe accelerație, micşorând mult viteza. În clipa aceea erau singuri, nimeni nu circula în niciunul din cele două sensuri de mers. Cerul era limpede, fără urmă de nor. Un cer acoperit de mii de puncte strălucitoare, care, prin comparaţie, îi făceau să se simtă nesemnificativi.

Joa închise ochii.

— E ca şi când s-ar afla… chiar aici.

Poate că a fost o coincidenţă. Poate că nu. Atent la ea, David nu văzu o enormă groapă în şosea. Trecând peste ea, roţile se afundară şi apoi ricoşară. Maşina făcu un salt. Dacă ar fi mers cu o viteză mai mare, poate că s-ar fi văzut nevoiţi să regrete pierderea roţii. În urma smuciturii, din spate, din portbagaj, răzbătu un uşor geamăt.

Îndeajuns cât să se facă auzit. David opri maşina pe margine.

Coborâră amândoi, unul pe fiecare parte. Dacă ar fi băgat în portbagaj ultimele cumpărături făcute, ar fi văzut-o. Dar le lăsaseră pe bancheta din spate, laolaltă cu

genţile.

Joa deschise încuietoarea. Ghemuită, aproape la fel cum şi-o aminteau dormind de dimineaţă, Amina îi privi cu o expresie îngrijorată, jumătate furioasă, jumătate plictisită…

Şi într-un fel poznaşă.

40

Ochii lui Joa exprimau o combinaţie de uşurare şi capitulare. Ochii lui David erau nişte săgeţi de furie îndreptate împotriva Aminei. Îşi strânse pumnii şi maxilarele, în timp ce aceasta se ridica, întinzându-şi picioarele şi dezmorţindu-şi muşchii. Îşi scutură coama, lungă şi neagră, cu efect hipnotic. Imaginea ei, extrem de neclară, căci singura lumină care ajungea la ei era aceea a farurilor din spatele maşinii, împrăştia în continuare o senzualitate la înaltă tensiune. Odată ce se ridică în picioare, îşi încrucişă braţele, aşteptând parcă o provocare pentru a exploda, înfruntându-i privirea.

— Te-ai ascuns aici ştiind că, mai devreme sau mai târziu, vom pleca – spuse David vorbindu-i în engleză, limba în care comunicaseră de la început.

— Iar astfel dispăreai fără să laşi vreo urmă – adăugă Joa –, fiindcă nimeni nu te văzuse nicăieri.

— Daţi-mi apă – le refuză orice răspuns care ar fi putut părea evident sau superfluu.

— Amina, de ce? – ţinu să insiste Joa.

— Daţi-mi apă – repetă ea.

Joa îi îndeplini dorinţa. Se duse de-o parte a maşinii, băgă mâna prin uşa deschisă şi luă o sticlă cu apă. Când i-o dădu, fata nu încercă să-şi disimuleze setea. O duse la gură şi o dădu pe gât cu lăcomie. Probabil că trecuseră ore întregi – încă de la dispariţia ei de dimineaţă – de când stătea ascunsă acolo, îndurând temperaturile ridicate chiar cu riscul de a se deshidrata.

Acum erau doar ei trei, singuri, pe o şosea pustie pe care nu mai circula nimeni.

— Rămânem aici să ne certăm? – Amina termină sticla cu apă. Hai să plecăm odată.

— Nu.

— Nu?

— Nu, Amina – Joa îşi încrucişă şi ea braţele. Nu putem să plecăm aşa, pur şi simplu.

— De ce nu?

— Pentru că avem de discutat, pentru că nu-ţi poţi petrece viaţa făcându-le rău oamenilor, chiar dacă aşa te-au tratat ei pe tine.

— Vorbeşti ca o mamă – afirmă ea cu dispreţ.

Joa nu ştiu ce răspuns să-i dea ca să n-o rănească. Nu voia să fie mama pe care ea nu apucase s-o cunoască. Amina habar n-avea ce însemna asta.

— Ştii de ce sunt încă în viaţă? Şi liberă? – fata îşi păstră tonul plin de amărăciune.

— Spune-mi tu.

— Fiindcă am ştiut să-mi port singură de grijă, fără să am încredere în nimeni şi-n nimic.

— Nu poţi trăi cu inima înveninată, oricât de grea ar fi viaţa.

— Uită-te la tine, surioară – zise acest ultim cuvânt cu o subînţeleasă nuanţă de ironie. Ai bani, trăieşti într-o ţară dezvoltată, eşti însoţită de un bărbat... Cum mi-ai putea explica tu ce înseamnă o viaţă grea?

— Joa... – vru David să intervină.

Ridică mâna. Fu singura ei reacţie. O asculta în continuare atentă pe Amina.

— Spune-mi ce sens are ceea ce ai făcut.

— Ce vorbeşti! – adolescenta schiţă un gest de plictis. Şi tu ai văzut acel perete şi acel semn. Acelaşi pe care mi l-ai desenat în nisip, crucea Nilului aceea a ta. Când am aflat că te-ai întors la peşteră, mi-am imaginat că o vei examina şi că o vei găsi! A trebuit să acţionez rapid! Ştim deja unde este poarta pentru a intra în legătură cu ei! Ce fel de joc e ăsta? Haide odată! Nu voiai să vin cu tine?

— Voiam să vii cu mine ca să fim împreună.

— Şi ce mai contează dacă e un motiv sau altul?

— Nu putem pleca aşa.

Amina ridică din sprâncene.

— Am plecat deja aşa.

— Trebuie să înapoiem cristalul pe care l-ai furat.

Mai degrabă decât surpriza, pe chipul ei se citi groaza.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Îl ai pe al tău, iar eu îl am pe al meu. De ce să li-l furăm pe al lor?

— Gândeşte-te, gândeşte-te – îşi duse degetul arătător al mâinii drepte la tâmplă. Aceste cristale simbolizează ceva, reprezintă ceva; sunt energie pură. Erau roşii, iar după ce-am ajuns aici au devenit albe. De ce? Datorită influenţei exercitate de cristalul dogonilor. Tu chiar mă întrebi de ce l-am luat şi pe al lor? – vehemenţa ei se revărsă asemeni apelor Mării Roşii la trecerea lui Moise. Crezi că o să fie suficient să batem la acea poartă sau ce-o fi ea şi să aşteptăm ca ei să ne răspundă? Mamele noastre au venit cu acele cristale şi nu le-au luat cu ele atunci când au dispărut. Sigur servesc la ceva!

— Dogonii…

— Suntem zeiţele lor! Vor înţelege de ce li l-am luat!

— Nu e chiar atât de simplu.

— Joa – era prima dată când îi spunea pe nume –, gândeşte-te logic. Cine spune că noi nu facem parte din acel ceva? Toate trei. Nu tu şi cu mine: toate trei, cu Indira. Dar Indira nu e aici, şi nici cristalul ei. Poate că o să avem nevoie de el!

— Şi dacă nu-i aşa?

— Te întorci şi li-l dai înapoi dogonilor, ce ştiu eu! La naiba, hai să plecăm odată, nu vreţi? E noapte şi o să ne mănânce ţânţarii!

Joa îl privi pe David.

Nu participa la discuţie, fiindcă înţelegea că disputa se purta între ele două; pe chip însă i se citea că nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să-i ardă vreo două copilei aceleia sau s-o abandoneze acolo, în miez de noapte.

— Amina, lasă-mă să te ajut – îi întinse ea mâna.

Fata o privi de la o mare depărtare.

— Dacă urc în maşina asta, va fi doar ca să plecăm din Mali.

Joa stătea în continuare cu mâna întinsă.

— Nu mă obliga… – Amina îşi întoarse capul dintr-o

parte în alta, scuturându-l puternic.

David făcu un pas în faţă.

— Nu! – îl opri Joa.

Privirile celor trei deveniră şerpi sinuoşi. Treceau de la unul la celălalt aşteptând ceva, într-o tensiune crescândă. Tot ce plutea în punctul lor de intersecţie era acea mână, aşteptând un răspuns inutil.

— Ai încredere în mine – o imploră Joa.

— Nu pot avea încredere în nimeni – veni, sec, răspunsul. Tu mi-ai spus cine sunt şi mi-ai arătat o cale. Acum trebuie s-o urmez. Mi-ai dat o speranţă. Deodată pricep că nu aparţin acestei lumi. Nu înţelegeam de ce o detest atâta, până când am aflat adevărul. O urăsc, înţelegi? O urăsc.

— Vrei… să ajungi la poarta aceea pentru a pleca… împreună cu ei? – se bâlbâi Joa.

— Da, dacă e posibil.

— N-aveai de gând să ne spui nimic, nu-i aşa? – înţelese brusc totul. Te-ai fi dat jos din maşină odată ajunşi departe, fără ca noi să ne dăm seama…

— Da – mărturisi ea fără ocolişuri.

— Fără bani? Te-ai fi întors în Egipt pe jos?

De data asta nu mai urmă niciun răspuns.

David puse degetul pe rană.

— Intenţiona să ne jefuiască – zise el. Banii, paşaportul şi cristalul tău…

Amina schiţă un zâmbet glacial.

— S-a terminat – David făcu un pas spre ea.

Nu mai reuşi să-l facă şi pe al doilea.

Căzu deodată la pământ, în genunchi, ducându-şi ambele mâini la cap. O expresie de durere, de parcă acolo înăuntru tocmai se pornise un război, îi întunecă chipul. Geamătul se prelungi până când Joa îngenunche lângă el.

— Amina, nu! – o imploră ea, mai degrabă decât să-i ordone.

— Ce-o să faci, surioară?

Încercă. Îşi dori să simtă acea furie care o împingea să acţioneze numai în momentele inevitabile. Dar tot ce găsi

înăuntrul ei fu tristeţe şi disperare.

— Tu nu ţi-ai dezvoltat puterile – Amina făcu un pas spre ei. Şi, dintr-un motiv ciudat, ai nevoie de mine – sau ce-o mai fi acel sentiment din inima ta. Dar nu-mi poţi face rău.

— Amina… – ochii lui Joa se umplură de lacrimi.

Fata ajunse lângă ea. Acum David nu se mai zvârcolea de durere pe jos, deşi îşi ţinea în continuare ambele mâini la tâmple. Joa, lipsită de furia care o făcea întotdeauna să reacţioneze, nu era decât un trup supus puternicei energii a însoţitoarei ei. Nu schiţă nici măcar un gest când Amina îi smulse de la gât cristalul.

— Nu… face asta… – o imploră.

Nu zări în ochii ei nici măcar un atom de milă.

Numai furie. Acel egoism caracteristic celor care n-au depins niciodată de nimeni altcineva decât de ei înşişi pentru a supravieţui.

Amina nu mai scoase niciun cuvânt.

Nici vreun „îmi pare rău”.

Merse cu spatele până la maşină, continuând s-o privească fix pentru a o supune forţei minţii ei, şi, văzându-se înăuntru, făcu măcar atât pentru cei doi: scoase de pe bancheta din spate cortul şi plasa de ţânţari, împreună cu genţile cu haine. Din geanta lui Joa scoase banii şi paşaportul. Apoi o aruncă şi pe aceasta pe jos.

Urcându-se la volan, le arătă că ştia şi să conducă.

Un lucru normal pentru cineva cu o minte extraordinară şi un suflet de luptătoare, capabilă să absoarbă viaţa din jurul ei.

— Amina… – murmură Joa, complet epuizată.

Maşina se îndepărtă pe şosea, lăsându-i în întunericul nopţii.

41

Încercară cu două maşini care trecură spre Mopti în următoarele cincisprezece minute, dar niciuna nu se opri să-i ia, aşa că se hotărâră să instaleze cortul la vreo sută de metri distanţă faţă de şosea şi să se refugieze în el, pentru a se feri de alte rele şi mai mari. Când se îmbrăţişară în întuneric, pulsul inimilor lor pompă sânge cu intensitatea unei tobe bătând în mijlocul pământului african care-i înconjura.

— Cum te simţi?

— Bine – oftă David.

— Sigur?

— A trecut, serios.

— Ce-ai simţit?

— Ca şi când o mână invizibilă mi-ar fi strâns creierul.

Joa căzu pe gânduri pentru câteva clipe.

— E înfricoşător – mărturisi ea. Eu nu puteam face nimic, mă simţeam… ca blocată.

— Nici măcar nu eşti furioasă sau supărată.

— Sunt tristă.

— De ce n-ai înfruntat-o?

— Nu puteam, David, nu puteam! Ar fi avut loc o luptă… Ne-am fi făcut rău reciproc!

— Poate că o să facă mai mult rău acum.

— Nu, acum are un obiectiv. Are, în sfârşit, o destinaţie.

— A devenit un monstru.

— Fiindcă e plină de teamă…

— Ei bine, nu pare.

Joa îl sărută pe gât. Abia o adiere a buzelor, cât să-l simtă.

— Credeam c-am găsit o soră – şopti ea.

— Îţi rămâne Indira.

— Oare o vom găsi?

— Nu ştiu. Vrei să mergi în India?

— Înainte de asta trebuie să ajungem cât mai repede posibil în Egipt.

Egipt. Suna la fel ca Luna văzută de pe Pământ.

— Amina o să aibă un avantaj considerabil faţă de noi, nu crezi? – calculă David. Cu paşaportul şi banii tăi, poate lua chiar mâine avionul spre Cairo. Tu, în schimb, trebuie mai întâi să ceri un duplicat al paşaportului tău, iar în ţara asta nu există ambasadă a Spaniei. O să întârziem probabil o săptămână sau chiar mai mult.

— Am eu relaţiile mele – zise ea. Adu-ţi aminte că am scăpat din Havana.

— Dar acolo exista ambasadă – insistă el. Aici, chiar dacă e vorba doar despre o săptămână… Amina o să ajungă înainte la locul care marchează crucea Nilului.

— E ceva ce mă sperie şi mai mult.

— Ce anume?

— Apărătorii Zeilor.

— Ţi-e teamă pentru ea?

— Da.

— Joa, fata aceea pe care tu o numeşti soră e ca o bombă gata să explodeze. Apărătorii Zeilor au omorât un biet arheolog şi au fost în stare să bage frica în tine, dar această putere despre care nu ştim în ce fel s-a dezvoltat e prea mult chiar şi pentru o hoardă de fanatici.

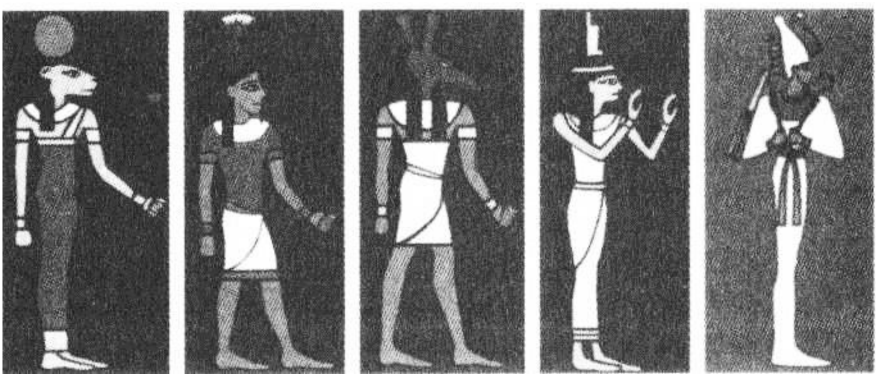
— Nu ştim nici măcar ce se află în acel loc, dacă e într-adevăr o poartă, o cale de comunicare sau dacă efectiv există ceva… E posibil chiar să nu mai funcţioneze. Au trecut atâtea veacuri…

Comentariul lui Joa pluti deasupra capetelor lor vreme de un lung moment, pentru ca apoi să se disperseze, lăsându-i în tăcere şi singurătate, chiar dacă una împărtăşită. Simţeau greutatea înfrângerii lor, oboseala, asemenea unei răni expuse la soare pe care căldura începe s-o cauterizeze – ştiind totuşi că pentru asta este nevoie de un proces îndelungat.

Rămaseră aşa, îmbrăţişaţi pe întuneric, minut după minut, până când, puţin câte puţin, somnul îi învinse.

PARTEA A PATRA
Legătura cu stelele

(19 şi 20 aprilie 2013)

42

La sfârşitul lunii martie, Georgina Mir sosise pentru prima dată la Cairo. Acum era 19 aprilie. Prima călătorie fusese una a speranţei, iar aceasta era una a incertitudinii. În nici douăzeci de zile, se întâmplaseră atâtea lucruri, încât i se părea ciudat să le pună din nou în ordine. Trăind cu intensitate fiecare întâmplare, aceasta ţi se întipăreşte în memorie cu litere de foc, dar orice revizitare ulterioară o distorsionează. E precum un nor care sălăşluieşte în minte – real, dar intangibil.

Joa simţea acel nor ca pe un film a cărui protagonistă era, fără să-şi dea seama.

Nici măcar nu merseră la un hotel ca să-şi lase sumarul bagaj. Luară un taxi în terminal şi îi cerură şoferului să-i ducă la Muzeul Egiptean. Drumul într-o zi de vineri părea chiar şi mai şi în comparaţie cu celelalte zile ale săptămânii. În două rânduri se treziră stând pe loc, prinşi în câte un blocaj rutier unde nu se avansa nici măcar un centimetru. Şoferul taxiului gesticula, agitându-şi prin geamul deschis pumnul strâns. Când în sfârşit ieşiră din cel de-al doilea blocaj, bărbatul se aventură cu toată viteza pe nişte străzi lăturalnice. La o cotitură, aproape că dădu peste o bătrână.

Joa şi David nu spuseră nimic.

Vorbiseră destul vreme de cinci zile, în Bamako.

Trecuseră ani întregi de când ambasada spaniolă din capitala Mali rămânea la stadiul de promisiune neîmplinită. Se dovedi cel puţin că exista un Consulat Onorific, care grăbi eliberarea unui nou paşaport pentru ea. Ajunseseră să se gândească la ce era mai rău, să se vadă obligaţi să recurgă la ambasada Spaniei la Nouakchott, în Mauritania, poate prin mijlocirea celei franceze şi folosind mereu mijloace de convingere suplimentare, ca de exemplu buna reputaţie a tatălui ei,

legendă a arheologiei internaţionale, relaţiile unor foşti paznici sau cunoştinţele amândurora din Barcelona sau Madrid. Cu totul, se făcuseră cinci zile de la sosirea la Bamako, chiar în data de paisprezece, care pica într-o duminică, sărbătoare legală conform tuturor ordinelor europene.

Se simţea atât de goală fără cristalul ei.

Când taxiul îi lăsă la uşa Muzeului Egiptean, coborâră în grabă. Poate că Amina fusese deja în punctul exact descoperit pe harta lui Orion din peşteră, poate că ajunsese până la el cu două-trei zile în urmă, poate că deocamdată nu căuta poziţia propriu-zisă a acestuia, ci modalitatea de a-şi atinge obiectivul…

Într-adevăr, ştiau exact locul unde se afla. Dar dacă se găsea sub nisipurile deşertului, la o adâncime care făcea imposibil accesul în interior…

Biroul lui Reza Abu Nayet era închis.

Căutară pe cineva de la care să obţină informaţii şi, într-un alt birou, dădură peste o femeie. O văzură fiindcă ţinea uşa întredeschisă. Joa băgă capul înăuntru şi bătu cu încheieturile degetelor în lemn.

— Mă scuzaţi – îşi însoţi cuvintele rostite în engleză cu un zâmbet –, îl căutam pe profesorul Abu Nayet.

Femeia îşi deschise braţele, cu un gest de confuzie.

— Nu vorbiţi engleză?

— *A little.*

Joa se exprimă prin gesturi, arătând spre cealaltă parte a peretelui.

— Reza Abu Nayet.

Semnificaţia răspunsului fu evidentă. Îi spuse că nu era în biroul său.

— *Where?…*

Atunci, în loc de răspuns, ea rosti un cuvânt îngrijorător. Poate unul dintre puţinele pe care le ştia în engleză.

— *Jail.*

— Închisoare? – mormăi, din spatele ei, David.

Căutară pe altcineva care să le poată da informaţii mai clare despre locul unde se afla directorul arhivei, dar

comunicarea deveni anevoioasă. Nu era vorba numai de problemele legate de limbă, ci şi de neîncrederea angajaţilor muzeului şi de reticenţa acestora de a le oferi informaţii unor străini.

Cuvântul *jail* se transformă într-o certitudine.

— Reza nu omorât profesor Spania – le spuse, cu oarecare tulburare, un bărbat. Nevinovat, nevinovat.

— N-are niciun sens. E nebunie curată. Prostul naibii… – Joa îşi descărca frustrarea.

Îl apucă pe David de braţ şi o rupse la fugă spre ieşire.

— Şi dacă te înşeli? Şi dacă poliţistul acela despre care mi-ai vorbit e mai deştept decât pare şi a descoperit adevărul?

— Atunci de ce m-a avertizat că sunt în pericol? Tu nu i-ai văzut expresia de teamă când am vorbit, chiar aici! – zise ea, arătând spre zona exterioară unde vorbise cu Reza Abu Nayet în prima zi. Acest om era prieten cu Gonzalo Nieto. Plus că n-ar fi în stare să omoare nici măcar o muscă!

— Te-a avertizat pe tine, îngrozit de asasinatul acela, fiindcă secta o terminase cu profesorul şi nu mai voia alte morţi! Să nu-mi spui că n-are sens!

— Nu se poate! Eu am avut încredere în el, David. I-am explicat care îmi este originea… Nu se poate să mă fi înşelat într-atât.

Dintr-un taxi care se opri coborâră trei turişti, purtându-şi zdravenele burţi de băutori de bere, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi, cămăşi ţipătoare, cu imprimeuri, şi în sandale. Joa profită de situaţie şi, fără să-l mai întrebe pe taximetrist dacă rămăsese liber, intră şi îi dădu adresa secţiei de poliţie unde fusese deja de două ori, o dată după sosirea la Cairo şi apoi la moartea Shashei Bayik. Să-l revadă pe inspectorul Kafir Sharif era ultimul lucru pe care şi-l dorea, dar trebuia să discute cu Reza Abu Nayet, ca să-i smulgă cât mai multe informaţii.

El sigur ştia ceva despre amplasamentul porţii în zona marcată de crucea Nilului, căci pe Internet, pe *Google Maps*, nu se vedea decât o enormă pată de pământ alb şi

ceea ce păreau a fi câteva case – o mână de construcţii dărăpănate –, care nici măcar nu meritau denumirea de sat.

— Joa, mai există o posibilitate – insistă David, când goneau deja prin trafic.

— Anume?

— Şi dacă Apărătorii Zeilor ştiu, dintr-un motiv sau altul, că tu eşti o urmaşă a lor?

— Cum ar putea şti?

— E posibil să fi văzut cristalul…

— Nimeni nu mi-a văzut cristalul. Şi dacă ar şti asta, de ce să mă sperie? Ar fi trebuit să-mi facă reverenţe, precum dogonii.

— Au trecut sute de ani. Dacă te văd ca pe o impostoare… Mai mult, fiica stelelor să fie o femeie…

— Secta nu ştie nimic despre mine.

— Dar acest Reza Abu Nayet?

— Habar n-avea până când nu i-am povestit eu.

— I-ai povestit?

— N-am avut de ales.

David privea pe geamul portierei cu o figură ursuză.

— Nu fi supărat, te rog – îi reproşă Joa.

— Nu sunt supărat.

— Ba eşti. Supărat şi furios.

— Sunt îngrijorat.

— Ascultă: dacă Amina ne-a luat-o înainte şi n-o s-o mai vedem niciodată, dacă nu găsim poarta…, după Egipt îţi promit că ne întoarcem acasă.

— La Barcelona?

— Da.

— Şi cu Indira ce-o să se întâmple? – o privi el, plin de îndoială.

— O s-o caut mai încolo. Întâi de toate o să ne gândim la noi.

David îi apăsă mâna.

— Nu vreau să faci asta.

— De ce?

— Pentru că n-ai fi fericită, iar eu m-aş simţi vinovat. Tot

ce vreau e să fiu cu tine, să nu mă îndepărtezi de lângă tine, să-mi spui lucrurile sincer. O să mergem în India şi o s-o căutăm pe Indira, dacă tu vrei, dar împreună. Amândoi.

Aşa era corect.

Şi era lucrul de care avea cea mai mare nevoie.

— Dar serviciul tău…? – murmură ea.

— O să trăiesc de pe urma ta, o să fiu un parazit – reuşi el să zâmbească, bine dispus. Avantajele de a avea o iubită bogată, nu-i aşa?

Joa fu pe punctul să-l sărute. N-o făcu fiindcă întâlni privirea taximetristului, un bărbat în vârstă, cu barbă şi aspect intransigent vizavi de morala europeană. Se mulţumi să-i apese şi ea mâna, răspunzându-i la gestul făcut cu câteva clipe înainte.

Până sosiră la secţie, nu mai insistară cu subiectul acela care îi preocupa atât de mult. Plătiră cursa şi intrară cu pas hotărât în clădire. În cele două dăţi când mai fusese aici, ea se afla sub supraveghere.

Acum era altceva.

Deşi ofiţerul de serviciu o recunoscu.

— Inspectorul Kafir Sharif, vă rog?

Li se spuse să aştepte. Şi, din gesturile lor, deduseră că avea să dureze mai mult de cinci-zece minute.

Joa se resemnă. Se aşezară pe o bancă şi se lăsară cuprinşi de atmosfera deprimantă a locului.

O oră.

Intrară trei deţinuţi, trei bărbaţi, unul dintre ei cu semne de violenţă pe chip. Agenţii care plecau sau veneau o priveau. Râsete deloc camuflate.

Ora următoare situaţia se înrăutăţi.

— Inspectorul ştie că sunt aici? – îl întrebă ea pe ofiţer, săturându-se să se poarte frumos.

Nu fu chip să discute cu el. Acesta insistă prin gesturi să ia loc, iar ea trebui să se supună.

Joa hotărî să închidă ochii.

Pentru un minut.

În clipa aceea, David îi şopti ceva, iar când îi deschise…

Kafir Sharif stătea în faţa ei, măsurând-o cu o curioasă

uimire.

43

Era ca şi când nu s-ar fi dus în Iordania, nici în Mali, ca şi când ar fi rămas la Cairo, victimă a coşmarului trăit cu câteva zile în urmă. Inspectorul purta aceleaşi haine şi o analiza cu aceeaşi privire de vultur care nu ştie dacă să-şi devoreze prada sau să se joace cu ea.

— V-aţi întors – vru el să verbalizeze evidenţa.

— Da, după cum vedeţi.

— Nu mă aşteptam – răspunse el sincer.

— Poate că mă mut la Cairo – replică ea cu atâta naturaleţe, încât Kafir Sharif păru să creadă că-i spunea adevărul.

— De ce occidentalii glumit în momente deloc amuzante?

— Credeţi că e o glumă?

— Dumneavoastră sfidat – o avertiză, expunându-şi pentru prima dată unul dintre zâmbetele lui.

— Putem discuta la dumneavoastră în birou?

— Aveţi informaţii?

— Nu, dar…

— Atunci de ce trebuit eu să vorbesc la dumneavoastră? – îl privi pe David şi întrebă: – Însoţitor este…?

— David Escudé. A venit din Spania ca să mă ajute.

Nu-şi strânseră mâna. Kafir Sharif îl măsură din priviri, îl transformă într-o imagine şi se întoarse la ea.

— Ce doriţi, domnişoară Georgina Mir?

— De ce l-aţi arestat pe Reza Abu Nayet?

Numele reuşi să-l şocheze. Îndeajuns încât să ia în serios prezenţa ei acolo. Cântări posibilităţile şi o alese pe cea mai profesionistă, aceeaşi la care se aştepta Joa. Făcând stânga împrejur, le ordonă:

— Urmaţi-mă birou.

Joa cunoştea deja drumul. Îl urmă, în timp ce David încheia alaiul, cărând genţile de voiaj. Dintr-un oarecare

motiv ciudat, numără paşii: şaptesprezece. Când intră în acel loc care-i dădea fiori, încercă să scape, să se sustragă amintirilor neplăcute. Nu aşteptă vreo invitaţie din partea gazdei.

Se aşeză singură pe unul dintre cele două scaune. David preferă să rămână în picioare, punând genţile de-o parte, pe jos.

— Ceai?

— Nu, mulţumesc. V-am spus deja că nu-mi prea place, regret.

— Beţi la ceai, da?

Sună a ordin, şi se supuse.

— În regulă, mulţumesc.

Kafir Sharif luă telefonul din furcă şi ceru ceva în arabă. Îl puse din nou jos şi îşi ocupă scaunul din spatele mesei. Îşi concentră atenţia asupra invitatei sale, de parcă David nici n-ar fi existat.

— Deci cunoaşteţi la domnul Abu Nayet? – reluă discuţia din punctul în care o lăsase câteva clipe mai devreme.

— Da.

Evaluă informaţia cu minuţiozitate, ca şi când ar fi fost ceva transcendent şi revelator.

— Îmi răspundeţi? De ce l-aţi arestat? – îl presă ea.

— Director la arhivă suspect. Atât şi tot.

— Asta-i o prostie!

Kafir Sharif ridică o sprânceană. Una singură.

— Iertaţi-mă… – se scuză Joa.

— Prea multă personalitate – bărbatul i se adresă lui David.

Acesta aproape că izbucni în râs.

— Ştiţi că nu el e autorul – refuză Joa să cedeze.

— De ce nu?

— Pentru că nu are sens…

— Verificare alibi mai întâi. Arestare avut loc ieri. Preventivă, evident.

— Aş vrea să-l văd.

— Dumneavoastră vreţi.

— Da.

După câteva clipe Kafir Sharif îl privi pe David pentru a doua oară, de parcă ar fi fost un soi de complici, dar de data asta nu mai spuse nimic.

— Izolat, regret, până la verificare alibi.

— Cât mai poate să dureze asta?

Poliţistul făcu un gest dintre cele mai vagi.

— O oră, o zi, o săptămână…

— Vă rog, e important… – aproape îl imploră.

— De ce e important? Dacă e în legătură cu investigaţie de la profesorul Gonzalo Nieto, atunci important pentru investigaţie caz.

În acea clipă uşa se deschise şi în prag apăru un bărbat cu o tavă şi trei pahare pline cu un lichid de culoare maro-închis. Îi privi curios pe cei doi musafiri şi nu se mulţumi să pună tava pe masă. Pe primul i-l puse în mână – cu cea mai mare atenţie – lui Joa, pe al doilea lui David, iar pe al treilea îl aşeză într-adevăr pe masă, în faţa superiorului său. Ultima privire o schimbară cei doi între ei. Apoi se retrase.

Kafir Sharif îşi luă paharul.

Îl ridică uşor, de parcă ar fi ţinut un toast.

— E politicos de terminat băutură – le spuse el.

Apoi îl duse la gură.

Joa şi David se supuseră. Făcură şi ei acelaşi lucru. Ceaiul era foarte bun, aromat, cu toate că lăsa un gust excesiv de dulce în gură. Pentru orice eventualitate şi ca să nu-şi jignească gazda, îl băură pe tot.

Încet-încet, atmosfera deveni mai relaxată.

— Domnişoară Georgina Mir – vorbi inspectorul, accentuând fiecare cuvânt. Spus şi înainte: dacă dumneavoastră ajutaţi, eu ajut – îşi deschise mâinile aproape cu un gest de implorare. Am crimă de la cetăţean spaniol. Persoană importantă. Autorităţi presează la poliţie. Eu trebuie s-o rezolv repede. Dumneavoastră deţineţi informaţii, eu ştiu, dar nu spuneţi. Şi eu întreb: de ce?

— Cred că pe Gonzalo Nieto l-a omorât secta Apărătorilor Zeilor. Cred că această sectă a rămas ascunsă

de-a lungul veacurilor, dar ea există, iar membrii săi l-au executat.

— În regulă – consimţi el. Sectă. De ce?

— Fiindcă a găsit ceva.

— Ce anume?

— Nu ştiu, nu mi-a spus! Dacă ar fi făcut-o, poate că n-ar mai fi fost nevoie să vin până aici!

— Poate că ştiţi, iar aici vă aflaţi ca să şi vedeţi.

— Şi femeia moartă? Dumneavoastră i-aţi văzut tatuajul.

— Multă lume are tatuaj.

— Se vedea cu Gonzalo Nieto.

— Da – admise el. Asta clar. Sunt martori.

— Ea a fost cea care l-a omorât, de asta s-a sinucis în clipa în care s-a văzut încolţită.

— Femeie înfige trei cuţite în arheolog când el doarme?

— Iar apoi tovarăşii ei au mutat cadavrul. Sau ea l-a drogat şi de restul s-au ocupat ei.

Ea nu spuse nimic. Dacă nu putea vorbi cu Reza Abu Nayet, discuţia ajunsese la final.

Kafir Sharif răsuflă zgomotos şi se ridică în picioare.

— Vă rog – zise Joa, făcând şi ea acelaşi lucru. Spuneţi-i domnului Reza Abu Nayet să mă sune când iese.

— Dumneavoastră sigură că el iese?

— Da, sunt sigură că-l veţi elibera.

— Atunci eu spus la el să sune pe dumneavoastră – consimţi, schiţând un gest de amabilitate. Acum dumneavoastră lăsat să lucrez la mine.

David ridicase deja cele două genţi de pe jos. Joa îi notă numărul ei de mobil în mare grabă.

Inspectorul îi întinse mâna.

— Nu mi-ar plăcea să vă văd cadavrul la morgă – o avertiză el.

Joa se cutremură.

— Nici mie – îi strânse bărbatului mâna.

David deschise uşa. Joa ajunse lângă el când Kafir Sharif puse ultimele două întrebări, în loc de rămas bun.

— La ce hotel staţi?

— Nu ştim încă. Numai ce-am ajuns – răspunse ea.

— Unde călătorie?

Joa nu ştiu dacă să-l mintă ori ba. Hotărî că nu mai era nevoie.

— Din Mali, domnule inspector Sharif – zise ea. Din Mali.

Asta a fost tot. Părăsiră biroul poliţistului şi apoi secţia.

Valul de căldură de afară le aduse aminte că era momentul zilei când soarele se afla la apogeu şi că oraşul Cairo nu era tocmai unul rece.

— Ce facem acum? – întrebă David, cu o oarecare sfârşeală.

— Vino – Joa porni în susul străzii, cu pas vioi.

— Mergem la zona marcată prin crucea Nilului şi examinăm terenul?

— Nu vreau să risc. Înainte de asta trebuie să ştiu sigur ce anume este acel ceva care s-a aflat sau s-ar putea afla acolo.

— Şi dacă arhivarul acela nu e eliberat încă o săptămână de-acum încolo? Asta presupunând că într-adevăr iese şi te sună imediat pe tine.

— N-o să aşteptăm atât – recunoscu ea. Poate că există o altă soluţie.

— Care?

Fără să-i răspundă, Joa intră într-un magazin de aparate şi accesorii telefonice, pe care tocmai îl văzuse în colţul străzii, şi se îndreptă spre tejghea. O vânzătoare cu trăsături de egipteancă şi haine occidentale o întâmpină cu un surâs. În clipa în care clienta ei începu să vorbească, zâmbetul i se şterse de pe buze. Nu părea s-o înţeleagă şi-l chemă pe un băiat tânăr, care li se adresă în franceză.

— Am avea nevoie de o carte de telefoane – îi ceru Joa în aceeaşi limbă.

Vânzătorul dădu din cap în sens afirmativ. Cu toate astea, nu căută în depozit. Ieşi din spatele tejghelei şi-i însoţi afară, pe stradă. Odată ajunşi acolo, arătă în sus şi la dreapta. Două străzi mai sus.

— Ce cauţi? – o întrebă David.

— Institutul Cartografic din Cairo.

Două străzi mai sus găsiră o cabină telefonică în faţa

căreia aşteptau o mulţime de oameni.

Ei nu aveau nevoie de telefon. Joa ceru un ghid şi găsi pe dată ceea ce căuta.

Două minute mai târziu urcau într-un alt taxi, spre o nouă adresă situată undeva în imensul Cairo.

44

Institutul Cartografic îşi avea sediul într-o clădire cu o arhitectură tipic egipteană, iar după aspect oricine ar fi zis că avea în spate cel puţin un veac de istorie. Urcară câteva rânduri de scări până la etajul întâi şi se confruntară din nou cu greutatea de a se face înţeleşi; pentru a nu ştiu câta oară, Joa se plânse că nu ştia arabă, luându-şi angajamentul să o înveţe cât mai curând.

O tânără femeie îi abordă în cele din urmă în limba engleză, iar Joa îi spuse, în timp ce punea pe tejghea – pentru orice eventualitate – o bancnotă grasă, că erau studenţi şi că aveau nevoie de o informaţie despre un loc anume.

Bancnota dispăru în doi timpi şi trei mişcări.

— Ce zonă doriţi să vedeţi? – îşi dădu silinţa femeia să fie amabilă.

— Sud-estul a ceea ce a fost Abu Roasch.

Credeau că hărţile erau digitalizate, dar se înşelaseră. Fură conduşi într-o sală de lectură goală, cu nişte mese mari aşezate în paralel, fără niciun computer, unde aşteptară întoarcerea femeii. Aceasta reveni peste două minute cu nişte hărţi enorme pe care, mai degrabă decât să le ţină în mână, le lăsa să atârne de o parte şi de alta. David o ajută. După ce le întinse pe una dintre mese, ea se retrase din încăpere, lăsându-i singuri.

A patra hartă era cea care îi interesa.

Pe vremuri, Abusir, Zauyat Al Aryan sau Abu Roasch reprezentaseră nişte poli importanţi ai vieţii egiptene; acolo fuseseră construite piramide a căror aşezare o copia pe aceea a stelelor din constelaţia Orion, în acest caz fiind vorba despre Meissa, Bellatrix şi Saiph. În prezent, abia dacă mai rămâneau câteva ecouri îndepărtate ale existenţei lor. În afară de cele trei capodopere din Giza, acele construcţii ajunseseră nişte resturi prăfuite şi o

mână de pietre împrăştiate – cu unele excepţii precum piramida în trepte de la Saqqara, aflată într-o stare mai bună.

Abu Roasch constituia un caz aparte. Acolo se afla piramida neterminată a faraonului Diodefre, iar la aceasta se ajungea mergând pe jos doi kilometri de la şoseaua principală din Alexandria. Forma o insulă singuratică în mijlocul deşertului, iar Joa citise că se conserva aşa cum însuşi faraonul, care fusese îngropat înăuntrul ei, trebuie s-o fi lăsat cu mii de ani în urmă. În împrejurimile zonei Abu Roasch domnea în prezent haosul absolut, cu rămăşiţe de ceramică şi de bucăţi de granit provenite din munca neterminată a zidarilor. La doi kilometri de piramidă înspre sud-est, în locul indicat de crucea Nilului din pictura dogonilor, se întindea o fâşie de teren abrupt de vreo treizeci-patruzeci de metri lăţime, în jurul unei movile abia vizibile. Pământul era albicios, sterp. Nu se găseau acolo decât nişte ruine, deşi cele câteva case de piatră afundate în stâncă aveau un secol sau două vechime, ceva dificil de stabilit numai prin studierea unei hărţi.

Joa nu ştia la ce descoperiri să se aştepte, dar în niciun caz nu era vorba despre aşa ceva.

David spuse cu voce tare ce gândea.

— Aş fi putut să jur că aici o să găsim o piramidă sau vreun templu.

— Nu – clătină ea din cap, deranjată. Dacă există ceva, e clar că nu se află la vedere, ci sub pământ. Exteriorul a fost distrus peste veacuri, iar ceea ce e mai aproape de suprafaţă – prădat de atâţia disperaţi de-a lungul vremurilor. E posibil ca poarta noastră să tot fie la vreo zece metri sub pământ. Poate şi mai mult.

— Atunci…

— Ei sigur ştiu ceva, David – puse degetul pe acea mână de căsuţe, care păreau să fie în ruină mai degrabă decât locuite.

— Ei?

— Nu înţelegi? Dacă există ceva acolo, oamenii ăia ştiu. Nu se poate altfel. Dacă nu, înseamnă că acea cruce a

Nilului pe care o indica harta lui Orion în peştera dogonilor nu corespunde realităţii.

— Şi dacă nu era decât locul de unde au venit extratereştrii?

Niciunul din ei doi nu se mulţumea cu o asemenea explicaţie.

Joa privi din nou acele case. Pe harta zonei respective nu exista nici măcar un nume.

— Îţi aduci aminte când mi-ai spus că e posibil ca Apărătorii Zeilor să se afle la poarta noastră stelară, stând de pază?

— În Mali, da.

— Eu ţi-am spus să nu te ţii de glume şi tu ai adăugat că, în cazul în care pentru ei era chiar atât de importantă, fără îndoială o şi păzeau.

— Atunci nu mi-ai mai răspuns nimic.

— Ei sunt alţi paznici, David – puse din nou degetul pe hartă.

Partenerul ei rămase pe gânduri. Asta până când în sfârşit înţelese importanţa a ceea ce Joa încerca să-i spună.

Găsiseră poarta. Dar nu aveau să ajungă niciodată la ea.

Nu şi dacă o adunătură de fanatici îi păzea intrarea.

— Şi dacă-i spunem prietenului tău, poliţistul?

— Kafir Sharif e în căutarea unor asasini, nu a unei adunături de nebuni.

— Ei l-au omorât pe Gonzalo Nieto.

— Şi ce dacă? Presupunând chiar că ne-ar crede, va merge până acolo, va pune întrebări, dar sub nicio formă nu ne va permite să dăm buzna în locuinţele acestor oameni. Sunt casele lor. Iar povestea conform căreia acolo dedesubt s-ar putea afla o legătură cu fiinţele din spaţiu e la fel de credibilă ca aceea că, într-o bună zi, arabii şi israelienii vor putea trăi în pace.

— O să renunţi? – întrebă David, nevenindu-i să creadă.

— Nu, evident.

— Atunci poate că a sosit vremea să-ţi foloseşti puterile.

— De ce-mi vorbeşti mereu despre ele?

— Ba nu – se înroşi puţin.

— Ba da. E ca şi când ai vrea să mă vezi transformându-mă într-o femeie care nu sunt eu. Parcă latura asta obscură te-ar fascina atât de mult, încât uneori…

— Iartă-mă – vru s-o îmbrăţişeze, dar ea se feri.

— Nu ştiu ce zace în mine, David – murmură ea.

— Eşti diferită, dar asta nu te face mai specială decât eşti deja, cel puţin în ochii mei, draga mea.

Joa privea în continuare în pământ.

Apoi întinse mâna şi-l lăsă să i-o strângă într-ale sale.

— Ascultă – îi spuse David –, dacă tu ai dreptate şi locuitorii acelor case chiar păzesc poarta, probabil că sunt agresivi. L-au omorât pe Gonzalo Nieto. Pe vremuri, au fost străjerii unor locuri pe care le considerau sfinte, dar astăzi, în plin secol XXI, nu sunt decât nişte fanatici.

— Fanatici în stare să păstreze un secret incredibil vreme de secole.

— Asta înseamnă fanatismul, nu? Când oamenii refuză să înţeleagă, se închistează, nu judecă şi nici nu evoluează, şi se izolează în crezul lor – nu fac decât să împrăştie sămânţa fanatismului.

— Şi crezi că, din cauză că sunt fanatici şi au omorât un om bun, eu pot să ajung acolo şi, cu puterea minţii, să-i spulber dintr-un foc?

— Ei bine, ar trebui să te enervezi un pic, ştiu asta – glumi el, fără tragere de inimă.

— Ştii ce mă înspăimântă?

— Ce?

— Că Amina chiar ar fi în stare s-o facă.

— Nu are atâta putere.

— Sper că nu.

— Şi nu e proastă. Dacă se află deja acolo şi pricepe că n-o să poată lupta împotriva tuturor acelor oameni, o să aştepte.

— Dar n-o să se dea bătută.

— Nu, asta cu siguranţă nu – consimţi David.

— Se bazează pe instinctul ei, pe forţa mentală. Tot ce trebuie să facă e să ajungă la un punct de intrare.

— Joa, toate piramidele, sau chiar mormintele din Valea

Regilor sunt pline de pasaje, denivelări, anticamere, încăperi… Şi sub pământ, bineînţeles. Nu-mi vine să cred că acolo se pătrunde atât de uşor de la suprafaţă – David arătă spre hartă. Dacă îşi păzesc secretul ca pe o comoară, poate o fac fiindcă ştiu că se află acolo dedesubt, dar mă îndoiesc că se plimbă printre rămăşiţele ei aşa, pur şi simplu, în voie.

Intraseră deja în domeniul supoziţiilor.

— Noi când o să mergem? – întrebă David.

— Mâine dis-de-dimineaţă, la prima oră? Azi ar fi absurd. Am ajunge după căderea serii.

— Atunci să căutăm un hotel unde să înnoptăm.

O anunţară pe femeie că terminaseră de examinat hărţile, iar David o ajută să le ducă înapoi la locul lor în arhivă. Când ieşiră în stradă, priviră în jur. Le era indiferent unde aveau să-şi petreacă noaptea. De data asta Joa nu mai căută un loc luxos, ci în apropiere. La vreo sută de metri întrezăriră firma unui hotel, Hormoheb. Se îndreptară într-acolo şi, zece minute mai târziu, îşi lăsară genţile într-o cameră simplă şi primitoare. Fiind însoţită de David, acum nu mai trebuia să închirieze două încăperi cu uşă de legătură pentru a se simţi în siguranţă.

Le rămâneau câteva ore de aşteptare încordată.

— O să-i sun pe arheologii din Valea Regilor – zise ea.

— De ce?

— În caz că au aflat ceva nou. Am plecat de acolo acum mai bine de două săptămâni.

— Genul ăsta de oameni trăiesc complet rupţi de lumea reală.

Joa nu scoase niciun cuvânt. Mariano Pino îi dăduse numărul lui de telefon în aeroportul din Luxor, atunci când o condusese la terminal. Îl formă la mobilul ei şi aşteptă. Sunetul de apel se ivi după patru tonuri.

— Cine e? – se auzi vocea bărbatului.

— Sunt Georgina Mir.

— Georgina! – veni apoi explozia lui sinceră de bucurie. Ce faci?

— Bine, foarte bine.

— De unde mă suni?

— Sunt în Cairo, la hotelul Hormoheb.

Urmă o scurtă pauză.

— N-ai plecat?

— M-am întors.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Ca să aflu dacă au apărut veşti despre moartea lui Gonzalo Nieto.

Se auzi un oftat.

— Nu, draga mea. Îmi pare rău. Poliţia ne-a interogat pe toţi, iar noi ne-am dus de câteva ori la Cairo să-l mai întrebăm pe inspectorul Sharif, dar nimic. Numai cazul acelei femei care s-a sinucis şi care se pare că era prietenă cu Gonzalo. Sharif ne-a spus că tu erai de faţă când s-a întâmplat. Trebuie să fi fost oribil. Pentru noi ceilalţi de aici totul merge înainte la fel, şi tare mă tem că aşa se va întâmpla şi în continuare. Un mister dureros.

Alt arheolog căzut victimă vechilor blesteme egiptene.

— Regret că v-am deranjat.

— Să mă deranjezi? Nu fi prostuţă! Suntem cu toţii aici, ascultându-te la difuzor, fericiţi să te auzim: Gorka, Juan Pedro, Bernardo, Juan Manuel, Bir El Saïf şi Haruk Marawak.

Haruk Marawak. Îşi aminti discuţia lor sub cerul înstelat, când vorbiseră despre necropola din Memphis, despre Imhotep, despre piramide... Şi-i aminti pe toţi, pe rând, fiecare cu câte un detaliu caracteristic.

Mâna flască a lui Bir El Saïf...

— Mulţumesc – începu ea să-şi ia rămas bun.

— Sună oricând doreşti.

— Sau alătură-te nouă ca arheolog! – interveni o a doua voce. Aici ne plictisim de moarte şi suntem tare urâţi!

Se auziră câteva râsete.

Gonzalo Nieto murise, dar ei mergeau mai departe.

— Pe curând – fură ultimele ei cuvinte.

Numai ce închisese telefonul, cufundată în gânduri, că auzi melodia care anunţa un nou apel şi care o făcu să tresară.

Joa încremeni cu mobilul în mână, încercând să identifice numărul de pe ecran, dar fără succes.

45

Răspunse. David veni şi el din baie, aşteptând curios să afle identitatea apelantului.

— Da?

— Domnişoara Mir? – auzi vocea unui bărbat vorbindu-i în engleză.

— Cine e?

— Sunt eu – acum îl recunoscu într-adevăr pe directorul arhivei de la Muzeul Egiptean, înainte chiar ca acesta să-şi pronunţe numele: Reza Abu Nayet.

— Domnule Abu Nayet! Unde sunteţi?

— La muzeu.

— V-au eliberat? – inima îi bătu cu putere.

— M-au eliberat, da. În noaptea în care a fost comis asasinatul, eu eram la o nuntă. M-au văzut mai mult de o sută de martori!

— Ce le-aţi spus?

— Adevărul.

Kafir Sharif cunoştea deja povestea crucii Nilului.

— Şi ceea ce v-am povestit în legătură cu originea mea…?

— Nu, asta nu. Oricum nu m-ar fi crezut. Nu i-am spus decât că profesorul Nieto a găsit acel indiciu şi că Apărătorii Zeilor l-au omorât din pricina descoperirii făcute. Atât şi nimic mai mult. Crucea Nilului marchează existenţa unui loc secret şi sfânt, dar nu i-am dezvăluit de ce. Şi-o fi imaginând că e vorba despre încă o comoară aparţinând bogatei noastre civilizaţii trecute.

— Ce v-a spus inspectorul Sharif?

— Nimic. Mi-a spus că pot pleca şi să iert inconvenienţele create. Apoi a insistat să vă sun pe dumneavoastră.

— Adică el… a insistat?

— Da. E un om ciudat. O mască. E imposibil de ştiut ce

se ascunde în spatele ochilor săi.

— În orice caz, vă mulţumesc că m-aţi sunat.

— De ce v-aţi întors?

— V-am spus că o voi face.

— Aţi găsit-o pe… cealaltă urmaşă a… lor?

— Da. Şi trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Abu Nayet.

— Nu.

— Vă rog!

— Ignoraţi în continuare pericolul care vă paşte.

— Ştiu unde se află locul acela.

O spuse în aşa fel încât îi pătrunse arhivarului în minte precum o pană fină.

— Nu… se poate… – se bâlbâi el.

— Am văzut o hartă într-o peşteră a dogonilor, în Mali. Aceeaşi cruce, în perimetrul necropolei din Memphis.

— Dar asta este… – rămase iarăşi fără grai.

— Vin la muzeu – profită ea de şocul produs. Nu întârzii mult, promit. Dacă ajung după ora închiderii – se uită rapid la ceas –, aşteptaţi-mă la intrare.

Nu mai urmă niciun protest, ci doar capitularea.

O voce sfârşită.

— În regulă… da, în regulă…

Joa închise telefonul şi îi înfruntă lui David privirea.

— Omul ăsta ne va da mai multe informaţii despre acel grup de case, e un adevărat izvor de cunoştinţe datorită domeniului în care lucrează – se ridică să-şi ia geanta şi să plece.

— Aşteaptă-mă – o rugă el.

— Nu, mai bine merg singură.

— De ce?

— Pentru că şi aşa îi e destul de greu să discute cu mine. Dacă te mai vede şi pe tine, poate să dea înapoi, să intre la bănuieli sau… mai ştiu eu ce. Nu te cunoaşte, dragule. Lasă-mă să mă ocup eu, bine?

David cedă.

— Dacă întârzii mult, anunţă-mă, şi vin eu să te iau de la muzeu. Vrei să închiriez acum o maşină de teren pentru

mâine, ca să câştigăm timp?

Se putea merge cu taxiul şi apoi pe jos patru kilometri prin deşert, sau cu o excursie până la Abu Roasch, dar întotdeauna era de preferat independenţa.

— Bine. Mă întorc cât de repede sau te sun.

Îşi dădură un sărut rapid pe buze şi câteva minute mai târziu Joa era deja pe stradă, pândind un taxi, care nu se lăsă deloc aşteptat. Îi dădu şoferului adresa şi-l rugă să se grăbească. Taximetristul îi zise că era foarte târziu pentru o vizită la muzeu, că abia dacă mai avea timp să vadă ceva. Ea se mulţumi să-i zâmbească, şi cu asta problema se rezolvă.

Peste un sfert de oră intra pe uşa Muzeului Egiptean din Cairo şi se îndrepta spre încăperile arhivei, pentru a doua oară în ziua respectivă.

Reza Abu Nayet o aştepta în picioare, de parcă ar fi trecut ceva vreme de când tot dădea ture prin birou. Când o văzu intrând pe uşă, se apropie de ea şi o prinse de ambele mâini. Pe chip i se citea toată îngrijorarea care îl cuprinsese. Apoi directorul arhivei închise uşa şi rămaseră izolaţi de lumea exterioară.

— Sunteţi nebună – fu primul lucru pe care i-l spuse, şi imediat: – Chiar aţi găsit acel loc?

— Da.

Reza Abu Nayet închise ochii. Era un om cu experienţă, un specialist în istoria poporului său. Teama pe care i-o producea explorarea unui teren atât de periculos era la fel de mare ca propria-i curiozitate. Nimeni nu renunţa la şansa de a deschide o poartă misterioasă.

— Unde e?

— Veniţi aici.

Joa merse până la o hartă a Egiptului care stătea agăţată pe perete, în birou. Acolo nu apărea aşezarea exactă a vechii Abu Roasch, dar – făcând o aproximaţie – puse arătătorul de la mâna dreaptă pe zona respectivă şi anunţă:

— La vreo doi kilometri sud-est de Abu Roasch.

Reza Abu Nayet se încruntă. Îşi aminti.

— La sud-est de Abu Roasch… – făcu ochii cât cepele. Al-Eriat Khunash!

— Cunoaşteţi acest loc?

— Nu există niciun fel de relief acolo…, numai o mână de case pe jumătate dărâmate – îi confirmă ceea ce ea ştia deja. Nici măcar nu e un sat!

— Cine locuieşte acolo?

— Ţărani, negustori de obiecte turistice, câţiva urmaşi ai unui vechi trib – arhivarul făcu ochii din ce în ce mai mari şi, pricepând realitatea, o fixă pe Joa cu o privire pătrunzătoare. Vreţi să spuneţi că oamenii aceia nu numai că trăiesc acolo, ci şi păzesc moştenirea pe care le-au lăsat-o predecesorii lor, prin urmare…?

— Ei sunt Apărătorii Zeilor, domnule Abu Nayet.

Se sprijini de masă. Mintea probabil că-i mergea la turaţie maximă, pentru că nici ochii nu-i stăteau locului. Când muşchii săi îşi recăpătară mobilitatea, se îndreptă spre un raft, de unde scoase o carte voluminoasă. Răsfoi câteva pagini până să găsească ceea ce căuta.

— Al-Eriat Khunash se bucură de un statut special. Vreme de generaţii întregi, locuitorii săi au purtat de grijă zonei Abu Roasch. Originea li se pierde în trecutul îndepărtat. Sunt oameni independenţi şi rebeli.

— Un loc discret, deloc ieşit din comun. Alibiul perfect şi acoperirea ideală, nu credeţi?

— Tot nu-mi vine să cred. De ce se găsea această hartă a Egiptului într-o peşteră din ţara dogonilor, în Mali?

— Vă înşelaţi – îl corectă musafira sa. Ceea ce am văzut în peşteră era o hartă a constelaţiei Orion. Crucea Nilului era desenată acolo, iar echivalentul său pe pământ ar fi Al-Eriat Khunash.

— Atunci ei…

— Se află în acel punct din spaţiu, da – consimţi Joa.

Reza Abu Nayet privi spre tavan, ca şi cum de acolo ar fi putut vedea cerul, iar pe cer constelaţia Orion.

Originea.

— După plecarea dumneavoastră, am căutat noi date privind papirusul despre care v-am vorbit, vă amintiţi? – îşi

veni el în fire după câteva clipe.

— Şi ce-aţi găsit?

Înconjură masa şi deschise unul dintre sertarele laterale. De acolo scoase nişte notiţe scrise de mână. Îşi aşeză bine pe nas ochelarii de citit şi căută un paragraf anume.

— Am găsit altă referire la crucea Nilului la finalul unui text care era atât de criptic, încât nu-l luasem în seamă. Am aici traducerea pe care am făcut-o – îi spuse înainte să citească: „Vei trece o dată de porţi. Cele două turnuri ale zidului cu cei trei gardieni ai săi. Iar acestora va trebui să le ştii numele. Vei coborî în sala coloanelor şi vei ajunge la curtea interioară, unde încep galeriile şi coridoarele. Vei vedea încăperile gândirii şi ale milei. Găseşte-ţi calea. Vei trece încă o dată de porţi. Iar zeii gardieni te vor întreba despre viaţa lor. De nu ştii, vei muri. De nu cunoşti, vei muri. De nu eşti smerit, şi atunci vei muri. Iar crucea Nilului îţi va fi mormântul."

— Ce înseamnă asta?

— E evident că vorbeşte despre un drum plin de capcane. Egiptenii erau foarte abili în aşa ceva. Pe de altă parte, ne spune că ceea ce se găseşte sub pământ e mult mai mare decât un mormânt. Poate fi vorba despre un templu subteran.

— Sau o navă îngropată sub pământ egiptean – ezită Joa.

Nu primi niciun răspuns. Numai acea privire plutitoare a lui Reza Abu Nayet, pe care acesta o avea de fiecare dată când Joa îi vorbea despre un lucru lipsit de dimensiune reală.

— Iar ultima frază sună aşa: „Vocea zeilor trebuie să curgă prin tine." Directorul arhivei îşi puse notiţele în sertar şi luă o carte aşezată pe un colţ al mesei. Dar aici am altceva: un studiu despre faimoasa *Carte a Porţilor*, considerată principalul ghid despre lumea de dincolo pe care ni l-au lăsat moştenire vechii egipteni. A fost găsită în mormintele Dinastiilor a XIX-a şi a XX-a ale Regatului Nou. Îi explica regelui care tocmai murise cum să navigheze de-a lungul drumului pe celălalt tărâm, ca să poată învia şi să-

l întâlnească pe zeul Soare. Ei bine, tot aici se vorbeşte despre trecerea prin nişte porţi păzite de nişte zeităţi-străjeri, ale căror nume trebuie să fie cunoscute de către oricine doreşte să intre. În sfârşit, în *Cartea celor Două Drumuri,* mai precis în Textele Sarcofagelor, se menţionează şapte porţi, fiecare având câte trei gardieni. Asta ne indică faptul că e o tradiţie foarte veche. De fapt, în toate textele piramidelor se fac multe referiri la trecerea morţilor înspre lumea cealaltă şi înspre stele, care admit o mie de interpretări, la fel ca şi crucea Nilului.

Reza Abu Nayet îşi strânse hârtiile şi puse cartea la locul ei. Gestul degajă impresia de ordine şi control. În universul lui, alcătuit din hieroglife şi papirusuri, texte sacre şi picturi, sarcofage şi comori smulse din nisipurile ţării sale, Joa reprezenta ceva mult prea puternic şi de neînţeles. Completa revizuire a trecutului. Mii de ani de istorie neclintită, dar care aveau o origine complet diferită. Cum să accepte totul dintr-un fulger, din clipa în care ea îi spusese cine era?

— Ce-o să faceţi? – se dădu el bătut.

— O să merg mâine acolo.

— Nu puteţi!

— Vreţi să renunţ acum, când mă aflu atât de aproape?

— O să vă omoare! – o preveni el, fără ocolişuri. Poate că nu sunt nici cincizeci de persoane în total, dar fără îndoială fac parte din elita Apărătorilor Zeilor. Nu vă vor permite nici măcar să intraţi!

— Domnule Abu Nayet – îi vorbi ea cu mult calm. În acel loc se află ceva care mă poate pune în legătură cu originile şi cu părinţii mei, ceva la care n-am de gând să renunţ. De ce nu veniţi cu mine?

— Nu, nu – clătină el din cap de câteva ori, cu categorică hotărâre şi cu multă teamă. Dumneavoastră sunteţi foarte tânără, dispreţuiţi pericolul. Mintea dumneavoastră nu poate concepe moartea. Eu însă sunt bătrân. Pentru mine viaţa e un dar, zi după zi. Locul acela reprezintă ceva pentru dumneavoastră, nu pentru mine. Nu pot… Nu vreau, înţelegeţi?

— Şi dacă am nevoie de dumneavoastră?
— Nu aveţi nevoie de mine – se sforţă el să zâmbească, îndurerat.
— Dumneavoastră v-aţi petrecut viaţa între hârtii, documente, istorie scoasă din pământul Egiptului. Acum, în schimb, puteţi deveni protagonistul acestei istorii, poate reuşiţi chiar să-i oferiţi poporului dumneavoastră cea mai mare descoperire făcută vreodată.
— Lăsaţi Istoria în pace, vă rog eu.
— Ce vreţi să spuneţi?
— Dacă până la urmă ajungeţi să vă atingeţi obiectivul, dacă găsiţi acea poartă şi reuşiţi să intraţi în legătură cu ei…, păstraţi totul pentru dumneavoastră.
— De ce?
— Vreţi să produceţi o falie insurmontabilă în interiorul umanităţii?
Joa nu găsi niciun răspuns.
Se lovi de propriile temeri.
— Şi dacă până la urmă nu e nimic, ci doar nişte semne ale trecerii predecesorilor noştri prin locul acela?
Reza Abu Nayet nu scoase niciun cuvânt.
Oare câte mii de ani trecuseră de când se afla crucea Nilului acolo?
În cazul în care era o modalitate de comunicare, o cale de acces sau orice altceva, oare avea să funcţioneze?
— Vă doresc mult noroc, domnişoară Mir – îi ură directorul arhivei, considerând întrevederea încheiată.
Noroc. Ciudat cuvânt de care să ţină cont chiar la finalul acelei lungi călătorii.

46

Taxiul care o aduse înapoi la hotel sosi cu o întârziere mult mai mare decât la dus, aruncând-o în delirul uneia dintre orele de vârf acolo, în centrul oraşului. Se aşeză comod pe scaun şi se cufundă în rememorarea recentei discuţii pe care o avusese cu arhivarul, concentrându-se mai ales asupra acelui text care făcea referire directă la crucea Nilului: „Vei trece o dată de porţi. Cele două turnuri ale zidului cu cei trei gardieni ai săi. Iar acestora va trebui să le ştii numele. Vei coborî în sala coloanelor şi vei ajunge la curtea interioară, unde încep galeriile şi coridoarele. Vei vedea încăperile gândirii şi ale milei. Găseşte-ţi calea. Vei trece încă o dată de porţi. Iar zeii gardieni te vor întreba despre viaţa lor. De nu ştii, vei muri. De nu cunoşti, vei muri. De nu eşti smerit, şi atunci vei muri. Iar crucea Nilului îţi va fi mormântul.”

În cele din urmă, fraza finală: „Vocea zeilor trebuie să curgă prin tine”.

Ce-ar fi putut oare să însemne toate astea?

Capcane. Capcane. Capcane.

— Tată, mamă, ce încercări grele îmi trimiteţi – murmură pentru sine.

Ajunse la hotel, plăti cursa şi intră în clădire. Nici măcar nu îşi dădu seama când păşi în lift şi urcă până la etajul întâi. Se dezmetici abia când introduse cardul cu cod în fanta încuietorii de la uşă. De cealaltă parte a acesteia, o aştepta calmul.

David.

Chiar dacă numai pentru câteva ore.

Închise uşa şi, nevăzându-şi partenerul întins pe pat, îl strigă în direcţia băii.

— Am sosit!

Când singurul răspuns fu tăcerea, trebui să deschidă şi respectiva uşă pentru a se convinge că el nu se afla în

încăpere.

Nu se hotărî ce să facă, dacă să-l aştepte sau să coboare în hol şi să-l caute prin incintă. Poate că era la Internet, la bar, să bea ceva, sau poate că plecase să închirieze maşina de teren, aşa cum stabiliseră înainte să plece ea la muzeu.

Îşi verifică mobilul. Niciun mesaj. Formă numărul lui David şi aşteptă, muşcându-şi buza de jos. După ce sună de câteva ori în difuzor, îi auzi vocea, rugând să-i fie lăsat un mesaj.

— Unde eşti? – întrebă ea aparatul, înainte de a închide.

Nu suporta să-l aştepte cuminte acolo, nici în linişte şi nici cu televizorul pornit, aşa că se hotărî să meargă să-l caute.

Ieşi din cameră, luă liftul şi se întoarse la parter. Într-un hotel de lux, ca Le Meridien Pyramids, ar fi existat mult mai multe locuri unde s-ar fi putut refugia. La Hormoheb, nu. Barul era plin de turişti care se relaxau după o zi plină, râzând şi vorbind pe bisericuţe. Sala Internet era ocupată de trei clienţi, doi bărbaţi şi o femeie. Nu exista o tejghea specială pentru închirierea de maşini. Probabil că David mersese în altă parte după maşină. Deşi astfel de chestiuni se rezolvau în mod normal de la recepţie. Ei anunţau o agenţie, iar un vânzător se prezenta la hotel pentru a încheia operaţiunea.

Ieşi pe stradă. Se uită la dreapta şi la stânga.

Şi dacă David urcase într-unul din lifturi chiar în timp ce ea cobora cu un altul, intersectându-se fără să ştie?

Zâmbi, înţelegând că aceasta avea să fie până la urmă cheia enigmei.

De aceea, pentru orice eventualitate, nu luă liftul. Ca să nu se întâmple acelaşi lucru. Căută unul dintre telefoanele de uz interior, îl ridică din furcă şi formă numărul camerei sale.

După al cincilea ton, închise.

La recepţie o întâmpină o femeie. Era frumoasă, subţire, cu un chip perfect rotund. Iar părul prins strâns contribuia de asemenea la acel efect de rotunzime. I-l descrise pe David. Fata nu era aceeaşi care îi întâmpinase la sosire.

Oricum, dădu un răspuns destul de precis.

— Nu, îmi pare rău. N-am fost atentă. E posibil să fi ieşit din hotel prin restaurant.

Pe când se întorcea în cameră, simţi o apăsare în piept.

Nelinişte a.

Niciun bilet, nimic.

Sună din nou pe mobil, cu acelaşi rezultat.

Următoarele cincisprezece minute, în timp ce peste Cairo se lăsa noaptea, se dovediră cele mai groaznice. Acelea care despărţeau nesiguranţa de convingere.

Îşi aminti modul în care fusese omorât Gonzalo Nieto şi se cutremură.

Trei pumnale, o viaţă.

— Te rog, te rog… – gemu ea.

Odată cu lăsarea întunericului, mintea îi deveni un câmp de bătălie. Îndoieli, ezitări, teamă… Se gândi să-l sune pe Kafir Sharif. Mâna îi înţepeni pe mobil şi-i tremură, apoi renunţă. Ce-ar fi putut face poliţia? Cât timp trebuia să treacă de la dispariţia cuiva până când poliţia începea să-l caute? Câţi dispăreau sfidând destinul, aşa ca ei?

Examină hainele lui David, ca să vadă dacă lipsea ceva. Găsi din nou acel carnet plin cu poezii. Poezii de dragoste inspirate de ea şi dedicate ei. Impregnate cu toate sentimentele care zăceau în el. O lume în care putea pătrunde deschizându-l la întâmplare la o pagină.

De data asta nu citi niciuna. Rezistă tentaţiei. Era ceva personal; în plus, nu voia să se lase în voia emoţiilor. Trebuia să-şi păstreze sângele rece, controlul.

Apăsarea din piept dispăru, lăsând locul panicii. Îşi pierduse cristalul. O pierduse pe Amina. Acum îl pierdea pe David.

Nu-i mai rămânea nimic.

Panica i se transformă în furie.

Acea furie care îi declanşa energia şi îi dezlănţuia puterile, cu toate că acum nu ştia încotro sau împotriva cui să şi le îndrepte.

Privi lampa din cameră.

O secundă, două, trei…

Până când becul explodă, lăsând încăperea în întuneric.

Joa nu se mişcă. Rămase unde era, nemişcată, luptând cu sine însăşi şi cu cele mai groaznice presimţiri, cu caietul de poezii în braţe.

Trebuie să fi trecut un ceas.

Soneria telefonului din cameră o zgudui şi, cu zgomotul ei, o smulse din acea stare de paralizie.

Se împiedică de pat. Bâjbâi pe întuneric până să-l găsească. Apucă receptorul şi-l duse la ureche, în timp ce genunchii îi tremurau, împiedicând-o să se ridice în picioare.

— Da?!

Ceea ce urmă nu fu o pauză întâmplătoare, ci una intenţionată.

— Domnişoara Georgina Mir? – vocea era tărăgănată şi foarte caustică, într-o engleză mai mult decât corectă, educată chiar.

— Da, eu sunt.

Se aştepta la ce era mai rău, se gândea că e poliţia, că trupul lui David fusese găsit pe o străduţă…

— Îl avem la noi pe un prieten al dumneavoastră – spuse vocea.

Joa simţi un alt gen de izbitură în creştet.

— Dumneavoastră aveţi ceva ce ne interesează: explicaţii.

Respira greu, dar nu putea ceda. Acum totul depindea de ea.

— Ce fel de explicaţii?

— Ştiţi deja despre ce e vorba.

— Nu, nu ştiu! – zbieră ea, neputându-se abţine.

Persoana de la celălalt capăt al firului tăcu.

— Alo?

— Sunt tot aici. Vă rog să nu ţipaţi. Nu e nevoie şi e inutil, înţelegeţi?

— Ascultaţi, vă rog, nu-i faceţi rău.

— Depinde de dumneavoastră.

— De ce nu m-aţi răpit pe mine?

— Ciudată mai sunteţi – răspunse vocea.

Se gândi la bărbatul din Karnak, pe care-l învinsese cu o privire, pătrunzându-i în minte, şi la martorii care afirmau că o văzuseră levitând în momentul morţii Shashei Bayik.

Da, era ciudată.

— Nu sunt, vru ea să-l amăgească.

Din nou tăcerea, din ce în ce mai apăsătoare. Se temea că, dintr-o clipă în alta, bărbatul avea să întrerupă convorbirea.

— În regulă, ce doriţi?

— Să vorbesc cu dumneavoastră.

— Unde şi când?

— Dacă ne urmaţi instrucţiunile, prietenul dumneavoastră va fi bine.

— Unde şi când?

— Ieşiţi din hotel la ora şase dimineaţa. Luaţi-o la stânga. La colţ vă va aştepta o maşină.

În zori. O lungă noapte de veghe.

— Bine.

— Dacă anunţaţi poliţia, prietenul dumneavoastră va muri.

— N-o să fac asta, vă dau cuvântul meu de onoare.

— Dacă jucaţi murdar, pentru el se termină totul. Nici microfoane. Nimic.

— V-am spus doar că vă dau cuvântul meu de onoare!

— Atunci n-aveţi de ce să vă fie frică, domnişoară.

— Lăsaţi-mă să vorbesc cu el, vă rog.

— Nu – veni răspunsul, zguduitor de laconic.

— De unde ştiu că e în viaţă?

— Şi eu vă dau cuvântul meu de onoare. Trebuie să aveţi încredere.

— Aşteptaţi!

Apelul fusese deja întrerupt.

47

O noapte de veghe nu era tocmai cea mai potrivită pregătire pentru a înfrunta nişte fanatici. Cu toate astea, după ce făcu un duş şi bău o cafea, se simţi în stare de orice.

Furia pusese stăpânire pe ea.

Renunţă la ea în favoarea precauţiei. O precauţie înăbuşită de stigmatul tensiunii.

Îşi puse haine comode, pantaloni, tenişi, o bluză albă şi uşoară. Îşi lăsă actele în seif şi-şi luă la ea cea mai mare parte din bani, pentru orice eventualitate. Nu fu singura măsură de precauţie. Scoase din poşeta pe care o purta mereu la ea tot ce nu-i folosea, iar din geanta de voiaj o mică lanternă pentru situaţii de urgenţă. Băgă înăuntru şi cele două cutii de chibrituri găsite pe masă. Îşi păstră pixul şi carneţelul. Ultima dată ezită dacă să-şi ia sau nu mobilul.

Ştia că aveau să i-l ia, aşa că îl sacrifică.

Poate că-i luau şi geanta.

Nu cedă în faţa descurajării.

Ieşi din hotel cu câteva minute mai devreme şi merse pe trotuar înspre stânga. Automobilul era deja acolo. O dubă albă, murdară, cu geamuri fumurii. Nimeni din exterior nu putea vedea înăuntru, nici chiar dacă-şi lipea nasul de geam. Când ajunse la nici cinci metri de ea, ieşiră dinăuntru doi bărbaţi.

Dar cei care au împins-o, luând-o mai degrabă pe sus, au fost cei doi care au apărut în spatele ei din senin.

Joa ateriză pe bancheta din spate, peste nişte pături.

Nu apucă să facă mai nimic, în afară de a se feri de lovitura iniţială. Nişte mâini îi îndesară pe cap o glugă neagră. Altele îi strânseră încheieturile. Alte două o percheziţionară. Amănunţit. Geanta şi-o purta prinsă pe după gât. O cercetară, dar nu i-o smulseră. Poate că banii

nu mai erau acolo. În cele din urmă, îi legară conştiincios mâinile, în faţă, şi îi dădură drumul peste pături. Miroseau foarte urât, a animale de la fermă, poate capre, poate porci.

Fără ca ea să-şi dea seama, duba se pusese deja în mişcare şi circula pe străzile din Cairo.

Joa rămase nemişcată. Pe întuneric, sub presiune, mintea începu să-i lucreze aşa cum nu-şi amintea s-o mai fi făcut de foarte multă vreme. Teama o determină să elimine adrenalină. Adrenalina îi activă instinctul. Instinctul o făcu să vadă dincolo de ea însăşi.

Să devină receptivă la tot ce se întâmpla în jurul ei.

Erau şase la număr. Şoferul, un copilot, cei doi bărbaţi care ieşiseră când apăruse ea şi cei doi din spatele ei. Purtau tunici albe şi barbă.

Apărători ai Zeilor.

Se concentră asupra drumului.

Încercă să memoreze detalii, dar nu auzea decât sunetul claxoanelor şi înjurăturile şoferilor. Niciun semnal special, niciun sunet ieşit din comun. Trecură prin centrul oraşului. Acesta rămase la vreo cincisprezece minute în urmă, iar duba prinse mai multă viteză.

Se aflau în deşert.

Şi era extrem de cald.

— Mi-e sete.

Tăcere.

— Daţi-mi apă, vă rog.

Trecu un minut. Cineva îi întinse în cele din urmă o sticlă cu apă.

Apă.

O lăsară să-şi potolească setea. Sorbi de mai multe ori consecutiv, calculând cât îi mai rămânea în recipient.

— Mulţumesc – încercă ea să fie amabilă.

Riscă. Când termină de băut nu le întinse lor sticla. Puse dopul şi, cum mâinile îi erau legate în faţă, reuşi s-o bage în geantă.

Nu i-o luară.

Pe parcursul următoarelor minute se concentră asupra

lui David. Dacă i se întâmpla ceva, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Îşi imagina unde o duceau, dar trebuia să-l găsească pe David înainte de a trece la fapte.

În cele din urmă, automobilul părăsi şoseaua şi intră pe teren accidentat. Atunci hurducăturile deveniră mai puternice. Îi făcură spinarea praf. Cu un efort disperat încercă să se ridice puţin, moment în care răbdarea răpitorilor săi ajunse la limită. Unul dintre ei îi puse un picior pe umăr şi o obligă să-şi reia poziţia.

A doua oară nu mai încercă.

Poate c-ar fi reuşit să-i împiedice, să le înfrunte minţile, să oprească duba, dar atunci nu l-ar mai fi găsit pe David.

Duba încetini, reducându-şi treptat viteza şi alunecând încet până la destinaţie.

Când se opri de tot, Joa ştiu că prima parte a coşmarului ajunsese la final.

Rămânea partea cea mai groaznică.

Uşile din spate se deschiseră, iar ea fu ajutată să coboare. Odată în picioare, se trezi împinsă de la spate şi obligată să înainteze. Cineva o trăgea de mâini, altcineva o prinsese strâns de braţ şi, din spate, un al treilea individ îi tot dădea câte-un ghiont. Deodată, trupul lui Joa încetă să mai simtă arşiţa soarelui; în schimb, încercă alte senzaţii, o răcoare uşoară, noi mirosuri…

Se afla într-o casă.

O opriră în loc, o obligară să rămână în picioare. Îi smulseră în acelaşi timp şi geanta pe care o purta pe după gât, şi gluga.

48

Trebui să-şi obişnuiască ochii cu noua intensitate a luminii. Nu întâmpină prea mari dificultăţi. În faţa ei stătea un grup de doisprezece bărbaţi, toţi cu chipul descoperit, în afară de unul, căruia nu i se vedeau decât ochii, fiindcă purta glugă. Erau îmbrăcaţi în alb şi aveau bărbi de diferite lungimi. Geanta îi era pe jos, lângă ea, unde o lăsaseră să cadă după ce i-o smulseseră. Se aflau într-o încăpere nemobilată, cu pereţi văruiţi. Printr-o fereastră din dreapta ei văzu pământul sterp – caracteristic oricărui loc din Egipt – şi alte două case, afundate într-un povârniş pe care îl forma terenul şi care părea să ducă la o movilă.

Al-Eriat Khunash.

Poate că ei nu ştiau deocamdată că ea cunoştea semnificaţia locului şi de aceea se comportau atât de natural, siguri pe ei şi încrezători. În caz contrar, motivul pentru care îi scoseseră gluga era clar: nu le păsa.

Aveau s-o omoare.

— Unde e prietenul meu? – vorbi ea prima.

Probabil că lucrul ăsta nu le conveni. Tăcerea deveni şi mai evidentă. O observau aşa cum este observat un animal la zoo. Joa le înfruntă privirea tuturor, unul câte unul, oprindu-se la cel din urmă. Bărbatul din Karnak.

Era singurul pe al cărui chip se citeau neîncrederea şi teama.

— Ce cauţi? – rupse în sfârşit tăcerea omul cu glugă, adresându-i-se în engleză.

— Nimic, sunt o turistă spaniolă care…

— Minţi. Ce anume ţi-a spus profesorul Nieto de te-a făcut să vii până aici? De ce? Ce cauţi? Şi de unde puterea asta specială pe care o ai în interior?

Bărbatul din Karnak se mişcă neliniştit, iar cel cu glugă se îndreptă spre el. Probabil că se gândea dacă era într-adevăr atât de puternică pe cât îi spusese acela sau totul

era inventat.

Între timp, Joa îi trecea în revistă pe toţi cei care ştiau că ea se întorsese la Cairo.

Kafir Sharif…

Reza Abu Nayet…

— Răbdarea noastră are o limită, femeie. Spune-ne ce cauţi.

— Iar voi vă numiţi Apărătorii Zeilor?

— Taci! Nu lua numele acela în deşert! – îi porunci omul cu glugă.

— De ce?

— Buzele-ţi sunt necurate!

Mai exista cineva care ştia că se întorsese la Cairo. Telefonul pe care îl dăduse în tabăra din Valea Regilor…

Grupul de arheologi…

Simţi că se apropia. Chipul ascuns sub acea glugă era cheia. Ea îl cunoştea pe bărbat, cu toate că în engleză nu-i recunoştea vocea, iar bărbatul o cunoştea pe ea.

— Sunt una dintre ei – trecu ea, hotărâtă, la atac.

— La ce te referi?

Schiţă un surâs şi-i fixă cu o privire plină de aroganţă.

— Ne-aţi păstrat atâta veacuri secretele şi vă miră că ne-am întors?

Nerăbdarea lor se transformă într-o spirală de gesturi şi priviri neliniştite.

— Ei sunt zei – vorbi omul cu glugă.

— Eu sunt o zeiţă.

— Blasfematoareo! Dacă ai fi una dintre ei, nu ţi-ai mai căuta prietenul, ai şti unde se află.

— Au trecut milenii de la venirea noastră. Totul s-a schimbat. Voi v-aţi dus la bun sfârşit îndatorirea, păzind crucea Nilului.

Schimbară iarăşi câteva cuvinte în arabă, scurte, trunchiate, abia inteligibile. În îngustimea minţii lor fanatice, îndoiala nu încăpea nici cât negru sub unghie. Joa ştiu că n-avea să mai reuşească prea multe. Se apropia clipa hotărârilor. Trebuia să afle dacă David mai era încă în viaţă.

— Nu mă puteţi omorî – le spuse ea. Dacă o faceţi, ei vor trimite o rază care vă va nimici.

— Suntem apărătorii lor, păzitorii Sfântului Loc!

— De-acum nu mai sunteţi. Sunteţi doar speriaţi şi confuzi, fiindcă au trecut mulţi ani din viaţa Pământului până astăzi. Aţi omorât un om pentru simplul fapt că a găsit crucea Nilului. Acum m-aţi adus până la Al-Eriat Khunash din acelaşi motiv.

Auzind numele sătucului pe buzele ei, se mâniară şi mai tare.

Bărbatul cu glugă făcu un pas spre ea. Joa îi verifică mai întâi mâinile. Nu avea nimic. Apoi îi înfruntă privirea. Ochii îi străluceau. Erau ochi de egiptean.

Unde-i mai văzuse? Când?

— Trebuie să ajung la poarta stelelor pentru a intra în legătură cu ei – se ţinu ea tare pe poziţii. Puteţi să mă însoţiţi dacă vreţi şi să vedeţi cu ochii voştri!

— Nimeni nu poate intra, nici măcar noi! E imposibil! Cel care pătrunde dincolo nu mai iese niciodată!

— Eu o voi face.

— Eşti o naivă, femeie. Şi la fel de umană şi de muritoare ca oricare, chiar dacă ai o putere specială în cap.

— Aduceţi-mi-l pe tovarăşul meu.

— Nu!

Ochii omului cu glugă scânteiau.

— Ce ştii despre cealaltă? Fata cea ciudată.

Amina sosise deja şi se afla acolo, undeva. Mersese direct să-i întâlnească, temerar, absurd.

— E altă zeiţă – îi avertiză ea.

Reîncepură discuţiile în arabă, mai tăioase, mai aprinse. Semicercul care o înconjura se rupse pentru prima dată, fiindcă începură să se certe între ei.

David, Amina şi însăşi poarta trebuiau să fie în apropiere. Joa profită de ocazie. Închise ochii şi se concentră asupra ei înseşi, izolându-se de ceea ce se petrecea în jur.

Avea nevoie de puterea ei.

Acum da.

„David”, îl chemă ea în gând.

Descărcarea de energie veni imediat. Fu o lovitură abia perceptibilă.

Se izolă încă şi mai mult, complet.

„David”, repetă ea chemarea.

Deodată îşi ieşi din trup. Pluti pe deasupra ei înseşi.

Privi în jos şi se văzu pe sine cu ochii închişi, nemişcată, în timp ce bărbaţii discutau tot mai aprins. Scena se desfăşura cu încetinitorul. Mai mult decât cu încetinitorul. Joa simţi că în zborul ei timpul se scurgea mai încet.

Ieşi din casă.

Privi grupul de construcţii dărăpănate, iar mai încolo pământul, movila…

Deodată, energia se dublă. Pe de o parte, un izvor de energie foarte puternic, care venea din stânga ei, de la două-trei sute de metri, chiar din inima movilei stâncoase. Pe de altă parte, o chemare mult mai slabă, care-şi avea originea într-una dintre casele din sătuc, la zece metri de aceea în care se aflau ea şi răpitorii săi.

David. Îl localizase!

Vru să se întoarcă la corpul său, dar nu reuşi. Simţi din nou acel izvor de energie puternic şi intens.

Crucea Nilului. Poarta.

Energia provenea din centrul movilei, de sub linia suprafeţei, dar apoi se întindea ca o pânză de păianjen, ramificându-se pe sub pământ prin tunele, încăperi, coridoare, galerii.

În gând, urmări fiecare dintre acele ramificaţii.

Se învârteau în jurul lor înseşi, prinse într-un labirint închis.

Toate cu excepţia uneia.

Calea de acces la crucea Nilului.

Într-o casă situată chiar în centrul sătucului Al-Eriat Khunash.

Îl localizase pe David. Şi intrarea spre poartă. Trebuia să se întoarcă la corpul său, să-l recupereze şi să se elibereze de oprelişti şi de oamenii aceia. Nu ştia cum, însă înainte

de orice trebuia să se întoarcă.

Coborî ca o pană. Lin.

Îşi pătrunse în trup, ocupându-l din nou. Picioare, braţe, trunchi, fiecare simţ, fiecare terminaţie nervoasă, inima care îşi reluă bătăile, capul, mintea…

Atunci deschise ochii.

Şi întâlni privirile acelor bărbaţi, ai căror ochi se făcuseră cât cepele şi ale căror chipuri erau cuprinse de frică şi de uimire, cercetând ceva aşezat pe pământ, la picioarele lor.

Joa se uită în jos.

Levita.

49

Nu era mult, abia cinci centimetri, dar îndeajuns pentru ca în creierele membrilor acelei bande de nebuni să se producă un scurtcircuit. Unii o priveau cu gura căscată, alţii se dădeau deja înapoi înfricoşaţi, aşteptând cu toţii o reacţie din partea căpeteniei lor.

Bărbatul cu glugă nu făcu nicio mişcare.

Numai ochii i se întrezăreau, aţintiţi ca nişte pumnale asupra picioarelor prizonierei.

Joa încercă să reintre în acea stare de calm, să aibă din nou senzaţia de desprindere a spiritului pe care o experimentase în momentul ieşirii din trup. Voia să plutească, să fie liberă.

Se mai ridică, aşadar, cu câţiva centimetri de la pământ.

Acum, într-adevăr, bărbaţii fură cuprinşi de panică. Începură să profereze în arabă.

Bărbatul cu glugă reacţionă abia la auzul strigătelor lor. Se trezi din letargica sa visare de moment şi-şi duse o mână la spate.

— Trucurile tale nu ne pot înşela! – îi urlă el prizonierei în faţă, ţinând în mână un pumnal.

Joa văzu cum pumnalul se avântă în sus. Când bărbatul coborî tăişul asupra capului ei, nu făcu altceva decât să-şi ridice ambele mâini.

Pumnalul tăie legăturile aşa cum un cuţit taie o bucată de unt încălzită la soare.

În continuare lucrurile se petrecură încă şi mai rapid.

Mai întâi, cu mâna dreaptă îi trase gluga, iar cu mâna stângă îi luă arma. Nici măcar nu trebui s-o atingă. De parcă un curent de energie ar fi ajutat-o să i-o smulgă…

— Bir El Saïf! – acceptă ea evidenţa.

Arheologul egiptean nici nu ştiu cum s-o înfrunte. Era dezarmat, iar identitatea îi fusese dezvăluită. Încă îşi mai ţinea ridicat braţul cu care intenţionase s-o înjunghie. Prin

mâneca descheiată a tunicii, Joa dădu cu ochii de cea mai solidă dovadă.

Trei tatuaje. Ochiul, pisica, scarabeul.

În faţa ei stătea poate cea mai înaltă autoritate a Apărătorilor Zeilor. Bir El Saïf era un moştenitor direct al preoţilor din Antichitate.

— Pe ea – strigă egipteanul.

Niciunul dintre acoliţii săi nu-i dădu ascultare.

— Ai omorât degeaba un om cumsecade… – deodată, Joa se simţi epuizată.

Ajunsese din nou la nivelul solului. Dar n-avea timp să-şi revină.

Nu încercă să-i facă rău. Ea nu omorâse niciodată pe nimeni şi nu voia să facă primul pas. Ştia că, făcându-l, avea să cadă iremediabil într-o prăpastie de unde n-ar mai fi ieşit niciodată, oricâte puteri şi-ar fi dezvoltat în trup şi în minte.

Îşi luă geanta de pe jos şi ieşi pe fereastră. Sări de la o înălţime de doi metri, în timp ce strigătele în arabă se înteţeau în urma ei. Din fericire, căzu pe nisip.

Nu-şi mai bătu capul cu urmăritorii. Acum o aştepta obiectivul ei. Dublul obiectiv.

Parcurse în grabă cei zece metri care o despărţeau de casa unde ar fi trebuit să fie David. În uşă apărură doi bărbaţi, care voiau să vadă de unde se auzeau ţipetele. Joa se intersectă cu ei la trei metri distanţă de uşă. Prea mult pentru a face altceva în afară de a-şi întinde mâinile şi a-i da la o parte, pe fiecare în câte o direcţie.

Nu renunţă la ceea ce simţea.

Forţă, intensitate, furie… Acea mânie care ieşea la suprafaţă ori de câte ori se vedea încolţită sau în pericol.

Trecu printre cei doi bărbaţi dintr-un salt şi se repezi înăuntrul casei. David era aşezat pe jos, pe nişte pernuţe, legat cu mâinile la spate, având gura acoperită cu bandă adezivă şi ochii cu o eşarfă neagră.

— David, ridică-te!

El se supuse, auzindu-i vocea, deşi nu atât de rapid pe cât şi-ar fi dorit ea. Ajunse lângă el şi nu reuşi decât să-i

scoată legătura de la ochi. Din fericire, nu-i legaseră şi picioarele. Haita umană de afară avea să-şi facă apariţia la uşă în mai puţin de cinci minute.

David o privi uluit.

— Pe fereastră!

Îl împinse direct, fără prea multe menajamente. Apoi sări ea. Odată ajunşi afară, Joa localiză casa din centrul sătucului care ducea spre crucea Nilului. Până la ea abia dacă mai erau cincisprezece metri.

— Mergem într-acolo! – îi arătă ea.

Cu mâinile legate la spate şi gura acoperită, singurii care se mişcau pe chipul lui David erau ochii, măriţi de spaimă şi din pricina situaţiei neaşteptate în care se găsea, din senin. Joa nu privi înapoi decât de două ori. O dată pentru a calcula distanţa la care se aflau urmăritorii ei, iar a doua oară pentru a se convinge că avea destul timp ca să se salveze pe sine şi să-l salveze şi pe David fără să renunţe la atingerea obiectivului său: acela de a pătrunde în crucea Nilului.

În casă nu era nimeni. Şi nimic, în afară de un dreptunghi deschis în podea, de unde porneau nişte scări de piatră înspre adâncuri. Coborâră în grabă, cu doar o clipă înainte ca hoarda aceea să intre în incintă. Erau salvaţi, cel puţin pentru moment. Bir El Saïf tocmai îi spusese că nimeni nu putea intra acolo, fiindcă acela care pătrundea în adâncuri nu mai ieşea niciodată. Cu siguranţă n-aveau să intre.

La capătul scărilor, se împiedică de trupul lui David. În faţa lor se afla un zid. Îi smulse banda adezivă de pe gură, ca să poată vorbi, şi apoi se apucă să desfacă nodurile sforii cu care îi erau legate mâinile la spate.

— Joa!

— Şşş…! – îi acoperi ea buzele cu mâna.

În urma lor se auzeau vocile arabilor, certându-se şi zbierând.

— Nu fiţi proastă! – auziră vocea arheologului egiptean. O să muriţi!

— Cine-i ăla? – întrebă David.

— Îl cheamă Bir El Saïf – Joa pipăi peretele şi apoi scoase din geantă lanterna. E unul dintre cei care lucrau cu Gonzalo Nieto în Valea Regilor şi, de asemenea, căpetenia Apărătorilor Zeilor.

— De ce nu ne urmăresc?

Lanterna lumină un gol aproape de nivelul solului, în dreapta ei. Pentru a se strecura înăuntru trebuiau să se târască o bună bucată de drum, căci raza de lumină nu le permitea să vadă capătul.

— Spun că nu se poate intra în crucea Nilului, că acela care o face nu se mai întoarce.

— Suntem în...? – se minună el.

— Da, haide, intră pe aici.

— Joa, asta nu-mi place de nicio culoare.

— Vrei să ieşim, iar ei să împlânte în noi cele trei pumnale?

— Nu vor putea face asta dacă te împotriveşti tu!

— Sunt prea mulţi, David. Şi noi asta voiam, nu? Suntem în cruce! În poartă! Undeva în aceste tuneluri se găseşte cheia întregului mister!

Cineva îndrăznise să coboare primul rând de scări.

Bir El Saïf.

— Nu vă pot lăsa să intraţi! Nu vă daţi seama? Nu pot!

— Haide, David. Acum – îi întinse lanterna. Sau vrei să merg eu întâi?

N-avu de ales şi trebui s-o asculte. Se aşeză pe burtă, la pământ, cu lanterna în mână, şi începu să se târască încet de-a lungul acelui tunel greu de traversat şi stâncos. Joa îl urmă.

Ultimul sunet pe care îl auziră fu vocea lui Bir El Saïf, deja în depărtare, care anunţa:

— O să muriţi! Infernul să vă înghită, păgâni blestemaţi! O să muriţi!

50

Înaintară extrem de greu.

Parcurseră cam zece-cincisprezece metri, cu porţiuni înguste în care abia dacă puteau să-şi mişte braţele şi picioarele, şi altele mai înalte în care aproape că ajunseră să se târască. Transpiraţia le curgea şiroaie. Joa fu tentată să-şi abandoneze geanta, dar îşi aduse aminte că înăuntru avea chibrituri, sticluţa cu apă…

Binecuvântata apă.

Nici prin gând nu-i trecea să se întoarcă pe acelaşi drum, cu Apărătorii Zeilor care-i aşteptau în casă.

— O să salvezi mereu băieţii cu o lanternă?

— Nu se ştie niciodată.

— Acolo în faţă e ceva.

Erau ultimii metri. David se ridică în picioare şi o ajută şi pe ea să facă acelaşi lucru. Tunelul îi condusese într-o încăpere lungă de vreo cinci metri, înaltă de nici doi metri şi lată de un metru şi jumătate. Pereţii şi tavanul erau drepţi şi goi. În partea opusă văzură alte scări care coborau în adânc.

— De ce complicau egiptenii totul în aşa hal?

— Din precauţie. Mulţi faraoni şi-au aşezat sarcofagele în locuri foarte simple din mormintele lor, pentru ca posibilii jefuitori să se încurce. Prădau marile încăperi fără să-şi imagineze că de cealaltă parte a unui perete se puteau afla adevăratele comori care erau îngropate împreună cu el pentru viaţa viitoare.

— Dar ăsta nu e un mormânt.

— Nu, nu este – oftă Joa.

Acum porni ea prima. Îi luă lanterna din mână şi coborî primele trepte înainte ca el să poată protesta.

— Lasă-mă pe mine.

— Liliecii detectează obiectele în plin zbor. Eu simt aproape acelaşi lucru, cu energia asta care-mi dă impresia

că am senzori în tot corpul.

— Cum m-ai găsit? – o urmă el.

— În primul rând te-au luat pentru ca eu să nu pot face nimic. Voiau să ştie cine sunt.

— Le-ai spus?

— Da, dar nu m-au crezut.

— Tipul ăsta despre care vorbeai…

— Bir El Saïf.

— Lucra în Valea Regilor?

— Face parte din grupul de arheologi care cercetează TT47. Când a văzut crucea şi a aflat că Gonzalo Nieto o identifica sau interpreta semnificaţia desenului, făcând legătura cu cealaltă cruce, cea de la Karnak, a început să apere ceea ce, pentru ei, reprezintă o moştenire. I-a întins o cursă, i-a oferit pe tavă o femeie, iar aceasta îi povestea şefului său ce anume făcea Gonzalo la Cairo. În noaptea în care m-a sunat, ei au înţeles că situaţia se complica, că el descoperise ceva, aşa că l-au omorât, urmând ritualul specific Apărătorilor. Şi cu asta am rezolvat asasinatul profesorului.

— Prea târziu, nu crezi?

Joa nu răspunse nimic. Scările se sfârşeau într-o altă încăpere, una mult mai înaltă, cu doi stâlpi situaţi de câte o parte a peretelui opus.

— Prima poartă – îşi şopti ea, însă nu îndeajuns de încet încât David să n-o audă.

— Despre ce vorbeşti?

— Reza Abu Nayet mi-a citit un text găsit pe nişte tăbliţe. E singura referinţă la crucea Nilului. Vorbeşte despre ceea ce vom găsi de-acum înainte.

— Adică?

Joa îi recită textul pe de rost, cuvânt cu cuvânt: „Vei trece o dată de porţi. Cele două turnuri ale zidului cu cei trei gardieni ai săi. Iar acestora va trebui să le ştii numele. Vei coborî în sala coloanelor şi vei ajunge la curtea interioară, unde încep galeriile şi coridoarele. Vei vedea încăperile gândirii şi ale milei. Găseşte-ţi calea. Vei trece încă o dată de porţi. Iar zeii gardieni te vor întreba despre

viaţa lor. De nu ştii, vei muri. De nu cunoşti, vei muri. De nu eşti smerit, şi atunci vei muri. Iar crucea Nilului îţi va fi mormântul.”

— Ultimul indiciu spune aşa: „Vocea zeilor trebuie să curgă prin tine” – sfârşi ea.

— Nu-mi place. Prea criptic. Asta poate să însemne o mie de lucruri – mărturisi el cu sinceritate.

— Egiptenii erau pricepuţi în a pune capcane în morminte. Va trebui să mergem cu grijă.

Trecură de cei doi stâlpi. Lanterna ilumină o încăpere mai mare. O deplasă de la stânga la dreapta şi fu cât pe ce să scoată un strigăt când raza se opri asupra chipului sculptat în jad verde al unei statui. Şi nu era singura. Lângă ea mai erau încă două. Prima dintre ele reprezenta o femeie cu cap de broască. A doua o femeie cu cap de pisică. Cea de-a treia figură, aşezată, era a unei ciudate creaturi – parte leoaică, parte hipopotam, parte crocodil.

— Heqet, o zeiţă asociată cu învierea – Joa o lumină pe prima dintre ele, de sus în jos. Apoi făcu la fel şi cu următoarea. Bastet – personifică razele calde ale Soarelui şi e o zeiţă benefică asociată cu Luna, protectoarea naşterilor şi a femeilor însărcinate – în cele din urmă, se opri asupra figurii aşezate. Iar acesta e Aman, devoratorul, cel care îi distruge pe cei răi şi îi mănâncă pe aceia care nu trec de judecata finală după moarte.

— De unde ştii atâtea?

— Am devorat câteva cărţi ca să mă informez.

— Aici îi ai pe cei trei străjeri din textul pe care tocmai l-ai recitat – îi aminti David.

— Cred că da – continuă să-i scalde în lumina lanternei, de sus în jos.

— Va trebui să le ştii numele – reflectă el.

Le ştia deja. Şi acum?

În spatele celor trei străjeri văzu un perete de piatră, generos sculptat cu figuri umane şi zei. Altă poartă. O flancau două turnuri, iar din vârful fiecăruia pornea câte un zid.

David se sprijini cu ambele mâini de perete.

Se lăsă cu putere.

Nu-l mişcă niciun centimetru.

— Le cunosc numele – murmură Joa.

Îşi trecu mâinile peste încheieturile zidului. Nicio crăpătură. Apoi peste suprafaţă, simţind sub degete reliefurile şi formele. Aceleaşi reprezentări ale celor trei statui se aflau şi pe perete, una lângă alta. Şi dedesubtul fiecăreia un spaţiu, o fantă pe unde să bagi mâna.

— Joa, uită-te pe jos.

Văzu un semicerc complet, trasat dintr-o parte în alta.

— Poarta aceasta a fost rotită în jurul axei proprii la o sută optzeci de grade, iar de atunci n-a trecut prea multă vreme, fiindcă nu există praf depus pe zona de fricţiune.

Pe Joa o străbătu un fior, dar lui nu-i spuse nimic.

— Depinde de ordinea în care apăsăm ceea ce se află înăuntrul acestor fante – îi arătă ea lui David. Să vedem… Heqet e învierea, Bastet protejează naşterile, Aman îi devorează pe cei răi şi pe cei care nu trec de judecata…

— Naştere, moarte şi înviere – îi urmări el firul gândurilor.

Puse mai întâi mâna în fanta de sub reprezentarea lui Bastet.

Se auzi un „clic” înfundat.

Apoi puse mâna în fanta lui Aman.

Al doilea „clic”.

În cele din urmă, apăsă spaţiul de la picioarele figurii lui Heqet.

Nu urmă un al treilea „clic”.

Poarta începu să se rotească în jurul propriei axe, de parcă în centru ar fi avut o osie. Zgomotul nu fu prea puternic, o fricţiune prelungită. Imediat ce avură suficient spaţiu, trecură de partea cealaltă şi aşteptară să vadă ce se întâmplă.

Poarta nu efectuă o singură rotaţie completă, ci două.

Reveni exact la poziţia anterioară.

Numai că în locul ei nu se afla nimic, nici picturi, nici reliefuri, şi cu atât mai puţin alte fante care s-o deschidă la loc.

Joa refuză să se gândească la asta.

— Doamne… – auzi ea vocea nerăbdătoare a lui David.

Se aflau într-o consolă de la al cărei capăt pornea o altă scară. În faţa lor văzură o enormă, imensă grotă, care înconjura o nu mai puţin impresionantă sală, cu tavanul susţinut de trei duzini de coloane. O strălucire zenitală, de parcă pământul bolţii ar fi fost aproape transparent, răspândea o lumină slabă, pală, dar suficientă cât să le permită să stingă lanterna, economisind bateriile. Suprafaţa acelui spaţiu era egală cu cea a trei terenuri de baschet. Nu se ghicea nicio ieşire.

Coborâră scările, încet, uitându-se acum cu mare atenţie unde puneau piciorul. Dacă o treaptă părea suspectă, o evitau. Odată ajunşi la primele coloane, văzură că şi acestea erau migălos lucrate. Prezentau scene legate de viaţa egiptenilor şi de trecerea pe celălalt tărâm. Bărci ceremoniale, reprezentări de obiecte sau simboluri sfinte, ca de pildă obişnuitele pisici, scarabei şi ochi…

În jurul coloanelor nu erau decât pereţi de stâncă.

Nu şi de cealaltă parte.

— Curtea interioară – exclamă David.

Era o terasă octogonală. Intrară imediat acolo pe o poartă, cea care venea dinspre zona cu coloane. Mai erau încă şapte. Şapte coridoare sau galerii. Fiecare dintre ele putea duce într-un alt loc.

Iar ei trebuiau să-şi găsească drumul prin ele.

— Joa…

— Lasă-mă să mă gândesc şi să simt…

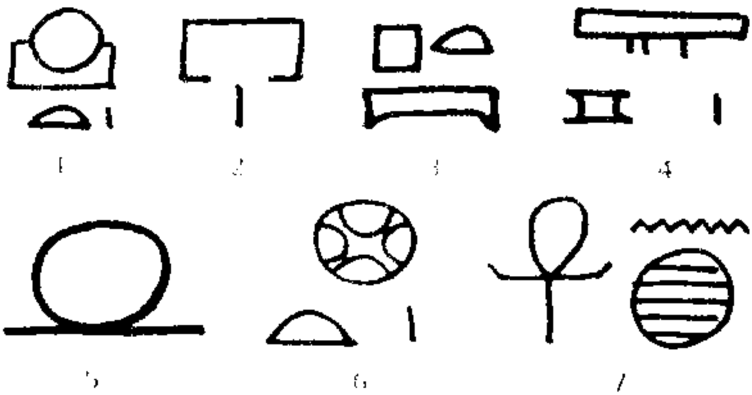
Se apropiară de cele şapte galerii, pentru a le cerceta pe rând căile de acces. În prima văzură nişte scări ascendente, în a doua drumul era drept, în a treia scările coborau, în a patra alt drum drept, în a cincea scările urcau din nou, în a şasea drumul era iarăşi drept, iar în a şaptea intrare dădură peste alte scări descendente.

Deasupra pragului de sus al fiecărei galerii exista un semn.

Joa luă din nou lanterna, fiindcă acolo lumina era mult mai difuză.

— Cunoşti vreunul dintre aceste semne? – întrebă el.

Le analiză, de la stânga la dreapta, urmărind numărul celor şapte porţi.

Îşi aduse aminte.

Mai văzuse toate acele lucruri în cărţi…

David nu scoase niciun cuvânt. O lăsă să se gândească.

— Unu e orizontul – Joa privi scara ascendentă care pornea dinspre poartă. Doi e simbolul casei şi, de asemenea, al templului – privi drumul drept care izvora din ea. Trei, dacă nu mă înşel, e paradisul – scara care pornea dinspre poartă cobora. Patru reprezintă Pământul, o planetă – de acolo pornea un alt drum drept. Cinci este așa-numitul inel Shen, care simbolizează eternitatea şi pe care egiptenii îl foloseau ca amuletă, fiindcă îi proteja de rău – din nou nişte scări urcau în întuneric. Şase e echivalentul oraşului – calea se prelungea în linie dreaptă –, iar şapte e simbolul vieţii unit cu acela al Soarelui – era poarta de la dreapta ei, cu ultima dintre scări, din nou descendentă.

— Pe unde o luăm?

Joa nu scoase nicio vorbă. Privi din nou cele şapte porţi care, alături de poarta pe unde tocmai intraseră acolo, alcătuiau acel straniu octogon.

Numai una dintre ele ducea la pasul următor.

Orizont, casă, paradis, planetă, inel, oraş, viaţă.

— Eu votez pentru viaţă sau pentru paradis – spuse David nehotărât.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că toate simbolizează câte ceva, dar numai unul reprezintă un obiect pe care egiptenii îl utilizau şi în care credeau fizic.

— Inelul?

— Da.

— Eşti sigură?

— Nici până acum n-ai ajuns să ai încredere în mine?

David privi scările porţii cu numărul cinci.

— Nu crezi că normal ar fi să mergem pe un drum orizontal sau descendent?

— Am da peste încăperile gândirii şi milei.

— Şi asta ce poate să însemne?

— Simt o enormă durere care se degajă dinspre acele porţi – oftă ea. E ceva… emoţional, chiar fizic.

— Durere? – se îngrijoră el.

— Fiecare dintre aceste drumuri e făcut pentru ispăşirea păcatelor. Există capcane, moarte, dar mai presus de toate este întâlnirea cu sine, cu latura întunecată, acel eu interior care ne pândeşte şi ne îngrozeşte.

David rămase în continuare nemişcat.

— Să intrăm pe poarta numărul cinci – cedă el.

Joa nu înaintă în urma lui.

— Ce se întâmplă? – însoţitorul ei se opri sub pragul de sus al porţii cu însemnul inelului Shen.

Ea privea fix poarta cu numărul doi.

Făcu un pas în direcţia acesteia.

— Joa?

Deodată o rupse la fugă, trecând de semn.

— Joa! Ce faci? Poarta cu numărul doi e o capcană…

O urmă oricum. Era cu trei metri înaintea lui. Lanterna trasa cercuri iluzorii în întuneric. O atmosferă apăsătoare începu să le întunece simţurile, înceţoşându-le senzaţiile. David încercă s-o prindă, temându-se că o forţă necunoscută o târa în mod inexorabil înspre abis. Drumul

nu mai era drept, şerpuia la dreapta şi la stânga.

Trebuie să fi alergat vreo douăzeci de metri.

Până când Joa se opri şi scoase un strigăt:

— Amina!

Fata, luminată spectral de lanternă, era pe jumătate îngropată de un perete care căzuse peste ea după ce mai mult ca sigur călcase pe o capcană aflată pe jos.

51

Se aplecă asupra ei şi, înainte de orice, îi verifică pulsul.

— Ajută-mă! – îl rugă ea pe David.

Îndepărtară bucăţile de moloz. Nu părea să aibă răni majore pe trup, deşi cauza cea mai probabilă a stării de inconştienţă a Aminei era o tăietură în partea dreaptă a capului, de unde cursese destul de mult sânge. Asta pe lângă faptul că stătuse, cine ştie cât timp, nemâncată.

Joa îi atinse braţele, picioarele, pentru a se asigura că n-avea nimic rupt. Când se eliberă complet, el o luă în braţe.

— Să ieşim de aici cât mai repede! – strigă Joa.

— Ce-ai păţit?

— Te rog…, te rog!

Se ghemui. David n-avu de ales şi trebui s-o care pe Amina pe umăr, ca s-o poată sprijini şi împinge pe Joa, sau mai degrabă ca s-o târască înapoi spre curtea interioară a celor opt porţi.

— Joa, pentru numele lui Dumnezeu!

Fiecare pas fu un efort titanic. Fiecare metru câştigat, o sforţare epuizantă. Un lung drum prin întuneric. Când dădură cu ochii de strălucirea delicată a curţii interioare, se simţiră la adăpost. Odată ajunşi acolo se prăbuşiră pe jos, de parcă în loc de douăzeci de metri ar fi mers printr-un deşert arzător vreme de zile întregi, kilometru după kilometru.

— Te simţi bine? – David o mângâie pe faţă.

— Da, da – gâfâi ea. A… trecut.

— Ce se întâmpla cu tine acolo înăuntru? – se cutremură el.

Joa privi spre poarta cu numărul doi şi apoi spre celelalte.

— Ţi-am spus. E ca şi când ai pătrunde în propriul infern. Şi nu mă întreba de ce. Nu simţeai întunericul acela…?

— Ba da, dar e evident că pe tine te-a afectat mai puternic.

— Şi Amina?

Joa îşi veni de tot în fire. Făcu un efort şi îngenunche lângă fată. Îi dădu la o parte părul care îi acoperea faţa şi îi contemplă trăsăturile de adolescentă adormită. Purta tenişi, blugi şi o cămaşă. Nu arăta a copilă iordaniană.

Joa scoase sticluţa cu apă din geantă. David îşi smulse unul dintre buzunarele de la cămaşă, iar ea umezi ţesătura. Întâi i-o trecu peste buze, iar apoi îi curăţă sângele din rana de la cap. Simţindu-şi gura umezită, Amina se mişcă. Când o ridicară puţin ca să poată lua o mică sorbitură, simţi un soi de descărcare electrică.

Deschise ochii.

Întâlni chipul zâmbitor al lui Joa.

— Suntem aici – o mângâie pe obraz, transmiţându-i toată afecţiunea de care era în stare.

Fata îl privi pe David. Zâmbi, închise ochii şi se abandonă pentru o clipă. Următoarele guri de apă, scurte, răbdătoare, îi redară prima licărire de viaţă. Încetul cu încetul, mintea i se întoarse dintre umbre şi i se înrădăcină în realitate.

— Îmi pare rău… – gemu ea.

— Stai liniştită.

— Îmi cer iertare…

Plângea. Era ceva la care ei nu s-ar fi aşteptat niciodată, dar plângea. Se agăţă de Joa cu putere, strângând-o în braţe, tremurând. O lăsară să se descarce, să-şi ispăşească vina şi temerile, sentimentele şi angoasele. Fu un proces lung, până când Amina se însenină şi îşi potrivi respiraţia, ca şi când ar fi adormit după un şoc.

— Nu putem rămâne aici – îi şopti Joa.

— Nu există cale de ieşire – o privi ea îndurerată. E inutil.

— Ba există. Nu trebuie decât s-o găsim.

— Am intrat pe patru dintre porţi…

— Cum ai suportat?

— Când am realizat ce-mi făceau, mi-am blocat mintea,

nu le-am permis să pătrundă.

— Eu n-am avut timp – pricepu Joa.

— Am călcat pe ceva şi a căzut un perete peste mine. N-am putut să-mi dau seama mai devreme, s-a întâmplat foarte repede.

— A trecut.

— O să murim aici, în ciuda puterilor pe care le avem?

— N-o să murim, îţi promit.

— Nu pot mişca nimic, pietrele astea sunt prea grele, forţa mea nu-mi foloseşte la nimic aici…!

— N-o să murim! – o prinse strâns de mână.

— Ştii care poartă ne va duce în următorul loc?

— Numărul cinci.

Amina privi într-acolo.

— Poţi merge? – o întrebă David.

— Da, cred că da.

— De când eşti aici, jos?

— Nu ştiu, două-trei zile… – se gândi ea. Am pierdut noţiunea timpului.

— Cum ai reuşit să intri păcălindu-i pe Apărătorii Zeilor?

— Când am ajuns aici şi am înţeles că ei sunt străjerii acestui loc, cei care păzesc crucea Nilului, le-am studiat mişcările. La căderea nopţii, am căutat calea de acces. M-au descoperit, dar era prea târziu ca să mă oprească. Nu erau decât doi. I-am aruncat într-un perete, iar ceilalţi au renunţat să mă mai urmărească.

— Ce nebună – oftă Joa. Ai fi putut muri.

O ajută să se ridice. Abia dacă le mai rămăseseră două degete de apă, dar i le cedară rănitei, ca să-şi mai revină puţin. David şi cu ea aveau gura uscată, iar dispariţia ultimei picături de apă îi nelinişti.

Trebuiau să continue.

— Haideţi – Joa făcu primul pas spre poarta cu numărul cinci.

Lanterna ilumină scările ascendente.

Ea fu prima care trecu pragul.

Nu simţiră nimic. Urcară vreo cincisprezece trepte şi apoi merseră printr-un pasaj până să ajungă la o altă

scară, de astă dată descendentă. Numărară treizeci de trepte. Merseră printr-un al doilea pasaj, care o lua la stânga şi la finalul căruia dădură de o altă enormă peşteră, deşi nu chiar la fel de mare ca prima, aceea cu coloane. Acolo văzură trei porţi, fiecare având câte doi stâlpi asemănători cu coloanele din Karnak de fiecare parte. Ultima dintre ele făcea legătura cu un fel de armată a zeilor.

Nouă.

În spate, un zid plin de inscripţii.

— Alte probe… – şopti David.

— „Iar zeii gardieni te vor întreba despre viaţa lor. De nu ştii, vei muri. De nu cunoşti, vei muri. De nu eşti smerit, şi atunci vei muri. Iar crucea Nilului îţi va fi mormântul” – îşi aminti Joa.

— Ce înseamnă asta? – întrebă Amina.

— Sper să fie indiciul care să ne ajute să ajungem vii la capătul drumului.

— Cum ai deschis prima poartă? – vru să afle David.

— Când am ajuns la Cairo am citit despre zeii egipteni. Am înţeles că, dacă acest loc avea legătură cu ei şi cu predecesorii noştri, trebuia să existe o relaţie. Dar n-am citit destul, asta-i clar.

— Ai ieşit din Mali cu paşaportul lui Joa?

— Da.

— N-ai avut nicio problemă? – rămase el uimit.

— De câteva ori a trebuit să privesc fix pe câte cineva şi să-i modific gândurile – spuse asta fără nicio emfază, cu toată naturaleţea.

Joa îi făcu un semn lui David să înceteze cu întrebările.

— Ia să vedem ce e aici – îi lumină pe cei nouă zei, deşi de sus venea şi de astă dată o strălucire difuză, care îi învăluia spectral.

De la stânga la dreapta îi identifică pe cei patru zei care alcătuiau crucea Nilului, aşa cum apărea ea în TT47 şi la Karnak: Amon, Ra, Aton şi Nut. În centru era Sacmis, apoi Nefertem, Set, Isis şi Osiris. Joa le pronunţă numele cu voce tare, pentru ca David să-i identifice. Îi vorbise deja

despre primii patru, dar nu şi despre ceilalţi cinci zei.

— Sacmis reprezintă energia distructivă, e zeiţa războiului – arătă spre impresionanta statuie a femeii cu cap de leoaică. Semăna groază pe tărâmul celălalt, dar şi aici, printre cei vii. De fapt, numele ei egiptean era Sejmet, care înseamnă Cea Puternică. Pentru a o împiedica să-i distrugă pe oameni, Ra a păcălit-o. I-a oferit şapte mii de vase cu bere de culoare roşiatică, iar ea a crezut că era sânge. Le-a băut pe toate, s-a îmbătat, şi astfel oamenii au supravieţuit – trecu la următoarea. Nefertem e zeul naturii, misiunea lui consta în garantarea continuităţii vieţii în noua lume. S-a născut dintr-un lotus şi de aceea e reprezentat având unul pe cap. Interesant e că uneori era înlocuit cu Imhotep, creatorul piramidelor.

— În opinia ta, Imhotep ar fi putut fi trimis de ei… – zise David.

— Da – Joa avea privirea aţintită asupra statuii lui Nefertem.

— Şi următoarele figuri?

— Set, fulgerul, simbolizează distrugerea. Ameninţa ordinea cosmică şi a fost asasinul lui Osiris – privi atent statuia încoronată având cap de câine cu urechile mari şi apoi trecu mai departe. Isis e mama zeilor, cea mai cunoscută dintre zeiţele egiptene. S-a căsătorit cu Osiris şi l-a născut pe Horus. Simbolizează siguranţa, de aceea e reprezentată sub forma unei femei cu un tron pe cap. Ultimul, Osiris, e zeul morţilor şi cel care oferă viaţa eternă. Fiu al lui Gueb, pământul, şi al lui Nut, cerul, a crescut împreună cu Isis, Set şi Neftis în pântecele mamei sale, unde Osiris şi Isis se iubeau deja. Osiris era moştenitorul lui Gueb, dar fratele lui, Set, a vrut să-l omoare. A construit o cutie, l-a invitat pe Osiris la un banchet, l-a păcălit să intre în ea şi, odată aflat înăuntru, i-au pus capacul şi i-au dat drumul pe râu. Isis a pornit în căutarea lui şi, găsind cutia transformată într-o tulpină de plantă, s-a întors cu ea. Aflând, Set a tăiat trupul lui Osiris în bucăţi pe care le-a împrăştiat prin ţară. Dar Isis, ajutată de Neftis, le-a găsit din nou. Toate cu excepţia uneia:

falusul. Cu ajutorul lui Anubis, ea l-a îmbălsămat pe Osiris, care a devenit astfel prima mumie a Egiptului, şi s-a transformat în pasăre, pentru ca el s-o fecundeze. În urma acestei fecundări s-a născut Horus.

— Foarte bine, cunoaştem viaţa străjerilor – reflectă David. Va trebui să ne folosim cumva de asta, nu?

— Cum? – întrebă Amina.

— Cu smerenie…

Joa se înclină.

Plină de umilinţă.

În clipa aceea, la picioarele lui Nefertem văzu ochiul lui Horus. Era singura statuie care avea un semn la bază. Se aplecă şi-i atinse conturul cu mâna. Nu se întâmplă nimic. O ocoli şi ajunse la perete. Ochiul reapărea în spate, pe zidul care se întindea dintr-o parte în alta, pe o frumoasă placă migălos sculptată şi încrustată într-un lambriu pe care se vedeau zeci de lotuşi dominaţi de o figură umană.

— Smerenia te determină să-ţi pleci capul – spuse Joa, cugetând cu voce tare, urmându-şi firul gândurilor. Numai aşa ajungi să vezi pământul. Ochiul lui Horus care e acolo, la picioarele statuii lui Nefertem, e reprodus în acest lambriu. Lotusul e sacru pentru zeii solari, din moment ce se orientează spre Est şi-i aduce un omagiu Soarelui care se naşte. Lotusul se închide noaptea şi se redeschide în zori. Evocă moartea şi învierea lui Osiris…

Puse mâna stângă pe ochiul lui Horus şi cea dreaptă pe figura umană care ieşea din lotusul central.

Le apăsă.

Zgomotul zidului care se deplasa într-o parte îi luă, pentru o clipă, prin surprindere.

— Uimitor – răsuflă David.

— Haideţi.

Joa trecu de cealaltă parte. O urmară. David remarcă rezistenţa de care dădea dovadă Amina, slăbită după zilele de-a lungul cărora nu mâncase nimic. Singurele care o ţineau pe picioare erau cele câteva guri de apă. Brusc nu mai simţea aversiune faţă de ea.

O prinse de un braţ.

Fata nu zise nimic. Tremură numai pentru o clipă.

Joa ilumină noua încăpere, un pasaj care dădea, din nou, înspre o scară care cobora până în străfundurile pământului.

— Oare nu se va sfârşi niciodată? – zise David, simţindu-se epuizat.

Merseră până la scară şi, cu mare atenţie, fără grabă, coborâră pe treptele înguste tăiate în piatră. Douăsprezece. Trecură printre două coloane şi ajunseră într-o sală pătrată, fără nicio ieşire.

— Asta ce mai e? – protestă iarăşi David.

— Sunt nişte inscripţii – Joa arătă spre peretele din faţă şi spre tavan.

— Ultimul indiciu e acesta: „Vocea zeilor trebuie să curgă prin tine”.

Joa îşi muşcă buza de jos.

— Ce e?

— Reza Abu Nayet n-a tradus decât un fragment pe care l-a găsit… E un gol enorm până la „vocea zeilor trebuie să curgă prin tine”.

— Asta înseamnă…

David nu apucă să termine propoziţia.

Joa tocmai călcase pe o enormă placă, nu foarte diferită de cele care alcătuiau podeaua sălii, dar care se scufundă uşor sub greutatea ei. Făcu repede un salt. Prea târziu.

Între cele două coloane printre care tocmai trecuseră se desprinse o lespede imensă, blocându-le trecerea.

Iar din tavan, prin câteva crăpături, începu să cadă nisip.

52

Era o moarte lentă, foarte lentă.

Atât cât îi lua nisipului să umple tot acel spaţiu.

— Oare predecesorilor voştri nu le-a venit nicio altă idee mai bună ca să ne agaseze? – strigă David, simţind şuieratul îngrozitor al panicii.

— N-au făcut ei asta, ci egiptenii, ca să protejeze crucea Nilului – îi aminti Joa.

Amina era deja lângă perete, privind inscripţiile. Joa ajunse alături de ea.

Diferite texte, hieroglife.

Un perete plin cu astfel de semne, de sus până jos.

— Am învăţat ceva despre zei, dar atât – se resemnă tânăra.

— Eu mai ştiu ceva şi cred că mă poţi ajuta – spuse Joa.

Îi dădu ei lanterna şi scoase din geantă pixul şi carnetul.

— Ce-ai de gând să faci?

— Trebuie să interpretăm asta – arătă spre perete.

— Tot?

— David făcu ochii cât cepele. N-o să avem destul timp!

Ploaia de nisip formase deja movile pe podeaua sălii.

Joa scrise în mare grabă toate literele echivalente figurilor celor mai des folosite ale alfabetului egiptean, la scară mare. Făcu acest lucru recuperând din prodigioasa ei memorie o simplă schemă văzută într-una dintre cărţile pe care le fotografiase mental şi urmând pista lăsată de Jean-François Champollion cu o sută nouăzeci de ani înainte. Îşi puse din nou geanta pe după gât, rupse foaia de hârtie cu rezultatul final şi o sprijini de perete, pentru ca Amina s-o poată vedea.

— Haide, să încercăm fiecare să interpretăm o parte.

Următoarele cinci minute trecură foarte repede.

Apoi alte cinci.

Nisipul se depusese deja aproape o palmă de la pământ.

Era fin, foarte fin. Un nisip milenar care aşteptase sute, mii de ani momentul potrivit pentru a înghiţi nişte neatenţi ca ei. Dacă încercau s-o ia pe deasupra se scufundau, aşa că renunţară la idee.

— Nu sunt decât nişte rugăciuni – se plânse Amina.

— Rahat! – mormăi David.

Joa nu scotea niciun cuvânt. Traducea cât de repede putea. Deja nici nu mai avea nevoie să se uite la notiţe. Amina avansa mai lent, odată asimilate echivalenţele.

Peretele era ermetic, fără nicio gaură ori fisură, fără niciun lambriu care să activeze vreun mecanism ascuns.

Când nisipul le ajunse până la genunchi, înaintarea deveni mai dificilă.

— Tavanul – arătă Joa.

— Cum ajungem acolo?

— Trebuie să mă ridici.

David acceptă fără să zică nici pâs. Se aplecă, astfel încât Joa să i se poată urca în spinare. Aşezată pe umerii lui, ajungea cu uşurinţă la lespedea care acoperea întreaga suprafaţă.

Atunci lumina lanternei scăzu în intensitate.

— Nu… – gemu ea.

— Şi acum ce facem? – toată teama pe care David o simţea i se citi în privire.

— Am chibrituri în geantă.

— Şi altceva ce mai ai acolo? – se minună el.

— Sunt o fată prevăzătoare.

— Ridică-mă şi pe mine – îl rugă Amina. Una pe fiecare umăr. Vom merge mai repede.

Nu avu de ales. Strivit sub greutatea amândurora, afundându-se din ce în ce mai mult în nisip, se transformă într-o coloană umană, până ce le atrase atenţia asupra celui mai groaznic detaliu.

— Deja… îmi ajunge la piept…

Bateriile lanternei se terminaseră de câteva minute bune. Amina ilumina fiecare porţiune de tavan cu chibrituri care se consumau vertiginos.

— Trebuie să existe o propoziţie-cheie. O fisură, un

mecanism într-unul dintre simbolurile hieroglife.

Le mai rămânea jumătate de tavan, iar lui David îi devenise deja imposibil să se mai mişte, din pricina nisipului care îl imobiliza.

Joa închise ochii.

— Amina, concentrează-te – o rugă ea.

— Ce…?

— Nu mai putem căuta. Trebuie să-l simţim. Împreună vom reuşi.

Fata o imită. Nu mai aprinse următorul chibrit.

Totul se transformă în beznă.

Un minut, două…

Mâinile lor parcurseră separat tavanul, acoperind o suprafaţă cât mai mare, până când se întâlniră într-un punct, la stânga amândurora.

— Aprinde un chibrit – îi ceru Joa.

Anemica flăcăruie smulse noi umbre din tavanul cu inscripţii. Dedesubt, nisipul îi trecea deja de piept lui David.

Reuşi să-şi mişte capul îndeajuns cât s-o poată privi.

— Joa.

— Ce?

— Te iubesc.

— Nu-ţi lua încă la revedere de la mine, dragule.

Mâinile i se opriseră asupra unei hieroglife extrem de simple, închisă într-un cartuş orizontal.

Iar Joa citi cu voce tare:

— O… Doamne… du-mă… la cer…

Joa apăsă conturul hieroglifei. Chiar lângă ultima figură din cartuş se afla unul dintre robinetele de nisip.

În clipa aceea, încetă să mai curgă.

Se uită la celelalte izvoare care scuipau nisip.

— Amina… – murmură ea, cu inima strânsă.

Fata înţelese şi ea imediat. Era cel mai aproape cu mâna de primul cartuş. O mişcă până în dreptul acestuia şi căută înăuntru cu două degete.

— E ceva…

Îl apăsă.

Şi aşteptară cu sufletul la gură.
Celelalte găuri încetară să mai verse nisip.
Deodată, după încă o pauză – scurtă, dar înnebunitoare –, întregul tavan începu să alunece în faţă, trecând pe deasupra peretelui ilustrat.
— Şi acum ce facem?
Cu un efort, David privi în sus.
Amina mai aprinse un chibrit.
Tavanul nu se mişcase decât până la jumătate. Chiar deasupra capetelor lor. Joa putea să se agaţe de marginea acestuia şi să urce până sus. Odată ajunsă acolo, cu jumătate de trup afară, putea s-o ridice pe Amina.
Acum se mişcau pe întuneric.
— Aveţi grijă – imploră David.
Fata imită gesturile lui Joa. Văzându-se la adăpost, aprinse un chibrit. Jos, David încerca să se lupte cu presiunea exercitată de nisipul care-l înconjura.
Cu jumătate de trup afară, Joa şi Amina întinseră braţele spre el cât se putea de mult.
— Încearcă să te agăţi şi lasă-ne pe noi să ne ocupăm de restul.
— Bine.
— Gata? – îi şopti Amina în întuneric.
— Da, repede. Nu e deloc stabil.
— Acum!
Nu-l puteau vedea. Puteau, în schimb, să-i audă respiraţia grea. Nu şi să-l vadă. Simţeau forţa. Se temeau ca nu cumva, dintr-o clipă în alta, să audă o înjurătură şi zgomotul înfundat al trupului care se întorcea în nisip.
Joa simţi o atingere.
Îşi întinse şi mai mult braţele, degetele.
Mâna lui David se lovi de a ei şi o apucă strâns.
— L-am prins!
— Şi eu! – strigă Amina.
— Sunt la mâna voastră! – le avertiză el.
Joa îşi folosi ambele mâini. Ştia că şi Amina făcea la fel.
De undeva din acel diabolic mecanism auziră ieşind un zgomot grav, prelung, de parcă însuşi pământul ar fi scos

un geamăt.

— Coboară nisipul!

— David, ai grijă!

Tavanul îşi începu mişcarea de revenire în poziţia iniţială.

Abia dacă aveau la dispoziţie zece-cincisprezece secunde.

În întuneric, Joa căută complicitatea însoţitoarei sale.

— Amina, acum!

Se uniră într-o descărcare de energie. Forţă amestecată cu furie. Nu numai că îl ridicară pe David, un lucru dificil dată fiind poziţia în care se afla, ci îl şi proiectară în sus cu puterea gândului.

Rămaseră toţi trei pe lespede până când aceasta se opri din nou, sigilând încăperea de sub ei.

— Doamne sfinte…! – tremură cel salvat.

În întuneric, Joa îl îmbrăţişă aproape aruncându-se asupra lui şi-i căută, tremurând, buzele.

Licărirea unui chibrit îi privă de intimitatea finală.

Întâlniră privirea Aminei.

— Trebuie să mergem către lumină – le spuse ea şi apoi se ridică în picioare, arătându-le în depărtare un punct strălucitor.

53

Porniră iarăşi la drum imediat ce se scuturară de nisipul care le pătrunsese în haine şi îşi goliră pantofii. Erau lac de sudoare, iar pământul li se lipise de piele fără milă.

Solul, uşor ascendent, era neted, dar extrem de lipicios, cu zone în care picioarele li se afundau doi-trei centimetri. Merseră cu grijă, pentru a evita să consume de pomană cele câteva chibrituri care le mai rămâneau. Un miros pătrunzător cuprinse întreaga atmosferă, făcând ca aerul să devină aproape irespirabil. Înţeleseră de unde venea în clipa în care ajunseră în zona vag strălucitoare. Era o încăpere boltită, cu o spărtură în tavan care comunica pesemne cu exteriorul, deşi acesta se afla mult deasupra capetelor lor. Din acoperiş atârnau mii de lilieci.

— Staţi calme – le sfătui David.

— O să murim asfixiaţi – Joa îşi acoperi faţa cu mâinile.

Moliciunea solului se datora excrementelor. Se formaseră mai multe straturi, cele de dedesubt întărite, cele de deasupra moi. Mărimea liliecilor era fără îndoială cel mai groaznic aspect, fiindcă nu era vorba despre o specie de talie mică. Fiecare dintre acele fiare trebuie să fi măsurat cel puţin treizeci sau patruzeci de centimetri. Înghesuiţi, atârnând cu capul în jos, nu lăsau nici cel mai mic spaţiu pe stâncă.

Se mişcară încet. La celălalt capăt al încăperii începea un coridor. Avea acoperişul jos, aproape de pământ. Acolo nu era lumină, dar mirosul se diminuă pe măsură ce avansară înăuntru.

— Câte chibrituri mai sunt? – întrebă David.

Nu primi niciun răspuns.

Amina rămăsese în urmă şi stătea în genunchi pe jos, complet epuizată.

Joa se întoarse din drum şi se aşeză lângă ea, ca s-o poată lua în braţe. Copila îşi lăsă capul în poala ei,

abandonându-se. Respira slab.

— Un… minut – oftă ea. Numai… un minut.

— Stai liniştită – Joa o sărută pe frunte.

— E… vina mea…

— Orice-ar fi, am ajuns până aici. Şi de-acum nimeni nu ne va mai opri.

— Joa…

— Da, Amina?

— De ce nu mi l-ai cerut?

Ştia la ce se referea.

— Aşteptam să mi-l dai tu.

Fata îşi duse mâna le piept. Purta cele trei cristale prinse laolaltă, sub cămaşă. Îşi scoase de la gât cureluşa cu cameea lui Joa şi i-o dădu, cu un aer solemn şi învins. Cristalul pe care-l furase în Mali îl avea legat de al său.

— Dă-i-l lui David pe cel al dogonilor – o rugă Joa. Să purtăm fiecare câte un cristal, pentru orice eventualitate.

Se supuse fără niciun cuvânt. Îl desprinse de al ei desfăcând câteva noduri şi i-l întinse însoţitorului său, care-l băgă într-un buzunar. Cele trei cristale emiteau o uşoară reflexie, în continuare de culoare albă.

Amina mângâie cristalul pe care-l purta la gât şi o privi cu drag pe Joa.

— Vom fi împreună…? – o întrebă.

— Da, zâmbi ea.

— Ar trebui să continuăm – spuse David.

— Te simţi bine? – o întrebă Joa pe Amina.

— Da, simţeam doar nevoia să mă opresc un pic – fata răsuflă adânc.

Niciunul dintre ei nu voia să aducă în discuţie marea necunoscută: cum aveau să se întoarcă?

Drumul nu era decât dus.

Nu şi întors.

Amina se ridică. Verifică dacă se putea ţine pe picioare, trase aer în piept şi făcu un nou prim pas. Din precauţie, Joa rămase lângă ea. Văzu cum fata strângea din dinţi, cu un evident gest de hotărâre.

Următoarea încăpere boltită era plină de torţe strânse

grămadă pe jos. Lemnul unora dintre ele era putrezit, însă în cazul altora se păstra extrem de tare, în funcţie de tipul său. Cârpele în care erau împachetate, deşi uscate, mai puteau încă fi aprinse. Într-o parte văzură pietre, paie şi iască, la fel de putrede.

— Luaţi fiecare câte torţe puteţi – sugeră David. Dă-mi chibriturile, Amina.

Luă una, pe care o ridică, iar sub braţ luară cât mai multe putură. Dinspre boltă pornea un alt coridor, cu diferite obiecte de fiecare parte. Nu era un mormânt, dar acolo se găseau vase, scaune, recipiente de toate mărimile, o barcă, podoabe şi statui de mărime mijlocie. O scară de piatră în formă de melc, insolită, îi conduse iarăşi în adâncul pământului, încă douăzeci sau treizeci de metri. Se învârtiseră atâta, încât nu mai ştiau ce distanţă parcurseseră de la intrarea în incintă, la Al-Eriat Khunash.

Atunci Joa simţi că se accentua acea senzaţie pe care o experimentase când îşi ieşise din trup şi plutise pe deasupra caselor…

Toată acea energie…

— O simţi? – o întrebă pe Amina.

— Da.

— Suntem aproape.

David mergea în faţă purtând torţa, care-şi împrăştia strălucirea fantomatică împrejur. Se întoarse ca să le privească.

— Ce-i cu tine, Joa? – se alarmă el. Ce-i cu voi două?

— David, e aici – zâmbi ea, cu nesfârşită dulceaţă.

— Deja…?

Erau ultimele trepte. Scara se termină şi se treziră într-o nouă încăpere, cu o altă poartă în faţă, pe diagonală.

Sub sfârâitul torţei, care se consuma cu repeziciune, realizară – fără nicio urmă de îndoială – că drumul lor ajunsese la final.

Pe fiecare perete văzură formidabilul relief al celor patru zei care apăreau în colţurile crucilor Nilului din TT47 şi de la Karnak: Amon, Ra, Aton şi Nut.

Iar pe jos, cu puţin ortodoxa ei formă alcătuită din

segmente lungi şi scurte, însăşi crucea.

Joa şi Amina se opriră.

Fără a îndrăzni să calce pe ea.

Sub puterea influenţei sale magice.

David, în schimb, ajunse până la următoarea poartă.

— O, Doamne! – îl auziră gemând.

54

Se pomeniră din nou într-un soi de peşteră imensă. Strălucirea acoperişului de piatră, de parcă lumina ar fi fost cumva filtrată şi ricoşa prin spaţiu, abia dacă atingea solul, care era perfect neted şi circular. Acolo nu erau lilieci. Numai o linişte care semăna cu eternitatea. Lăsară torţele, ca să se poată mişca liber.

— Să ne despărţim – fu de părere David. Să mergem fiecare pe o parte.

Joa se îndepărtă de Amina şi se îndreptă spre centru.

— Ai grijă! – vru el s-o oprească.

Îi fu de ajuns să-i vadă chipul. Strălucea.

— Suntem înăuntru, David – faţa Aminei scânteia şi ea. E poarta noastră.

— Aici nu-i nimic – David cercetă cu privirea întreaga încăpere, mişcând torţa dintr-o parte în alta.

Joa merse mai departe, lăsând urme de paşi pe măsură ce trecea. Solul era acoperit cu un strat fin de praf. Simţea sub tălpi tăria pietrelor, dar energia care o cuprinsese i se părea din ce în ce mai tămăduitoare. Era ca şi când s-ar fi afundat într-o grămadă de bumbac care-i pătrundea în corp, gâdilându-i terminaţiile nervoase. Un izvor nevăzut de lumină transparentă provenind din centru şi extrem de puternic, extraordinar de intens. Aceeaşi energie îi catapulta simţurile şi le înmulţea, sporindu-le puterea.

Îi veni să ţipe.

Se opri brusc în clipa în care picioarele ei nu mai atinseră piatra, ci intrară în contact cu altceva, cu o consistenţă diferită.

Se aplecă, dădu praful la o parte şi descoperi metalul.

Aproape că simţi vibraţia.

Ca şi când ar fi fost ceva viu.

— Aici, veniţi!

Se aşezară în genunchi, fiecare de o parte, şi o ajutară

să înlăture praful cu mâinile.

De sub stratul de praf îndepărtat se ivea o suprafaţă curbă, făcută dintr-un metal aproape alb.

— Oare cât cântăreşte chestia asta?

— Hai să vedem.

Joa merse în stânga, Amina luminându-i drumul. David merse în dreapta. Mai întâi curăţară praful de pe margine, pentru a verifica diametrul platformei. Când se reîntâlniră şi examinară ce reuşiseră să facă, stabiliră circumferinţa la vreo zece metri diametru.

— Aici e ceva – semnală Amina.

Aproape de margine, la picioarele lor, văzură un spaţiu nu prea mare.

Joa îşi scoase cristalul şi-l introduse acolo.

Se potrivea perfect.

În clipa aceea, vibră.

— Scoate-l, Joa! – o sfătui David. Mai întâi trebuie să fim siguri ce anume o să se întâmple.

Îl ascultă, deşi îi veni foarte greu s-o facă. Acum nu mai scoaseră nicio vorbă. Mai dădură la o parte puţin praf, mărind zona liberă înspre centrul platformei. Numărară încă opt spaţii identice cu primul, astfel că în total existau nouă recipiente pentru nouă cristale. În centru dădură peste acelaşi simbol care-i adusese până acolo, cu laturile sale de mărimi diferite.

Crucea Nilului.

— Poarta noastră – îşi muşcă Joa buza de jos.

— Şi acum ce facem?

— Ai văzut deja ce s-a întâmplat când mi-am introdus cristalul în acel spaţiu.

— Bine atunci, să presupunem că e un mijloc de comunicare, ca să-i spunem aşa. Vrei să te aşezi, să bagi cristalul, să închizi ochii şi apoi vedem noi ce se întâmplă?

— Da.

— Habar n-ai ce o să se întâmple!

— David, atunci de ce-am mai venit?

— Chestia asta e aici de milenii!

Joa privi peştera. Poate că pe vremuri poarta stătea

expusă în aer liber, sau poate că nu. Pământul care o înconjura nu era acelaşi.

— O s-o fac eu singură – le spuse ea amândurora.

David nu mai apucă să protesteze, i-o luă înainte Amina.

— Nu. Ai nevoie de energia mea şi o ştii prea bine.

— Nu, nu ştiu. Ştiu numai că de luni de zile aştept momentul ăsta şi că e de datoria mea să duc treaba la bun sfârşit.

— Ei, ei, ei! – David agită torţa pe deasupra capetelor lor. Sunt şi eu aici, da? Şi eu fac parte din echipă! De ce nu încercăm fiecare cu câte un cristal?

— Pentru că tu eşti om – îi spuse Joa direct. David, să nu ne certăm chiar acum, te rog.

Amina îşi introduse cristalul în spaţiul din faţa ei. Apoi îi aruncă lui Joa o privire sfidătoare.

Era iarăşi acea fată mereu gata de luptă pe care o întâlniseră în ţara dogonilor.

— Merg cu tine, surioară – declară ea, hotărâtă.

Cristalul vibra.

Se putea întâmpla orice, iar să se certe era absurd.

— Dă-mi cristalul tău, David. Şi ai încredere în mine, te rog! – îl imploră ea.

Îi dădu repede un sărut pe buze, iar privirile li se întâlniră pentru o clipă încărcată de semnificaţii. Cristalul trecu dintr-o mână într-alta.

Nu mai aşteptă. Joa se aşeză la stânga Aminei. Îşi scoase cristalul din camee şi-l introduse în spaţiul următor. Cristalul lui David ajunse al treilea. Apoi se aşeză în genunchi şi rămase nemişcată.

Tremura pe dinăuntru.

Nu vorbeau, cu toate că secundele se transformaseră în eternităţi.

Cristalele vibrară câteva minute până când, încetul cu încetul, îşi schimbară culoarea. De la alb trecură la un galben pal, foarte pal, care se transformă până la urmă într-un albastru tot mai strălucitor. În acelaşi timp, şi platforma îşi modifică aspectul. Deveni un cerc alb.

Din ce în ce mai alb.

Strălucitor.

Acolo înăuntru se luminase de ziuă. Lumina era tot mai puternică, iar odată cu ea creştea şi energia lor, care începu să interacţioneze cu cea dintâi. Deja nu mai era vorba doar despre ceea ce simţeau cele două femei, ci de o legătură de reciprocitate. Platforma avea nevoie de ele.

Joa simţi un milion de sori în interiorul său.

Putea să priceapă, să navigheze prin sine însăşi. Şi era minunat. Ca şi cum s-ar fi fărâmat în mii de particule. Sau ca şi cum mintea ar fi fost pe cale să-i părăsească trupul.

Îl căută pe David ca să-i spună că se simţea bine, că era cuprinsă de pace interioară, dar nu-l văzu, fiindcă strălucirea învăluia totul în jur. O văzu în schimb pe Amina, care părea să plutească în mijlocul acelei lumini orbitoare. Sora ei avea ochii închişi, iar pe chip i se întipărise o expresie de infinită dulceaţă.

Din albastre, cristalele redeveniră albe.

Se auzi un zumzăit.

Din ce în ce mai puternic.

Atunci Joa închise strâns ochii şi nu-i mai deschise.

Era aproape de a intra pe poartă şi pluti până la aceasta.

55

Mintea sa era cea care călătorea, iar ea nu era decât un fals recipient. Fiindcă ceea ce vedea era pur şi simplu imposibil.

Trecu prin stâncile care formau tavanul peşterii şi ieşi în exterior. Văzu pământul uscat îndepărtându-se cu o viteză ameţitoare, oraşul Cairo la mare distanţă, iar apoi delta Nilului, marea şi mai departe alte ţinuturi, coasta Palestinei, a Turciei, a Greciei.

Imediat, presupunând că timpul mai putea fi măsurat, întrezări toată Mediterana, cu Spania în stânga ei.

Nu încetă să privească în jos.

Europa.

Lumea întreagă.

Când Pământul se făcu din ce în ce mai mic, începu să plângă. Nu erau lacrimi umede, ci scântei de energie care se transformau în mici particule luminoase plutind în jurul ei până ce dispăreau. Contemplând acea minunăţie, se simţea ca un astronaut. Un astronaut care călătorea cu o viteză ameţitoare, fiindcă în scurt timp Pământul, Luna, însuşi Sistemul Solar dispărură învăluite într-o beznă absolută.

Joa ştiu atunci că aceea era tăcerea tăcerilor.

Şi pricepu termenii expresiei „gol imens”.

Universul nu era plin. Existau planete, constelaţii, alte lumi, dar nu erau decât minuscule particule neglijabile plutind în mijlocul acelui enorm nimic.

Privi în jos.

Şi zâmbi.

Orion se apropia cu repeziciune.

Sau, mai bine zis, ea se apropia de Orion.

Frumoasa Betelgeuse, Rigel, supergiganta albastră de patru mii de ori mai luminoasă decât Soarele; puternica Alnilam, de treizeci de mii de ori mai luminoasă decât

acesta; teribila Saiph, Sabia Gigantului, la al cărei sud-est se afla destinaţia sa.

Ei.

Mereu „ei”.

„Mamă, tată...”, vocea îi răsună ca un ecou încătuşat în ea însăşi.

Voia să contemple totul, dar în acelaşi timp îi era imposibil s-o facă, din cauza vitezei cu care se mişca. Cu toate astea, nu simţea teamă. Persista pacea, bucuria călătoriei, apropierea întâlnirii. Văzu nebuloase, stele în formare, supernove explodate, galaxii cu forme uimitoare.

Îşi dori ca David să fi fost alături de ea.

Îşi concentră atenţia finală asupra apropiatei destinaţii. O destinaţie care nici măcar nu avea un nume.

Un simbol, însă, da: crucea Nilului.

Dar nu şi un nume.

În depărtare văzu o formă întunecată, o nebuloasă cenuşie.

Nimeni nu-i spusese vreodată. Niciodată nu-şi imaginase. Dar graţie genelor şi instinctului ei, simţi cumva că ştie, că o recunoaşte.

Casa ei.

Călătoria ajunsese la final.

Nu-şi simţea bătăile inimii, nici pulsul. Exista în măsura în care mintea ei avea nevoie de asta. Chiar şi aşa, trupul îi era fizic. Îşi atinse faţa, îşi trecu limba peste buze, îşi uni mâinile ca într-o rugăciune. Şi, pătrunzând în întunericul total al nebuloasei, observă cum viteza scădea, frâna. Pe parcursul secundelor următoare, gândindu-se că timpul exista ca unitate de măsură, se simţi de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei camere închise, învăluită într-o beznă absolută.

Până când, într-un anume punct, se deschise un spaţiu.

Apăru o lumină.

Se îndrepta spre ea.

Punctul crescu, se mări şi ajunse să o înconjoare întocmai cum o făcuse, mai devreme, întunericul. Lumina era la fel de orbitoare ca aceea a platformei înainte de

începutul călătoriei. Gândul de a se fi întors la ea aproape că o înfricoşă.

Atunci se opri.

Iar din acea strălucire ieşiră mii de siluete.

Nu le vedea, dar se aflau acolo. Nu erau fiinţe asemănătoare ei, dar trăiau şi simţeau tot la fel. Nu existau oraşe sau case ca acelea de pe Pământ, dar era o lume locuită. Nu existau nici sus sau jos, înălţime sau lungime, greutate sau mărime, suprafaţă sau spaţiu. Era ca şi cum te-ai fi aflat înăuntrul unei idei.

Ea avea totul, nu-i lipsea absolut nimic.

Îşi era suficientă sieşi.

Tot acel echilibru…

— Cine eşti?

Vocea era alcătuită din energie, astfel că îi apăru în propria minte.

Şi ceea ce era mai important: ea putea s-o înţeleagă.

— Vin de pe planeta Pământ – i se năzări să spună, aproape cu inocenţă.

— Ai un nume?

— Numele meu uman este Joa.

— De ce ai venit, fiinţă umană Joa?

— Sunt fiica unei trimise. Aţi lăsat-o pe Pământ şi s-a întors acum ceva vreme, înaintea altor trimise după care aţi venit cu scurt timp în urmă. Tatăl meu, Julián, vi s-a alăturat pe nava care a coborât pe Pământ acum câteva luni.

Se întrebă dacă o înţelegeau.

Fiinţe umane, navă, Pământ, luni…

— De ce ai venit? – repetă vocea.

— Am nevoie de părinţii mei. Să vorbesc cu ei.

Nu primi niciun răspuns, dar un gâdilat îi traversă creierul de la un capăt la altul, împrăştiindu-i-se prin toate ungherele.

— Eşti curată – anunţă vocea.

N-avea nici cea mai vagă idee despre ce-ar fi putut însemna aşa ceva. Nici nu întrebă.

Deodată, lumina se estompă puţin.

Şi tot ceea ce simţea începu să se atenueze.
— Te rog…! – strigă ea.
— Întoarce-te – spuse vocea.
— Nu!
— De ce?
— Am nevoie de ei!
Prezenţa deveni ceva mai evidentă. Un trup înăuntrul propriei minţi. Joa se simţi despuiată, străbătută de curenţi energetici, fiindcă din asta era alcătuit totul acum – energie.
Prezenţa ei acolo, la celălalt capăt al universului.
— Cum ai sosit?
— Am un cristal.
— Ai un cristal – repetă vocea.
— Ajută-mă – îi venea iarăşi să plângă.
Nu primi niciun răspuns.
— Eşti acolo?
Se simţi singură în acea dimensiune infinită şi plină de alb. Prezenţa o abandonase. Vocea încetă să mai curgă. Se gândi că suferise o înfrângere. Totuşi, dintr-un motiv ciudat, observă deodată sub picioarele ei un punct de sprijin, un reazem care îi permitea să meargă, să înainteze câţiva paşi fără o direcţie anume.
Nu prea departe, văzu un punct întunecat.
Venea spre ea.
Creştea cu repeziciune, deşi făcea paşi mici.
O recunoscu mult înainte ca aceasta să ajungă la ea şi s-o poată strânge în braţe.
Mama ei.

56

Cu mare greutate, izbuti să articuleze din nou.

— Mamă…

Purta o tunică roşie, lungă din cap până-n picioare, fără mâneci. Era exact aşa cum şi-o amintea cu doisprezece ani şi jumătate în urmă, neschimbată; acelaşi păr, acelaşi zâmbet, aceiaşi ochi plini de viaţă, aceleaşi trăsături blânde, acea frumuseţe atât de pură, încât îi furase inima tatălui ei…

O îmbrăţişă.

O simţi, fizic, şi-i simţi mâinile, atingerea, fiecare sărut, fiecare mângâiere. Nu era o simplă proiecţie energetică. Era mama ei, mirosea la fel ca întotdeauna, iar vocea îi era aceeaşi căreia vreme de nopţi întregi îi dusese dorul, de la dispariţia ei pe 15 septembrie 1999.

— Joa, draga mea, ce mult ai crescut…

— Mamă… – izbucni ea în plâns.

— Şşş…

Nu renunţă la senzaţia eliberatoare a acelor lacrimi. Nu vru să se ţină tare. Nu era deloc nevoie să facă asta. Trecuseră mulţi ani, iar în acele ultime luni, după ce aflase adevărata poveste a originii sale, drumul până la ea fusese nespus de lung.

— Unde eşti?

Nu era o întrebare absurdă, ci dimpotrivă.

— În Egipt, aproape de Cairo, într-un loc numit crucea Nilului.

— Ai găsit-o? – suspină ea. Evident. Eşti deşteaptă. A reprezentat, vreme de mii de ani, un punct de conexiune.

— Te-am tot căutat, mamă.

— Iată-mă.

— Aveam atâtea întrebări…

— Spune-mi.

— O să te întorci lângă mine?

Femeia o îndepărtă de sine ca s-o poată privi în ochi. O mângâie cu o mână pe obraz.

— Nu pot, deocamdată.

— Când?

— Într-o bună zi. Nu depinde de mine.

— Mamă, eşti neschimbată! Pe Pământ timpul zboară, ştii? Am nevoie să te am aici, alături de mine, acum!

— Joa – mângâierea deveni mai intensă, la fel ca şi privirea. Noi nu suntem fiinţe individuale, ci un colectiv. Cu toţii facem parte dintr-un conglomerat. Cu toţii funcţionăm ca o unitate globală. Eu am crescut şi am trăit pe Pământ, departe de toate acestea, asemeni celorlalte fiice ale furtunilor. Dar, întorcându-ne aici, ne-am reintegrat în unitatea căreia îi aparţineam deja înainte de a fi concepute ca parte a misiunii pe care am fost trimise s-o îndeplinim acolo.

— Şi ce fel de misiune aţi fost trimise voi să îndepliniţi pe Pământ care să fie mai importantă decât tu şi cu mine acum?

— Am fost trimise pentru a încerca să vă salvăm.

— Să ne salvaţi?

— Noi, fiicele furtunilor, eram nişte vase, nişte recipiente care trebuiau să se umple în timp, să culeagă informaţii care să fie studiate aici.

— De ce voi, cele trei care aţi avut copii, aţi plecat înainte?

— Născând, am pierdut din esenţa energetică. Aceasta s-a transferat asupra voastră. În plus, asta ne-a slăbit, ca fiinţe vii şi ca mesagere libere cu capacitate de absorbţie. În această lume totul e diferit – arătă, cu o mână, spre tot ceea ce le înconjura. Eu nu voiam să plec, dar într-o bună zi ne-au luat. Asta-i tot.

— N-ai regretat?

— Ba da – chipul i se încordă. Bineînţeles că am regretat, şi i-am rugat să mă lase să mă întorc, să-mi pot duce la bun sfârşit ciclul de viaţă ca fiinţă umană! Dar nu mi-au dat voie. Nu înainte ca misiunea să ajungă la final, iar Consiliul să hotărască.

— Misiunea a ajuns la final atunci când nava s-a dus la Chichén Itzá.

— Misiunea continuă, Joa. Şi urmează partea cea mai dificilă.

— Care?

— Nu, aşteaptă – ţinu ea să continue discuţia. Să devin mamă a fost cel mai măreţ lucru pe care l-am simţit vreodată. Să te am, să te port înăuntrul meu, să-ţi dau naştere… Noi nu ne reproducem aşa. Durerea nu există. Acum ştiu că am primit o mare binecuvântare. Eşti realizarea mea personală, moştenirea mea cosmică. Tu faci parte din esenţa mea.

— Eu am natură umană, mamă, pentru că nu ştiu nimic despre această lume. Şi mă întreb dacă merită s-o cunosc, în condiţiile în care sunteţi o civilizaţie capabilă să separe o fiică de mama ei. Spui că nu sunteţi fiinţe individuale, ci o entitate colectivă. Vorbeşti la plural, de parcă ai fi mai multe persoane. Ce fel de colectivitate tolerează tristeţea unuia dintre membrii săi? Pe Pământ, fiecare fiinţă umană e o lume în sine. Nu se poate ca tu să fi uitat asta.

— N-am uitat, dar pasiunii tale îi lipseşte logica. Viaţa e vremelnică, e o trecere, atât pe Pământ, cât şi aici.

— Cu atât mai mult ar trebui să profităm de timpul limitat pe care îl avem la dispoziţie pentru a fi fericiţi!

— Nu te supăra…

— Nu mă supăr, sunt…! – nu găsi exact cuvântul care să-i definească starea de spirit, astfel că – ajunsă pe culmile furiei – îşi strânse pumnii.

— Joa, nu suntem întotdeauna noi cei care ne alegem soarta.

— Sunteţi o civilizaţie crudă!

— Ba nu! Am evoluat la un stadiu superior.

— Evoluat? – deschise larg ochii ei mari. De-asta vă surprinde iubirea? De-asta să naşti ţi s-a părut ceva atât de important? Să evoluezi şi să uiţi lucrurile bune înseamnă să te izolezi! Ai spus că ai cerut să te întorci!

— Vreau să mă întorc!

— Fă-o!

— Mă voi întoarce, îţi promit!

— Spune-mi – avalanşa de întrebări îi bombardă mintea – pe mine de ce nu m-aţi vrut pe navă?

— Pentru că urma să le luăm pe trimise, numai pe ele. Trebuia ca voi să rămâneţi.

— Pentru ce?

— Acum sunteţi ochii noştri acolo.

— Aşa că într-o bună zi vom dispărea, la fel ca tine – fără să vrea, se gândi la David şi adăugă: – fără să ne pese dacă asta răneşte pe cineva.

— Nu-i atât de simplu.

— Atunci povesteşte-mi!

— Asta şi încerc să fac, dar trebuie să te linişteşti.

O îmbrăţişase, o sărutase, o strânsese la piept. Acum, în schimb, voia să strige, să răbufnească şi s-o cuprindă şi pe ea în acel paroxism.

— De ce tata a putut pătrunde pe navă?

Mama ei lăsă ochii în jos.

— Dragostea lui a fost cheia – oftă ea. Ai dreptate când spui că e vorba despre un sentiment foarte puternic, marcant şi decisiv. Nimeni n-a putut să-l împiedice. A fost ca şi când ne-ar fi copleşit şi învins. Eu însămi m-am văzut obligată să aleg. Plecam odată cu nava, Joa.

— Ştiu.

— A trebuit să te las pe Pământ. Dar tatăl tău avea nevoie de mine.

— Dar tu de el?

— De asemenea – recunoscu ea.

— Sunteţi împreună?

— Da.

— Şi colectivitatea ce spune?

— Am devenit o specie ciudată. Tatăl tău învaţă despre noi, deşi îţi duce dorul nespus de mult – şi repetă apoi, folosind pluralul: îţi ducem dorul.

Vru s-o întrebe dacă nu putea rămâne.

Nu fu nevoie.

— Nu poţi rămâne acum, Joa. Ceea ce se află aici nu este eul tău fizic, ci acela mental. Şi, chiar dacă ai putea, n-ar fi

logic.

Nici nu voia să rămână. Îl avea pe David.

„Dragostea e un sentiment puternic.”

— De ce?

— Pentru că există ceva care depinde de voi. Ai ajuns până aici şi trebuie să continui, alături de surorile tale.

— Ce anume depinde de noi?

— Pământul e în pericol, Joa.

— Te referi…?

— Nimic nu indica faptul că totul avea să se producă atât de rapid. Intuiam riscul, dar oricum… La întoarcerea celor patruzeci şi nouă de trimise, am evaluat informaţiile, am priceput pericolul şi ne-am gândit că trebuie să salvăm Pământul. Am vorbit mult, prea mult – schiţă ea un gest de tristeţe. Umanitatea e moştenirea a ceea ce am abandonat noi acolo cu multă vreme în urmă. Am făcut greşeli, v-am lăsat singuri. Şi, deodată, iată-te. Ai reuşit! Eşti aici când se dovedeşte că tu, Indira şi Amina aţi devenit ochii noştri şi voinţa noastră de a lupta, cea din urmă speranţă, fiindcă hotărârea am luat-o prea târziu.

— Mamă, despre ce vorbeşti?

— Pământul se îndreaptă spre propria distrugere.

57

Îi înfruntă mamei ei privirea până când îşi dădu seama că aceasta vorbea serios.

— Când?

— Tocmai am descoperit că, peste câteva săptămâni, Soarele va înregistra una dintre erupţiile cele mai importante din istoria sa. Această mică stea a mai erupt şi cu alte ocazii, iar descărcările rezultate au inundat Pământul, pentru ca apoi totul să revină la normal. De data asta nu va mai fi aşa. Se pregăteşte o puternică încărcătură de energie, interioară şi exterioară, care va exploda în spaţiu şi va distruge Pământul. Schimbările climatice au influenţat deja echilibrul planetei şi sunt ireversibile. Combinată cu acestea, erupţia solară va avea ca efect modificarea axei Pământului, care se va deplasa cu două până la cinci grade. Asta presupune nu numai schimbarea mişcării de rotaţie în sine, ci şi deplasarea Polilor, practic topirea acestora în câteva săptămâni, inundarea tuturor teritoriilor de coastă pe toate continentele şi poate chiar vulnerabilizarea planetei la trecerea cometei Apophis în 2029 şi, mult mai probabil, în 2036.

Joa şi-l aminti pe omul de ştiinţă pe care-l văzuse la televizor, în Iordania, şi care spunea că Soarele putea provoca o erupţie care să modifice Polii Pământului.

— Îmi vorbeşti despre… sfârşitul lumii?

— Al unei părţi din omenire. Nu toată. Dar nimic nu va mai fi la fel.

Vorbise despre cometa Apophis şi cu David, în Yucatan. Părea ceva foarte îndepărtat. Ştiinţifico-fantastic.

— E o combinaţie de forţe îngrozitoare, draga mea – oftă mama ei.

— Dar când exact va înregistra Soarele această explozie?

— Avem foarte puţin timp la dispoziţie.

— De ce ai spus că noi trei suntem acum ochii voştri şi… voinţa voastră de a lupta? – reuşi să-şi însenineze sufletul şi să-şi pună ordine în gândurile care o frământau. Mamă, nu-mi spune că trei simple fete…

Nu termină fraza.

Deodată, toată acea albeaţă i se păru o glumă. Se afla în paradis, vorbind despre sfârşitul lumii. Al lumii ei.

— Ce ştii despre Indira şi Amina?

— Amina e cu mine. Despre Indira nu ştiu mare lucru.

— Ştii unde se află? Vei merge s-o cauţi?

— Da – cedă ea.

— Joa – mama ei îi puse ambele mâini pe umeri. Aici am discutat mult, de la întoarcerea tuturor fiicelor furtunilor, dacă ar trebui sau nu să intervenim în procesul vital al Pământului. Suntem o colectivitate, într-adevăr, dar există dezbateri şi se analizează toate opţiunile. Pentru unii, fiinţa umană a dat greş, n-a învăţat şi îşi merită autodistrugerea pentru care pare să fi luptat atât, fără să-şi dea seama. Pentru alţii, Pământul e o planetă primitivă, iar voi alcătuiţi o societate tânără, care, de aceea, face greşeli.

— Voi aveţi putere, ne puteţi salva!

— Nu suntem Dumnezeu, Joa. Am dezbătut, am vorbit, dar deja nu ne mai rămâne prea mult timp ca să facem ceva. Totul s-a precipitat după ce le-am luat pe trimisele noastre şi le-am studiat minţile în acelaşi timp în care descopeream ce urma să se întâmple cu Soarele. Nu putem să ne echipăm nava atât de repede şi să facem drumul fizic înapoi încă o dată. Voi trei, în schimb, sunteţi acolo şi, ascultă-mă pe mine, chiar aveţi o şansă.

— Cum? – îşi deschise ambele mâini, cu un gest de neputinţă.

— E nevoie de cinci cristale.

— Cinci? – articulă ea cu uimire.

— Fiecare cristal presupune o identitate. E singurul echipament cu care călătorim departe de aici. Fiicele furtunilor s-au întors fiecare cu al său, cu excepţia celor

care am născut: Indira, Amina şi cu tine le-aţi moştenit pe ale noastre. Noi n-am fost anunţate dinainte. Am fost, pur şi simplu, luate. De asta au rămas la voi. Acele cristale au un enorm potenţial. E nevoie de patru pentru a forma un sistem. Cu un al cincilea, se creează o stea. Acest nucleu trebuie să-l introduceţi în inima Stonehenge-ului.

— În Anglia?

— Prima oară când am ajuns pe Pământ a fost în acel loc din sudul Angliei: Stonehenge. Acolo am construit prima noastră bază ştiinţifică şi am rămas să studiem planeta până la plecare. Am ascuns-o la o anumită adâncime, pentru a nu lăsa semne ale trecerii noastre, dar – fiind un asemenea focar de energie – n-am reuşit să-i ştergem urma. Cu trecerea veacurilor, Stonehenge s-a transformat într-un monument megalitic magic, plin de poveşti şi legende care se pierd în negura timpurilor, şi de asemenea într-un obiectiv turistic unde se merge în pelerinaj. Dar sub inelul de pietre, la adăpost, dăinuie baza noastră ştiinţifică. Acel loc e un punct vital în care se intersectează principalele meridiane ale Pământului, fizice, geotermice şi geodezice. Stonehenge e inima Pământului, draga mea. Numai aşa se va evita schimbarea axei Pământului. Steaua vă va menţine în echilibru şi pe parcursul următoarelor milenii.

— Şi dacă n-o găsesc pe Indira?

— Trebuie s-o faci. Uniţi-vă puterile, tu şi Amina, pentru a o găsi.

— Chiar şi aşa, tot îmi va lipsi un cristal. Avem cristalul din ţara dogonilor…

— Extraordinar… Al cincilea cristal a fost îngropat în munţii din Tibet.

— Încerci să-mi spui…?

Tăcerea deveni apăsătoare. Munţii din Tibet. Acoperişul lumii. Şi, undeva, un cristal pierdut.

— Fă rost de cristalul Indirei. Odată ce-l vei avea, uneşte-le. Cele patru te vor conduce către al cincilea cristal. E cel mai puternic. Chiar mai puternic decât cristalul din a doua expediţie în inima Africii, cel al

dogonilor. A fost primul de pe Pământ. Cu ajutorul lui, vei închide nucleul şi vei forma steaua. Du-le la Stonehenge înainte ca Soarele să înregistreze acea erupţie şi apoi…

— Ce, mamă? Apoi ce?

— Ne vom reîntâlni.

— Unde? Când?

— Ai încredere în mine.

— Nu-mi face asta, te rog…

— Joa – o îmbrăţişă cu ardoarea cuiva care ştie că se apropie sfârşitul.

— Încă nu vreau să mă întorc – spuse ea, pricepând nuanţa.

— Nu poţi călători atâta timp astfel. Ai nevoie de aceeaşi energie pentru dus ca şi pentru întors. Deja consumi prea multă.

— De ce nu-mi dai tu acel al cincilea cristal? Sau, chiar mai bine, ambele cristale pe care încă nu le avem.

— Fiindcă, fizic, tu nu te afli aici. Nu poţi lua nimic cu tine.

— Dar eu te ating, eşti reală, sunt reală.

— Totul e aici, copila mea – îi spuse ea, punându-i un deget pe frunte. Trebuie să te întorci, sau altfel vei rămâne la mijlocul drumului, pierdută în neant.

Simţi că i se sfâşie inima.

Un organ care-i era pe Pământ, la o distanţă de ani-lumină.

Puse ultima întrebare pe care o mai avea.

— Şi tata?

Nu ea îi răspunse. Vocea se auzi din spatele ei.

— Sunt aici, Joa.

58

Întoarse capul şi îl văzu.

Acelaşi zâmbet, aceeaşi expresie, aceleaşi haine ca în acea zi de decembrie, la Chichén Itzá.

— Tată!

Îl îmbrăţişă ca şi pe mama ei şi simţi aceleaşi lucruri. Inclusiv mirosul, dulce, de parcă ar fi ieşit de la duş. Totul era acolo, real, tangibil.

Julián Mir o sărută pe creştet.

— Iartă-mă – îi şopti el.

— Am înţeles. Ştii că am înţeles – zise ea.

— N-ar fi trebuit să te las singură.

— Totul e bine acum – oftă Joa, tremurând. Sunteţi împreună, fericiţi, iar eu am o misiune de îndeplinit.

— Ce face David?

Ridică ochii pentru a-l privi.

Zâmbea.

— Bine – cedă ea în faţa evidenţei propriei iubiri.

— Mă bucur atât de mult că ai pe cineva... – spuse el, învăluind-o cu o privire plină de afecţiune şi de uşurare.

— Dar tu, tu ce faci, tată? – zise ea, refuzând să renunţe.

— Am ajuns unde nicio fiinţă umană n-a mai ajuns vreodată. Îmi sunt la îndemână secretele universului, lumi extraordinare, răspunsuri la întrebări care păreau imposibile... Joa, am învăţat mai multe decât într-o mie de vieţi.

— O să-ţi dea Nobelul când te întorci – zise ea, vrând să pară jovială şi relaxată.

— Fenomenal e faptul că te afli tu aici.

— Un prieten al tău a găsit poarta.

— Cine?

— Gonzalo Nieto.

— Să-i dea Dumnezeu sănătate! Ce mai face? Mi-ar plăcea să te întreb atâtea lucruri... Inclusiv despre fotbal! –

râse el de propria năstruşnicie.

Nu vru să-i spună că preţul descoperirii sale fusese moartea. Nici să-i spună că ea se afla în continuare sub pământ, cu David şi cu Amina, neavând nici cea mai vagă idee despre cum să iasă din crucea Nilului la întoarcere.

— Tată, mama mi-a povestit… Crezi că voi reuşi?

— Dacă eşti aici, dacă ai făcut de una singură această enormă călătorie, cu siguranţă vei fi în stare să găseşti şi celelalte cristale şi să ajungi la Stonehenge înainte ca situaţia să devină iremediabilă. Eşti puternică.

— Nu, nu sunt.

— Ba eşti! Puternică şi încăpăţânată. Şi ai genele unei civilizaţii superioare. Să nu uiţi asta.

— Nu-mi doresc puterile pe care le am, tată. Niciodată nu mi le-am dorit.

— De ce ţi-e frică?

— Să nu fiu un monstru.

— Nu devine un monstru decât acela care uită sensul vieţii şi pune egoismul mai presus de orice altceva, acela din al cărui suflet dispar noţiunile de onoare, respect, speranţă… Foloseşte-ţi cu înţelepciune puterile. Să n-o faci, să renunţi la ceea ce eşti, ar fi o laşitate.

— Şi dacă nu există o limită?

— Există.

— Şi dacă e o datorie pe care nu mi-o doresc?

— Datoriile nu ni le alegem noi. Ele ni se impun. Secretul e să le transformăm în voinţă pentru a le domina şi a le folosi în cel mai bun mod posibil.

— Fiica mea, trebuie să pleci – îi întrerupse mama ei.

— Are dreptate – o aprobă el.

— Încă puţin…

— Acum, fiica mea. Acum.

Îi văzu împreună. Împreună, aşa cum visase de atâtea ori.

— Nu mă lăsaţi toată viaţa fără…

— Îţi promitem.

Vru să-i îmbrăţişeze pentru ultima dată.

Dar imaginea cu ei îşi pierdea din intensitate.

Din consistenţă.

Joa simţi cum o forţă impresionantă o trăgea înapoi, smulgând-o din lumină.

Îşi privi în continuare părinţii, micşorându-se în depărtare.

Până când dispărură cu totul, iar lumina, odată cu ei.

Închise ochii, ştiind că n-avea să-i mai deschidă până la destinaţie.

59

Simţea amărăciune. Dar era conştientă şi de datoria ei. Acum cea trimisă era ea. Noile fiice ale furtunilor erau Amina, Indira şi cu ea. Pământul depindea de ciudata forţă derivată din unirea celor cinci cristale, dintre care n-aveau decât trei.

Iar timpul trecea.

Auzi un strigăt.

Nu-i acordă atenţie. Însuşi sufletul ei era un strigăt.

Apoi auzi un huruit.

Nici acestuia nu-i acordă atenţie. Însăşi mintea ei era un haos.

— Joa!

Cineva o striga.

Cineva cu vocea lui David.

— Joa, întoarce-te, pentru Dumnezeu!

Încercă să deschidă ochii, dar nu reuşi. Aşa cum se întâmplă în coşmaruri. Trupul i se afla în cruce, dar spiritul, încă nu.

— Nu v-am întrebat care e numele vostru… – oftă ea.

Erau în continuare „ei”.

— Joa, nu e timp!

Huruitul se înteţise. Iar acum, pe lângă strigăte şi zgomotul acela, sesiză o zguduire.

Din nou David:

— Joa!

Şi Amina? Unde era sora ei?

— Nu te pot mişca, e ca şi cum ai cântări o tonă!

— David?

Acum, într-adevăr, deschise ochii.

Mintea şi trupul îi redeveniră una.

— Joa! – răsuflă el uşurat.

Îi ajunse o secundă ca să-şi dea seama de realitate, să priceapă pericolul. David o ţinea de braţe şi toată frica pe

care o simţea îi era întipărită pe chip. Privi tavanul peşterii.

Stâncile cădeau împrejurul ei. Blocuri imense care ploua de sus, lăsând o enormă deschizătură deasupra capetelor lor.

— Ce s-a… întâmplat?

— Vibraţia! Peştera nu i-a făcut faţă! A fost ca un cutremur! Trebuie să ieşim de aici!

Să iasă de acolo.

Cum?

Se ridică. Redevenea ea însăşi. Cercul metalic vibra încă înnebunit şi mai emitea lumină, cu toate că se stingea cu repeziciune. Amina era în continuare aşezată, în transă.

— Amina!

— Nici pe ea n-o pot mişca! – David încercă s-o facă, dar fără niciun rezultat. Dacă nu plecăm, o să murim toţi trei!

— Nu putem pleca fără Amina!

— Joa, atenţie!

O stâncă se prăbuşi la câţiva metri de ea. Toată podeaua peşterii vibră din ţâţâni, de parcă piatra i s-ar fi scufundat în inimă.

Amina nu se întorsese încă.

Joa se aşeză lângă ea, îi vorbi la ureche.

— Amina, acum, acum, hai! Nu poţi să rămâi plutind în eternitate!

Denivelarea podelei începu să se modifice, grad cu grad. Poate că se aflau deasupra unei alte mari peşteri, poate că platforma metalică avea un sistem tehnologic care o susţinea pe dedesubt. Era imposibil de ştiut.

Şi nici nu mai prea conta.

David aştepta, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Amina… – îi şopti Joa.

Un gâfâit.

O respiraţie adâncă.

O privire.

— Ce…?

— Trebuie să plecăm acum – îi spuse ea, sărutând-o pe frunte.

Platforma se înclină cu aproape zece grade. Două dintre cristale alunecară pe ea după ce ieşiseră din fantele lor. Aveau să le piardă.

— David!

Se aruncă peste cerc. Cu mâna stângă îl prinse pe cel al lui Joa. Degetele de la mâna dreaptă îl atinseră pe cel al dogonilor, care se apropie periculos de margine. Alunecă şi David, până la el fiindcă mai încolo se deschidea un abis.

Atunci Amina reacţionă.

Mai întâi prinse cristalul. După aceea pe David.

Apoi făcu în aşa fel încât cristalul să ajungă în mâna lui dreaptă.

— Haideţi – se ridică în picioare ca să-l ia şi pe al ei.

Se îndepărtară de centru. Stâncile erau din ce în ce mai mari şi, căzând, se împrăştiau tot mai mult. Strălucirea zilei lumina acum întreg spaţiul. În mijlocul unei larme asurzitoare, brusc, liliecii ascunşi în cealaltă încăpere începură să zboare în toate direcţiile. Întunericul puse din nou stăpânire pe locul unde se aflau. Joa, Amina şi David căutau adăpost în părţile laterale, dar era ca şi cum peştera, întreaga imensitate a crucii Nilului ar fi devenit brusc lipsită de dimensiune. Cutremurul cuprinsese atât interiorul, cât şi exteriorul.

Iar ei se aflau la mulţi metri sub pământ.

Pierduţi.

— Pe acolo! – David le trase după el.

Încercară, dar deja nu mai exista niciun loc sigur. Trecu mult timp până ca miile de lilieci să dispară, laolaltă cu ţipetele şi cu zborul lor bezmetic. În spatele lor, plânsetul pământului rănit deveni un ţipăt prelung în clipa în care totul se scufundă în abis. Priviră cu gura căscată cum platforma, poarta prin care ajunseseră până la Orion, se transforma într-o masă roşiatică, incandescentă, care se surpă singură. Înainte să fie devorată de adâncuri, deja încetase să mai existe.

Joa se simţi cuprinsă de durere. Fiindcă era ca şi cum şi-ar fi pierdut încă puţin părinţii.

— O, nu! – strigă David.

Joa şi Amina se uitară în direcţia indicată de privirea lui.

Un perete întreg venea peste ei, fără vreo posibilitate de scăpare.

— Joa, ia-l pe David!

Amina îl înconjură pe băiat dintr-o parte. Fără să ştie sigur de ce, Joa făcu acelaşi lucru de cealaltă parte. Toţi trei rămaseră strâns uniţi, de parcă ar fi vrut să moară aşa, împreună. Dar străfulgerarea din ochii adolescentei nu părea tocmai un rămas-bun.

Îşi fixă privirea asupra celei care acum era sora ei mai mare.

— Putem – îi zise ea.

Joa pricepu.

Nu era un monstru. Tocmai îi spusese asta şi tatăl ei. Avea un har. Şi o putere.

Continuară să se uite una la alta, transmiţându-şi reciproc energie, formând un tot unitar, o singură forţă, o voinţă comună.

Furie şi revoltă împotriva adversităţii.

Peretele ajunse până la ele.

Şi se sparse de parcă cei trei ar fi fost înconjuraţi dintr-odată de un invizibil clopot protector.

David se uită în sus. Apoi la fiecare dintre cele două.

Amândouă zâmbeau.

Zâmbeau!

I se înmuiară genunchii, dar şi îmbrăţişarea celor două fete era foarte fermă. Iar deodată nu-şi mai simţi picioarele pe pământ.

Pluteau.

Pluteau înspre suprafaţa pământului, ocolind toate pietrele în ascensiunea lor.

Niciunul dintre cei trei nu măsură timpul, deşi li se păru infinit, decât în clipa în care îşi dădură seama că, ajungând sus, soarele îi scălda în cea de pe urmă căldură a după-amiezii.

Când simţiră sub picioare pământul deşertului şi se desfăcură din îmbrăţişare – ele epuizate, el încă tremurând –, priviră în urmă la unison.

O enormă gaură de o jumătate de kilometru în diametru acoperea orizontul imediat. Nimic din ceea ce văzuse Joa în timpul zborului ei mental, înainte de a scăpa de Apărătorii Zeilor, nu mai exista.

Nici nu avură prea mult timp la dispoziţie ca să-şi revină.

Deasupra capetelor lor le atrase atenţia şuieratul elicelor unui elicopter, în timp ce din spate se îndrepta către ei o avalanşă de sirene ale poliţiei.

60

Nu rămaseră deloc surprinşi să vadă că primul care ajunsese până la ei era Kafir Sharif.

Serios, o mască, la fel de imperturbabil ca întotdeauna.

— Domnişoară Georgina Mir… – îşi clătină capul dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi dojenit-o.

— Ce căutaţi aici?

— Pus substanţă detectabilă în ceai pe care dumneavoastră băut la secţie.

— Cum?

— Secţie veche, eu poate poliţist de pe vremuri, dar metode din secolul XXI. Dumneavoastră băut şi după câteva ore urmărită prin satelit.

— Spuneţi-mi un lucru – îl întrebă fără menajamente, având în vedere că erau înconjuraţi de poliţişti. Sunteţi unul dintre ei?

— Ei?

— Apărătorii Zeilor.

Kafir Sharif schiţă un surâs ironic, ridicându-şi colţul din stânga al buzelor, şi se încruntă cu stupoare.

— Nu – răspunse el, clar şi concis.

— Mereu am crezut că sunteţi – mărturisi ea.

— De aceea nu aveţi încredere în mine?

— Eu nu ştiam nimic.

— Dumneavoastră ştiţi tot – inspectorul privi spre groapa din pământ –, dar nu mai spuneţi nimic, nu-i aşa?

— Ascultaţi – zise ea cu un gest de oboseală –, Apărătorii Zeilor locuiau aici, în Al-Eriat Khunash. Bărbatul care l-a omorât pe Gonzalo Nieto, sau cel puţin a dat ordinul ca el să fie ucis, se numea Bir El Saïf. Era unul dintre arheologii care lucrau împreună cu el în mormântul TT47 din Valea Regilor. I-am văzut cele trei tatuaje.

— Suspectam, dar nu aveam dovezi.

— Şi dumneavoastră aveţi nevoie de dovezi pentru orice,

nu?

— Aşa e lege.

— În regulă, uitaţi aici una: mi-a mărturisit înainte de a încerca să ne îngroape de vii, aşa că se adaugă şi tentativa de a ne omorî pe toţi trei.

— De ce domnul Bir El Saïf vrut omorât profesor spaniol şi acum la dumneavoastră?

— Profesorul Nieto a găsit ceva care nu i-a convenit sectei lui. L-au omorât ca să nu-mi poată spune. Şi nu le-a convenit nici faptul că eu i-am găsit. Are tot sensul din lume.

— Ne întoarcem la veche întrebare. Ce găsit arheolog spaniol?

— Poate că acest loc pe care ei l-au apărat vreme de atâţia ani.

Kafir Sharif îi privi pe David şi pe Amina. Apoi se uită încă o dată la groapa căscată în spatele lor.

— Ce era în pământ?

— Păzeau o peşteră enormă, sfântă pentru ei, cu un drum plin de capcane.

— Alte mistere?

— Nu – Joa îi înfruntă privirea.

— Nu vă va plăcea închisoare egipteană.

— Ce acuzaţii îmi aduceţi?

— Obstrucţionare justiţie, distrugere patrimoniu naţional…

— În primul rând, nimic de genul obstrucţionării justiţiei. V-am ajutat la rezolvarea cazului – i-o tăie ea din scurt. În al doilea rând, eu n-am distrus niciun patrimoniu. Sau credeţi că sunt răspunzătoare pentru asta? – întrebă ea, arătând spre groapă.

— Da.

— Dar dumneavoastră sunteţi un bun poliţist. Fără dovezi n-o să arestaţi pe nimeni – puse accent pe următoarele cuvinte. Aşa e legea, tocmai aţi spus-o. Cine va crede că o fată a provocat surparea unei peşteri?

Kafir Sharif privi groapa din pământ şi se uită din nou la David şi la Amina.

— Dumneavoastră confirmaţi versiunea?

Amândoi dădură din cap în sens afirmativ.

— Îmi trebuie declaraţie – păru să cedeze egipteanul.

— Iarăşi la secţie? – oftă Joa.

— Domnişoară Georgina Mir…

— Auziţi, aţi văzut un film vechi cu titlul *Casablanca*?

Kafir Sharif se încruntă din nou.

— Da.

— Nu credeţi că acesta e începutul unei frumoase prietenii?

Reuşi să-l facă să zâmbească.

— Va fi când eu însoţit la aeroport şi dumneavoastră plecat de aici – şi-i arătă drumul până la maşina sa, parcată la vreo cincizeci de metri de locul în care se aflau.

61

Bătu la uşa camerei şi nu se mişcă până când nu auzi, de cealaltă parte, vocea Aminei, care o invita înăuntru.

— Intră.

Joa băgă capul pe uşă. Fata era trântită în pat, în mâna dreaptă cu telecomanda televizorului îndreptată spre ecranul fixat în perete. Nu-şi dezlipi ochii de la dreptunghiul luminos.

— Sunt o sută de canale! – zise ea.

— Ar fi mai bine să nu te ataşezi prea tare de cutia asta proastă – spuse Joa şi se aşeză lângă ea.

— De ce-o numeşti aşa?

— E artefactul cel mai alienant din câte s-au inventat.

— Sunt multe emisiuni, filme, femei frumoase…

— Vrei să fii o stea de televiziune?

— De ce nu? – îşi luă ea o figură de fetiţă răsfăţată. După ce salvăm lumea, n-o să mai avem nimic de făcut.

Nu încerca să simplifice. Se simţea doar încătuşată, prinsă sub greutatea a tot ceea ce le aştepta.

— Nu ţi-e frică?

Amina ridică din umeri. Schimbă iarăşi postul.

— Mie da – recunoscu Joa.

— De ce nu le cerem ajutor autorităţilor?

— Care autorităţi? Ale cărei ţări? – se gândi la colonelul Hank Travis şi se cutremură. Nimeni nu ne-ar crede.

— Şi dacă n-o găsim nici pe Indira, nici cristalele?

— Mi-am pus şi eu aceleaşi întrebări de mii de ori de când m-am întors de acolo şi de când v-am povestit totul, la cină.

Amina închise televizorul şi puse telecomanda deoparte. Dădu cu ochii de Joa, care o măsura atentă din priviri.

— Ce vrei să ştii?

Nu disimulă. Poate că aceasta, spre deosebire de ea, chiar îi citea gândurile.

— Ce-ai făcut în timpul călătoriei tale? Nu ne-ai povestit. Numai eu am vorbit despre asta.

Răspunsul se lăsă aşteptat. Urmă o pauză semnificativă. Amina nici măcar nu clipea. Avea această ciudată abilitate. Îşi putea privi interlocutorul un minut, două, trei, oricâtă vreme era nevoie, fără a-şi coborî pleoapele, în clipa aceea redevenea o adolescentă cu trăsături de copilă gata să fie date uitării, dar încă ferm prezente pe figura ei.

— Dacă nu vrei, nu-mi povesti – se resemnă Joa.

— Şi eu am vorbit cu mama mea. Am chemat-o şi a apărut.

— Ce ţi-a spus?

— Nu prea multe – se uită în jos, la propriile mâini. Mi-a cerut iertare.

— Pentru că te-a lăsat singură?

— Pentru că m-a urât.

— Nu înţeleg.

— Când soldatul acela a violat-o…, ea nu aflase încă cine era, care era motivul pentru care apăruse în mijlocul unei furtuni, de ce trăsăturile ei nu fuseseră niciodată ca ale celorlalte. Când m-a simţit în pântecele ei, m-a urât şi… cu toate astea…

— Te-a născut.

— Da.

— Poate că au fost dăţi când şi-a dorit să nu te mai naşti, iar atunci când au luat-o…

Amina se cufundă din nou în tăcere.

— Ai iertat-o?

Întrebarea lui Joa o străfulgeră. O făcu să cadă pe gânduri.

— E ciudat – şopti ea. Nu i-am spus.

— Ai făcut-o?

— Niciuna dintre noi două n-a fost vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Ai iertat-o? – insistă ea.

De astă dată, aşteptarea fu mai scurtă.

— Da.

— Atunci o să începi să te simţi împăcată cu tine însăţi.

— E greu, ştii? – părea să izbucnească în plâns.
— Totul e greu, iar asta cu atât mai mult – Joa o luă de mână. Trebuie să învăţăm să fim împreună, să luptăm, să trăim… Şi viaţa doare de obicei.
— Pe mine m-a durut deja destul.
— Ţi-a vorbit mama ta despre ceea ce avem de făcut?
— Nu, n-a fost destul timp. Aveam atâtea întrebări… Iar pentru mine era o perfectă necunoscută. Numai la sfârşit mi-a spus să am încredere în tine, pentru că o să-mi povesteşti ceva foarte important.
— Venim dintr-o lume ciudată, nu-i aşa?
— Mie mi se pare frumoasă.
— Frumoasă şi necunoscută, ceea ce e copleşitor. Să ştii că faci parte din aşa ceva…
— Acolo sunt cu toţii egali, trăiesc în lumină, era atâta pace…, Joa – îşi ridică ea ochii, învăluind-o cu o privire intensă. Crezi că într-o bună zi ne vom putea întoarce?
— Vrei să te întorci?
— Da.
— De ce?
— Fiindcă asta nu e lumea mea.
— Nu spune asta.
— Mereu m-am simţit o ciudată. Casa mea nu e aici. E acolo. Tu ai luptat să găseşti modalitatea de a vorbi cu părinţii tăi, nu te-ai dat bătută şi ai reuşit. Eu o să lupt să găsesc un mod de a mă întoarce, oricât ar dura asta.
— Acum nu mai eşti singură. Ţi-am spus asta în Mali.
Amina tăcu, iar Joa o respectă. Aveau nevoie de timp, să se obişnuiască una cu cealaltă şi mai cu seamă să dea piept cu primejdiosul drum care li se aşternea înainte, pentru a încerca ceea ce părea imposibil: s-o găsească mai întâi pe Indira şi apoi să localizeze cel de-al cincilea cristal pierdut undeva în Tibet, ca să ajungă la Stonehenge înainte ca acea erupţie solară definitivă şi problemele climatice ale Pământului să ajungă să-i modifice axa.
Cu sau fără puterile pe care le aveau, erau doar două tinere speriate.
— Dormi un pic – o sfătui Joa, ridicându-se iar în

picioare. Mâine vedem cum merg formalităţile pentru paşaportul tău şi rezolvăm chestiunea aceea legată de faptul că apărem cu acelaşi nume…

— Nu vreau să mă întorc în Iordania.

— N-o să te întorci, îţi promit. Chiar dacă va trebui să foloseşti un paşaport fals.

— N-am avut niciodată bani. Nu ştiu ce înseamnă să obţii totul.

— Nu orice poate fi obţinut – îi răspunse ea cu sinceritate dar unele lucruri tot se obţin.

— Noapte bună – îi ură Amina, văzând că se îndrepta spre uşa care făcea legătura dintre cele două camere. Şi… mulţumesc.

— Eu îţi mulţumesc – şopti Joa, oprindu-se înainte de a o deschide – pentru că ne-ai salvat.

— Am reuşit împreună.

— Nu. Tu ai fost cea care a reuşit. M-ai determinat să mă revolt şi să reacţionez. Numai cu ajutorul energiei tale şi al faptului că ţi-ai folosit puterile – descătuşându-le astfel şi pe ale mele – am reuşit noi să nu murim striviţi şi să ieşim din groapa aceea.

— Şi tu m-ai salvat pe mine atunci când a început să se prăbuşească peştera şi n-ai vrut să mă laşi pierdută în transă. Aş fi murit, fiindcă impulsurile mele se activează atunci când devin conştientă de pericol, nu înainte. Ce n-aş da să am presimţirile tale. Peretele acela care a căzut peste mine în galeria unde m-aţi găsit m-a luat pe nepregătite.

— Important e că suntem aici.

— Da – recunoscu Amina.

Joa deschise uşa.

— Noapte bună.

— Pe mâine – îi ură fata.

62

Văzând-o intrând pe uşa de legătură dintre cele două camere, David se ridică.

— Cum se simte? – vru el să ştie.

— Mai bine, e mai liniştită. Şi uimită.

— De ce?

— Are o sută de canale la televizor!

David schiţă un zâmbet. Apoi o prinse înainte să ajungă la baie şi o învârti pe loc, obligând-o astfel să rămână cu faţa la el.

— Bună – îi spuse, învăluind-o într-un surâs.

— Bună – îi răspunse ea, recunoscătoare.

Se sărutară o singură dată, delicat.

— A fost o zi extrem de grea, nu-i aşa?

— Da – recunoscu Joa –, deşi am pierdut poarta…

— Oricum, trecuseră veacuri de când nu mai fusese folosită. Lumina, vibraţia… Cel puţin ai reuşit să vorbeşti cu părinţii tăi. Cum ţi s-au părut?

Era o întrebare ciudată.

— Mi s-au părut fericiţi. Tata mi-a spus că are la îndemână stelele, că se bucură de toate cunoştinţele universului. Un vis.

— Nu te-ai simţit rău?

— Nu, de-acum nu. Înţeleg şi ce s-a întâmplat, şi faptul că el, în noaptea aceea la Chichén Itzá, a rupt-o la fugă ca să apuce să pătrundă pe navă. În plus, mi-au promis că se vor întoarce.

— Atunci trebuie să salvăm lumea ca să fie bine atunci când o vor face.

— Nu glumi – se cutremură Joa.

— Nu glumesc. Dacă există cineva care să poată face asta, acelea sunteţi tu şi Amina.

— E o fată bună.

— Primejdioasă – ţinu el să specifice. Şi de asemenea

imprevizibilă, prost crescută, irascibilă, puţin într-o ureche…, dar e într-adevăr o fată bună. Şi binecuvântate să fie puterile pe care le are.

— Sper să le folosească bine şi de-acum înainte.

— Ce motive ar avea să se schimbe?

Joa nu răspunse. Nu vru să-i vorbească despre instincte ori presimţiri. Aveau nevoie de câteva ceasuri de linişte înainte de a rezolva chestiunea paşaportului Aminei şi de a părăsi Egiptul, cu destinaţia India. Şi începeau acele ceasuri de linişte dormind o noapte întreagă îmbrăţişaţi, simţindu-se unul pe celălalt.

Indira, cristalele, Stonehenge… Viitorul era format din toate acestea.

În prezent nu erau decât ei doi.

— Ia-mă în braţe – îl rugă Joa.

Şi David o îmbrăţişă.

Mulţumiri

Recunoştinţa mea cea mai sinceră tuturor autorilor, comentatorilor, cărturarilor, vizionarilor, internauţilor, profeţilor şi oamenilor talentaţi preocupaţi de temele acestui roman, între care Javier Sierra, Manuel J. Delgado, Francisco López, Rosa Thode, Guillermo Daniel Giménez, R. Bauval, A. Gilbert, Javier Garrido, Luis Alfonso Gámez, Jesús Rodríguez Rivera, Sergio Sánchez, César Reyes, Lise Manniche, Francisco Vivas Fernández, Sir Wallis E. A. Budge, şi tuturor celor de la care am putut „fura”, fără să vreau, informaţii bibliografice sau descărcate de pe Internet. Mulţumiri revistelor şi instituţiilor precum National Geographic, Más Allá, Eres Más, Institutul de Studii ale Egiptului Antic, Muzeul Egiptean din Cairo; iar pe Internet, paginilor web La Tierra de los Faraones, Misterylink, Egiptologia, Egipto al Descubierto, Piramidologia, Wikipedia, Google Maps, Jeroglíficos Egipcios, Mitos del Milenio, Paciencias al Día, Egiptodreams, Fuenterrebollo, Tinet, Egiptomania, Um, Fotoaleph, Ciencia Astroseti şi un lung, foarte lung et cetera.

Mulţumiri poporului Dogon pentru că mi-a permis să-i folosesc legendele şi numele reale în cadrul poveştii, ghizilor mei în Iordania şi Egipt, zeilor care au vegheat asupra mea de-a lungul călătoriei pe Nil şi spiritelor care m-au copleşit la Petra, personalului din hotelurile menţionate de-a lungul istorisirii şi în mod special Antoniei Cortijos Sánchez, care mi-a oferit primele informaţii, hărţi şi indicii. Toate denumirile geografice prezente în această carte sunt reale, cu excepţia lui Al-Eriat Khunash, inventată special în acest scop.

Această carte a fost redactată pe Insula Mauritius în

octombrie 2006 şi la Cancún (Mexic), Medellin şi Cartagena de Indias (Columbia), între ianuarie şi mai 2007. Am terminat-o de scris la Vallirana (Spania), în vara anului 2007.